LYNN McKAY

În mâinile destinului

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS
M94

Martie, 1984
Plaja Cocoa, Florida

Stephanie Jane Powell stătea în fața ușii camerei 221, la Hotelul Three Palms. Era camera lui Dusty Derrick. Era trecut de miezul nopții, dar trebuise să aștepte ca părinții ei să adoarmă ca să se poată furișa din camera ei. Doar ei erau de vină. Dusty o invitase după cină la o plimbare pe Plaja Cocoa, dar părinților ei nu le surâsese ideea, spuseseră că Dusty fusese doar politicos. Politicos?! Nu-și dădeau seama că Dusty nu vroia decât să fie singur cu ea?

El făcuse în sfârșit primul pas. O iubea și ea știa. Și ea îl iubea. Acum era rândul ei să-i arate că era pregătită pentru o relație matură.

Un cuplu vesel ieși din camera vecină, aruncându-i o privire plină de curiozitate. Încercă speriată clanța. Era deschis. Probabil că o aștepta.

Intră. Se sprijini de ușă, surprinsă se întunericul absolut din cameră. Văzu numerele roșii strălucitoare de la ceasul digital de pe noptiera de lângă pat. Patul… Lumina palã a lunii dezvăluia trupul unui bărbat întins pe pat. Gol.

Stevie își ținu respirația si aproape că se înecă. Era atât de… masculin.

Nu asta își dorise? Cu mâinile tremurânde, începu să se dezbrace.

***

Dusty respiră adânc. Ce vis! Sânii… plini și catifelați. Părul… mmm… căpșune. Gura… mentă… delicioasă.

Își trecu mâna peste curba lină a șoldului ei, dar ea îl îndepărtă. Cuvinte potrivite, sărutări adânci și-l lăsă în sfârșit s-o atingă așa cum își dorea. Își folosi gura și mâinile până când ea începu să tremure, gemând ușor de plăcere.

El deschise în cele din urmă ochii, vrând să se asigure că iubita viselor sale nu se va transforma într-o pernă de hotel. În ciuda întunericului, văzu sub el un păr negru și doi ochi licărind. Să fi fost o plăsmuire a imaginației lui? Scutură din cap și se uită din nou. Ea gemu și se trase înapoi.

Era adevărată. Și-l dorea pe el. Se avântă în ea și țipătul lui de spaimă se împleti cu scâncetul ei de durere.

– Oh, nu… erai virgină!

– Acum nu mai sunt, Dusty.

O sărută cu putere. Doamne, ce gust avea… Și de ce nu? Ea vroia, așa că el putea să termine ceea ce începuse. Apoi, ea începu să se miște și el renunță la efortul de a mai gândi.

Când se opriră în cele din urmă, amândoi erau împliniți. Se întrecuse pe sine. Când fiori de plăcere o invadaseră, ea se încolăcise în jurul lui, strângându-l cu putere și rostindu-i numele. Acum stătea cuibărită lângă el, jucându-se cu mâna pe pieptul lui. Abia după un timp Dusty reuși să-și potolească bătăile inimii și-și aminti să respire. Cu ultimele rămășițe de energie, întinse mâna și aprinse veioza de lângă pat.

– Sfinte Sisoe! sări el. Ce naiba cauți aici?

Stephanie Jane Powell zâmbi, fluturându-și genele lungi și negre.

– Cred că este evident.

Cu toate că, la vederea trupului ei gol, obrajii lui se coloraseră și aveau să rămână așa un timp îndelungat, Dusty aruncă îngrozit cearșaful peste ea. Îmbrăcă boxerii, luptându-se să-și dea seama cum se întâmplase așa ceva.

Stephanie Jane Powell. Nu putea fi mai rău de atât. Își masă umărul. Căzuse azi și-și luxase umărul. Calmantele îl ținuseră în pat toată ziua, până în momentul în care ea se furișase în patul lui.

Durerea nu-l împiedicase, însă, să treacă la fapte cu Stevie. Își blestemă neputința de a se controla.

– Dusty? scânci ea.

Dusty își cuprinse tâmplele fierbinți, acoperindu-și ochii. Își dorea să fi fost un coșmar. Privi înspre pat. Nici vorbă de asemenea noroc.

– Ce naiba cauți aici, Stevie? În patul meu?

Lacrimi izvorâră în ochii ei căprui iar el își îndepărtă privirea. Ea nu era decât un copil. Dusty înghiți în sec, crezând pentru o clipă că o să i se facă rău.

– Dusty, te rog, nu fi supărat. Eu… te iubesc. Vroiam să-ți dovedesc, să fac dragoste cu tine!

– Dragoste? Dusty se aplecă semeț vrând să apuce cuvertura, însă mișcarea bruscă îi provocă o durere apăsătoare de cap. Pentru un moment, vederea sânilor ei perfect conturați îi blocă aerul în plămâni.

– Oh, nu, fetițo. Doar nu crezi că ceea ce s-a întâmplat se poate numi că am făcut dragoste?!

Stevie se acoperi cu cearșaful. Buza de jos îi tremura.

– Cum poți fi atât de crud? Am crezut că te voi face fericit…

– Cum? Făcând sex cu mine în timp ce dormeam? Dusty își trecu mâinile prin păr, apoi, se așeză, neștiind sigur cât timp va mai putea să reziste fără să leșine. Calmante! Se simțea atât. Stătea pe scaun și o privea.

– Ascultă-mă, Stevie. Ai făcut cea mai mare prostie. Chiar și la juniori sunt suportere care țin „scorul“. Ești de teapa lor? Ea dădu din cap sau, cel puțin, așa i se păru lui. În afurisita aceea de cameră era atât de întuneric! Își frecă ochii.

– Tocmai am făcut sex neprotejat. Nu știi cât de periculos poate fi?

– Dar situația e diferită. Tu ești sănătos, bâigui ea.

– Să nu presupui niciodată nimic, scumpo. Văzu cum o lacrimă îi brăzdă obrazul fin.

– Bine, sunt sănătos. Nu trebuie să ne facem griji decât pentru…

Sări ca ars:

– La naiba, Stevie, doar nu vrei să-mi faci un copil?

– Nu! Acum lacrimile îi curgeau de-a dreptul, iar el se simțea cel mai mare nenorocit. Dar el își văzuse de treaba lui, dormise liniștit în patul lui, când…

Îmbrăcă un tricou și apoi blugii și i se păru că podeaua îi fuge de sub picioare, așa că trebui să se așeze din nou pe scaun.

– Chiar, câți ani ai? Cincisprezece? Șaisprezece? Simțea cum stomacul i se întoarce pe dos.

Înghiți în sec.

– Optsprezece, îi răspunse ea ridicându-și bărbia. Termin școala în mai, nu-ți amintești?

– Acum nu mai știu nici cum mă cheamă. Dusty văzu un rând de haine lângă ușă, o cămașă înflorată și o pereche de pantaloni pe care i le aruncă.

– Îți mulțumesc că ai așteptat majoratul. Acum, îmbracă-te și pleacă naibii de aici.

– Dar… rosti ea trăgându-și cămașa peste cap. Speram că… ai fost atât de atent cu mine săptămâna aceasta. Credeam că mă placi cu adevărat.

Îmbrăcă și pantalonii. Dusty o privi cum își încalță sandalele albe. Se întoarse spre el, așteptând s-o liniștească. Bineînțeles că o obsevase. Care bărbat s-ar uita la ea fără să se gândească să o aibă? Picioarele acelea lungi… silueta zveltă. Părul negru și mătăsos pe care

orice bărbat și-ar dori să-l mângâie. Acum știa că mirosea a căpșune. Își dădu seama că era pe punctul de a face un lucru necugetat, cum ar fi fost s-o tragă în pat și s-o ia de la capăt. Nici gând! Momentul nepotrivit, femeia nepotrivită.

– Stevie, ești sora mai mică a lui Mike. Te știu de când erai mică. De ce n-aș fi atent cu tine? La naiba, tatăl tău mi-a fost antrenor în Liga de Juniori.

Dusty își masă umărul rănit. Mintea i se limpezea încetul cu încetul, iar durerea începea să se instaleze din nou.

– Dumnezeule, tatăl tău o să mă omoare!

– Fii fără grijă, Dusty. N-o să alerg la tata să mă laud că m-am făcut de râs în fața ta. Mâine ne întoarcem la Houston și nu va mai trebui să mă vezi niciodată.

– Așteaptă, Stevie! O să mă anunți dacă noaptea asta are consecințe, ai înțeles? sări el să o prindă de braț, forțând-o să-l înfrunte. Obrajii ei erau roșii, iar ochii plini de lacrimi.

– Stai liniștit! Nu o să-ți întind nici o cursă, îi răspunse ea încercând să se îndepărteze de el. Dă-mi drumul!

– Promite-mi că o să-mi spui, rosti Dusty printre dinți. Nu ești atât de matură pe cât crezi, dar va trebui să-ți asumi întreaga responsabilitate pentru „escapada“ din seara asta, completă el trăgând-o în continuare de braț.

– Ascultă, domnule maturitate, să știi că sunt mult mai responsabilă decât îți imaginezi. În ceea ce te privește, acum câteva minute nu te plângeai.

Privi în jos, iar Dusty îi dădu drumul.

– Însă ai dreptate că am făcut o prostie. Mi-am irosit vacanța de primăvară cu tine. Încă puțin și te invitam să mergem împreună la balul meu de absolvire.

Se întoarse suspinând. Dusty vru s-o atingă, însă se răzgândi. Înainte să iasă din cameră, se opri să-i arunce o ultimă privire disprețuitoare.

– Apropo, Dusty. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de virginitatea mea. Începuse să fie o povară.

Se îndepărtă trufașă, lăsând în urma ei umbra unei siluete fără doar și poate armonioase. Dusty rămăsese cu gura căscată. De la fereastră, o văzu ștergându-și fața, în timp ce umerii îi tremurau din cauza plânsului.

Poate că ar fi trebuit să fie mai blând cu ea. Dar Stevie avea nevoie să se vindece cât mai repede de orice imbold de a se strecura în patul vreunui bărbat.

Dusty închise ușa, apoi se prăbuși pe pat. La naiba! Sex neprotejat! Fusese o noapte de iad. O scăpase pe Stephanie Jane Powell de virginitate și-i frânsese inima. Se răsuci, deși umărul îl durea îngrozitor.

Era indrăgostită de el. Avea să treacă peste asta. Dar dacă rămăsese însărcinată, Dusty nu-și imagina cum s-ar descurca. Cel mai bun prieten al lui l-ar urî. Amândouă familiile ar face-o.

Dusty gemu de durere, întinse mâna după calmante, luă o pastilă, apoi se târî jos din pat și-și scoase hainele. Stinsese deja lumina, când sări din nou jos din pat pentru a încuia ușa și pentru a pune siguranța. Fusese de-ajuns o virgină în patul lui în seara aceea.

Capitolul 1

1999
Houston, Texas

– Hei, Stevie! râse malițios secretara lui Tom MacIntyre, mușcând dintr-o gogoașă cu ciocolată. Ai ajuns la timp pentru distracție.

– Ce distracție? Gogoșile? se forță Stevie să zâmbească. De dimineață fusese la o înmormântare, iar acum avea ochii roșii și moralul la pământ. Cu toate acestea, n-avea de ce să-i strice lui Joyce demonstrația. Trase de haina-i de pânză neagră, vrând să-și acopere și mai mult pieptul generos.

– Mi-ar plăcea una, însă încă mă mai chinuiesc să scap de celebrele mele cinci kilograme.

Joyce înghiți dumicatul cu o gură de suc.

– Nu gogoșile! Dusty Derrick.

Stevie simți că i se face rău. Acum? Trebuia să-l vadă tocmai acum? Când arăta ca naiba? Vru să-și caute rujul, dar se opri.

– Jucătorul de baseball? A venit să-l vadă pe detectivul șef?

– În carne și oase. Și crede-mă, draga mea, ai ce vedea! spuse Joyce dându-și ochii peste cap. A fost foarte drăguț. A și flirtat. Dacă n-aș fi fost căsătorită…, suspină ea și mușcă din nou din gogoașă.

Stevie își păstră zâmbetul pe față, încercând din răsputeri să ascundă neliniștea care o cuprinsese.

Trecuseră cincisprezece ani de când se făcuse de râs în fața lui Dusty. Simpla menționare a numelui său n-avea s-o facă să părăsească biroul șefului ei. Stevie era detectiv. Căuta un mod de a-și exprima suferința. Era specialistă în a-și ascunde sentimentele, indiferent de situație. Acum stătea cu nonșalanță deliberată în colțul biroului.

– Cred că Dusty o să-l viziteze des pe Mac, acum că joacă pentru Astros.

– Dusty? Îl cunoști?

Joyce se aplecă peste birou, apoi lovi cu pumnul în el, sărind aproape de pe scaun.

– Sigur că-l cunoști! El, Mac și fratele tău, Mike, au crescut împreună. Dumnezeule! își flutură ea gogoașa prin aer. Spune-mi toate bârfele! Întotdeauna a arătat așa? V-ați… vreodată?

Stevie își puse mâna pe piept, suspinând adânc.

– Nu sunt dintre cele care dau raportul cu cine s-au sărutat, dar acum, fie vorba între noi – și se aplecă peste birou – trebuie să-ți mărturisesc că toată viața am tânjit după bărbatul ăsta.

– Iar eu care credeam că m-ai uitat!

Stevie îngheță. Oh, vocea aceea, puțin cam gravă, dar inconfundabilă. Joyce chicoti, în timp ce Stevie se îndreptă și se întoarse spre el.

– Dusty! se aplecă din nou peste birou. Era, într-adevăr, un bărbat superb. Nu era cinstit! În cazul ei, timpul lăsase urme – se alesese cu câteva riduri și cu cinci kilograme în plus. Însă Dusty, la cei treizeci și nouă de ani ai săi, arăta chiar mai bine decât și-l amintea ea. Fiecare centimetru al staturii sale de un metru nouăzeci emana, din păcate pentru ea, perfecțiune masculină.

El zâmbi cu malițiozitate și-și puse ceașca de cafea pe masa alăturată.

– Ia-mă, sunt al tău! spuse deschizând larg brațele.

– Nu știu dacă te mai vreau acum, îi spuse ea cercetându-l cu o privire insistentă din cap până-n picioare. Era ridicol, dar încă își mai amintea senzațiile pe care trupul acela atletic i le stârnise, deși trecuseră atâția ani de atunci.

Când îi privi în cele din urmă chipul, simți cum ochii lui verzi o incitau să facă un lucru scandalos. O provoca, deci! Stevie se aruncă în brațele lui, ciupindu-l de gropița din obrazul stâng.

– Nu știu ce o să spună șeful meu, dar care fată ți-ar rezista?

Dusty îi răspunse la îmbrățișare. O trase și mai aproape, lipindu-și pieptul de al ei. Ea și gura ei mare! Inspiră adânc și-și dori să n-o fi făcut. Își dăduse cu un aftershave discret pentru care și filmase o reclamă. Mirosul era seducător în sine, însă în combinație cu masculinitatea unică a lui Dusty devenea afrodiziac. Ceva atât de puternic trebuia să fie ilegal. Merita să-și scoată insigna și să-l aresteze pentru seducerea femeilor cu aftershaveul acela.

Își pierdea controlul și nu putea face nimic în privința asta. Depășise capitolul Dusty, dar iată că prezența lui încă o tulbura.

– Hei, Mac, strigă peste umăr Dusty. Putem să folosim biroul tău?

O strânse și mai tare și ea simți forța pe care cei douăzeci de ani de baseball i-o dăduseră. Bine, dar opunându-i rezistență, oricum n-ar fi rezolvat nimic. Așa că se rezumă la a flutura gingaș din gene.

– Oh, Dusty, murmură ea. Dă-mi drumul sau te vei alege cu „mândria“ vătămată“.

– Stevie! Tom MacIntyre, detectivul șef, trecu pe lângă ei și deschise ușa de la birou. Stevie, trebuie într-adevăr să renunți la lucrul sub acoperire. E evident că ai jucat prea mult timp rolul de prostituată.

– Nu îndeajuns de mult, aș spune eu, râse Dusty lăsând-o să alunece din brațele lui. O prostituată profesionistă nu refuză niciodată.

– Sunt sigură că ești bine informat, îl tachină Stevie îndreptându-se spre șeful ei. Trebuie să vorbesc cu tine, Mac. Să vin mai târziu?

– Nu, îi răspunse Mac serios ca întotdeauna, în timp ce se așeza la birou. Mă bucur că ai trecut pe aici, Stevie. Vreau să-ți cer părerea cu privire la o situație pe care Dusty refuză s-o ia în serios. Ia loc. E vorba despre…

– Fii serios, Mac. Am primit câteva telefoane, am găsit câteva surprize și atât. Trase un scaun pentru Stevie, apoi se așeză lângă ea. Acum îmi pare rău că v-am spus despre asta.

– Surprize care indică accesul liber în casa ta.

– E adevărat, Dusty? Despre ce discutăm aici? Despre o admiratoare fanatică? Stevie se întoarse să-l privească. Era prea aproape și-i zâmbea din nou. Era un bărbat mai mult decât chipeș. Atât de masculin. Atât de... În cele din urmă, cu toată învălmășeala din capul ei, reuși să formuleze o întrebare:

– Ce fel de surprize?

– Cineva a intrat și mi-a lăsat niște bilete... o fotografie tăiată. Nu e decât enervant.

Dusty arăta mai mult amuzat decât îngrijorat.

– O fotografie?

– Da, a Madonnei. Musafira mea a rupt-o mărunt.

Mac fluieră.

– Ai auzit, Stevie? Madonna. Dusty, chiar că joci în liga superioară.

Stevie își dorea să fi avut la îndemână ceva cu care să-i vindece de atâta bună dispoziție.

– Domnilor, pierdem din vedere subiectul discuției, rosti ea cu severitate. Deci, ce-i cu intrusa asta?

– Cum ai spus și tu, probabil că e vorba despre o admiratoare fanatică. Nu-ți face probleme, Stevie. Inima mea tot ție-ți aparține, o asigură Dusty râzând.

Stevie îi răspunse cu o privire, spera ea, distrugătoare. Bine că glumea pe tema asta! Ea nu găsise niciodată nimic amuzant în legătură cu noaptea în care se făcuse de râs în fața lui.

– Stevie are dreptate! E un lucru serios. Personajul ăsta misterios reușește să treacă de sistemul tău de alarmă, interveni Mac sprijinindu-se de spătarul scaunului. Luând în considerare modul în care a distrus fotografia, e evident că avem de a face cu o bolnavă psihic.

– Nu mi se pare o mare pierdere. Madonna îmi poate trimite oricând o altă fotografie. Trebuie doar s-o rog, adăugă Dusty făcându-i cu ochiul lui Stevie. Chestii de genul acesta îl fac fericit pe impresarul meu.

– Așa a fost și cu reclama pentru lenjerie intimă? dădu Mac din cap. Ai curaj, dacă-ți expui așa corpul. Nu-i de mirare că toate femeile fac o obsesie pentru tine. Ai văzut reclama, Stevie?

– Cum aș fi putut s-o ratez? A fost o bună perioadă în care nu deschideam o revistă fără să-l văd pe Dusty în toată gloria lui. Stevie observă cum Dusty se strâmbă, masându-și umărul. Sigur că orice femeie visa să aibă un iubit care să arate în boxeri la fel de bine ca Dusty. Vânzările pentru linia aceea de lenjerie depășiseră recordul în domeniu. Își petrecuse mult prea mult timp studiind reclma aceea, amintindu-și...

– A fost al naibii de jenant, dar mi-a adus o casă frumușică în Insulele Cayman. Dusty se lăsă pe spate. E un loc nemaipomenit pentru perioadele din afara sezonului. Ar trebui să veniți să mă vizitați acolo, iarna viitoare. Să-ți iei soția și copiii, Mac. Iar tu, Stevie, adu-ți niște bikini, râse el cu malițiozitate, gropița pronunțându-i-se și mai mult.

– Ce-ar fi să ne preocupăm acum de lucrurile importante? răspunse Stevie forțându-se să mențină contactul vizual. E clar că fana ta nu vrea să te împartă cu altă femeie. Altceva a mai distrus? Alte amenințări?

Mac îi înmână lui Stevie o pungă de plastic în care se vedea un bilețel roz.

– Asta mie îmi arată a amenințare.

– „Un asemenea gunoi nu este pentru tine. Păstrează-te pentru mine. Cu dragoste, Bebe“, citi cu voce tare Stevie. Sună mai mult ca o amenințare pentru Madonna, decât pentru Dusty. Ați găsit vreo amprentă?

Mac dădu din cap, aruncâdu-i o altă pungă.

– Nu, nici una, iar hârtia este de calitate specială, poate fi cumpărată la ofertă din orice magazin de papetărie. Citește-l pe acesta!

Stevie luă punga. De acestă dată, mesajul fusese împodobit cu floricele roz.

– „Câinele tău nu mă place. Fă-l să se poarte frumos. Bebe.“

Dusty se încruntă.

– La naiba, asta mă îngrijorează. De mine pot să am grijă singur, dar dacă-i face ceva câinelui meu?

– Și ce suntem noi, bodyguarzi de câini? sări Stevie, învinsă în cele din urmă de dimineața tulburătoare pe care o avusese și de stresul de a-l înfrunta pe Dusty pentru prima dată de atunci. Nu știa exact cât timp mai putea să reziste să discute „cazul“ lui, ca și când Dusty ar fi fost doar o altă victimă, fără să izbucnească în plâns.

– Mac, o să-mi stabilesc cu Joyce o programare la tine, săptămâna aceasta, ca să discutăm despre avansarea mea. Cred că tu și Dusty puteți găsi împreună o cușcă pentru câine. Eu am de lucru.

– Stai jos, Stevie! vreau să colaborezi cu noi și vom discuta mai târziu despre promovarea ta, o temperă Mac dintr-o încruntare.

– Nu pot să-l pun pe Ranger într-o cușcă; de câte ori am mai încercat a intrat într-o depresie, nu a mai mâncat și a urlat tot timpul. De obicei îl las cu prietenii mei când sunt în deplasare, dar nu vreau ca ei să afle despre problema asta.

Dusty luă biletul din mâna lui Mac, se uită la el și apoi îl aruncă peste birou.

– La naiba, Mac! Nu e de-ajuns că trece peste capodopera mea de sistem de alarmă, se mai și amestecă în lucrurile mele și îmi deranjează câinele.

– Dacă o prindem, avem un caz de intrare prin efracție, zise Mac gânditor. Am aici un raport de la o companie de securitate, Stevie. Ar trebui să fie un proiectant de rachete să treacă de sistemul acela.

– Un proiectant de rachete cu o slăbiciune pentru un star al baseballului. Stevie îl văzu pe Dusty încrucișându-și picioarele și se trezi privind cu sentimentalism catarama de la cureaua lui. Se ridică în picioare pentru a putea să-și schimbe orizontul. Rapoartele de securitate nu indicau nici o intrare forțată. Se concentră asupra documentelor, hotărâtă să ignore nebunia care făcuse ca Dusty să-i pară atât de incredibil de atrăgător.

– Văd aici și rapoarte ale poliției. Oamenii în albastru se ocupă de treaba asta, Mac. Aș spune că a chema și detectivi în stadiul acesta ar fi deja o exagerare. Avem în Houston crime adevărate de care să ne preocupăm, Dusty. Omucideri, trafic de droguri, violuri, chestii de genul ăsta.

– Încetează, Stevie! Dusty mi-a povestit totul la cină. Eu i-am cerut să vină aici. Mac deschise dosarul gros. Sunt zeci de astfel de scrisori, din unele reiese că a ajuns aproape de Dusty. Destul de aproape încât să-i facă rău, dacă i se pare că Dusty nu-i apreciază farmecele. Am mai văzut și altă dată cum astfel de scenarii s-au transformat în chestii urâte, conchise Mac trecându-și mâna prin părul aranjat cu strictețe. Gândește-te, Stevie, Dusty este un erou în zonă. Dacă i se întâmplă ceva, Departamentul de Poliție din Houston va plăti cu vârf și îndesat.

– Dusty are un metru nouăzeci și optzeci de kilograme. O femeie ar trebui să fie amazoană ca să-l poată doborî.

– Așa, deci! Mi-ai reținut măsurile! Sunt mișcat, se repezi Dusty afișând un zâmbet în colțul gurii și-și duse mâna la inimă.

Mac lovi cu pumnul în birou.

– Termină cu prostiile, Dusty! Iar tu, Stevie, știi că doamnei nu-i mai lipsește decât un pistol. Dusty este un civil. Dar tu știi mai bine! Mac arăta fioros. Și, la urma urmei, nici nu știm dacă avem de-a face cu un bărbat sau cu o femeie.

– Fii serios! sări ca din pușcă Dusty.

Mac îl privi pe Dusty din cap până-n picioare.

– Prietene, ăsta-i prețul pe care-l plătești dacă accepți ca toată lumea să te vadă în indispensabili!

– Hm! N-ai nici cea mai mică idee cât autocontrol solicită pozatul pentru una sau două asemenea reclame.

– Mie nu mi-ai părut așa de controlat. Stevie se înroși văzând că Dusty se întorsese înspre ea jubilând.

– Mă bucur să aflu că ai studiat-o atât de îndeaproape. Dusty se apropie și-și așeză brațul pe umerii ei.

Stevie îi dădu brațul la o parte, aruncându-i o privire aspră.

– Cu siguranță că și Bebe a făcut la fel. Trebuie să ai grijă, Dusty.

– Ce vrei să fac? Să angajez un bodyguard?

Dusty se tolăni într-un scaun, trecându-și mâna prin păr. Avea părul blond, tuns scurt, cu șuvițe aurii. Stevie își îndepărtă privirea dinspre el, decisă să nu-l dorească.

– De ce nu? Mie mi se pare o idee bună, îi răspunse, așezându-se lângă el. Era în ordine. Era calmă; aparent, cei câțiva centimetri care-i despărțeau nu o intimidau. Aproape că zâmbi.

– Băieții din echipă mi-ar rupe coastele dacă m-ar vedea cu vreun pachet de mușchi umflați cu steroizi după mine. Mai ales dacă ar afla că urmăritorul meu îmi trimite bilețele de dragoste pe hârtie roz.

– Nu te lăsa păcălit de vorbe dulci și de hârtia specială. Am văzut astfel de situații întorcându-se din senin la o sută optzeci de grade. Mac se uită la Stevie. Stevie, spune-i lui Dusty despre cazul Reginei Lampert de acum doi ani! N-aș mai vrea să trecem prin asta din nou.

– Doamne, ai dreptate! Amintiri brutale, oribile o împinseră pe Stevie să pună mâna pe genunchiul lui Dusty. Regina Lampert. Dacă cea care-l urmărea pe el era pe cât de nebună, pe atât de răzbunătoare? Un fior de teamă o cuprinse, apoi simți mâna caldă a lui Dusty peste a ei.

– La naiba, Stevie! Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Dusty îi întoarse mâna și-și trecu ușor degetul peste palma ei. Tremurând, își trase mâna, dezgustată de faptul că reacționase astfel la o simplă atingere. Simplă? Nimic în legătură cu Dusty nu era simplu pentru ea.

– Poate că am văzut. Îți povestesc despre asta dacă-mi promiți că mă asculți cu atenție în loc să te joci de-a flirtul.

– Eu? Flirtam? Dusty făcu ochii mari. Tu ți-ai pus mâna pe genunchiul meu!

– A fost involuntar. Vroiam doar să…

– Ce-ar fi să teminați odată? îi întrerupse Mac încruntându-se. E ceva ce ar trebui să știu? E ceva între voi doi?

– Nu! răspunse Stevie aruncându-i lui Dusty o privire amenințătoare.

– Cel puțin nu de actualitate. Dusty o privi cu complicitate.

– Noi niciodată… mormăi ea.

– Oh, ba da. Dusty zâmbi trecând cu degetul peste obrazul ei.

– Nu cumva vrei să scapi de mâna cu care arunci mingea? dădu ea să muște, strângând apoi din dinți.

– Încetați, amândoi! Este o treabă serioasă. Stevie, ai uitat unde ai fost de dimineață? o întrebă Mac slăbind nodul de la cravată. La o înmormântare, Dusty. Cea a partenerului ei. A fost ucis în timp ce-și făcea datoria. Eu și Stevie ne confruntăm zi de zi cu probleme de viață și de moarte. Meseria noastră nu este un joc.

– Vrei ca un frivol ca mine să plece de aici? zise Dusty cu o căutătură urâtă, în timp ce se ridica.

Mac își frecă ochii și apoi se uită fix la prietenul său.

– Stai jos, amice. Știu că și ceea ce faci tu are părțile sale stresante. Dar crede-mă că în situația în care te afli nu e deloc de glumit. Las-o pe Stevie să-ți povestească despre Regina Lampert. Ai să înțelegi de ce sunt atât de îngrijorat în privința ta. Mac înfruntă privirea insistentă a lui Dusty până când acesta ridică din umeri, așezându-se la loc.

– Sunt numai ochi și urechi, Stevie. Spune-mi!

Stevie și-ar fi dorit să-l scuture puțin pe Dusty, poate astfel ar fi renunțat la atitudinea aceea. Amintirea funeraliilor o adusese brutal cu picioarele pe pământ. Fusese mai mult decât dificil pentru ea să stea în fața unui mormânt, să-și îngroape încă un prieten. Dar Dusty era un civil și pentru el pericolul nu era atât de real. Respiră adânc și-l privi în ochi, dorindu-și s-o asculte cu adevărat.

– Regina Lampert era o binecunoscută realizatoare de televiziune. Pe lângă faptul că era înaltă și frumoasă, trecea drept o femeie inteligentă și cu picioarele pe pământ și de aceea avea o mulțime de admiratori.

– Pare genul meu de femeie, sesiză Dusty râzând.

– Ai dreptate. Stevie continuă iritată. Unul dintre fani, însă, o tot suna, îi trimitea cadouri, ba chiar o urmărea. Pe atunci nu exista nici o lege împotriva hărțuirii, așa că noi nu puteam face prea multe.

– Și ce s-a întâmplat?

– Regina și-a anunțat mutarea la New York. Acceptase să facă o emisiune transmisă prin cablu. Fanul s-a înfuriat, a urmărit-o de la studiou și până acasă și a răpit-o. N-a omorât-o. Doar că i-a crestat fața cu cuțitul.

Dusty închise ochii pentru o clipă.

– A desfigurat-o, Dusty, și apoi a lăsat-o sângerând în mijlocul străzii! Așa a intrat Stevie în scenă. Ea era sub acoperire, aproape de locul în care a fost lăsată Regina. Mac clătină din cap.

– N-o să uit niciodată! Stevie avea privirea țintuită asupra lui Dusty. Pentru o clipă i se păru că aude din nou țipetele acelea îngrozitoare. Dacă și hărțuitoarea lui Dusty era la fel de bolnavă? Simplul gând îi făcu greață.

– Era plină de sânge, devenise aproape isterică, urmă ea. Am chemat ambulanța și am mers cu ea la spital, încercând s-o liniștesc.

– Doamne! Ce s-a întâmplat cu ea?

Stevie înghiți în sec.

– S-a sinucis imediat după ce a fost externată.

Dusty își trecu nervos mâna prin păr.

– La naiba, dacă ai vrut să mă sperii, să știi că ai reușit.

– Vrem să știi la ce se poate ajunge în astfel de situații, rosti Mac. Încerc să găsesc o cale de a te proteja.

– Bine, poate că într-adevăr am nevoie de ajutor. Dacă mi-aș îmbunătăți sistemul de alarmă al casei sau dacă aș angaja pe cineva s-o supravegheze…

– Nu e de-ajuns. Ai nevoie urgentă de un bodyguard. Cineva care să fie cu tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Haide, Mac! Pot să am și singur grijă de mine.

– Sunt de aceeași părere cu Mac. Ai nevoie de ajutor profesional.

Stevie se așeză. Se descurca bine. Era pe poziții, gata să-i dea sfaturi care să-l ajute să nu devină o altă victimă. Victimă. I se făcu din nou rău de la stomac. Numai gândul că Dusty ar putea fi rănit sau mai rău îi provoca o stare avansată de anxietate.

Mac stătea în picioare și se plimba în jurul biroului.

– Trebuie să faci ceva. Ți-aș da pe unul din oamenii mei, dar cu bugetul meu…, spuse el aplecându-se peste birou. Stevie, ai vreo idee?

– Ei bine, cred că Dusty își permite să angajeze pază. Și dacă nu vrea să angajeze un bărbat, atunci ce-ar spune de o femeie?

– O femeie bodyguard?! sări Dusty uitându-se fix la ei. Sunteți nebuni! Am o imagine de menținut.

– Să nu cumva, Doamne ferește, să ți se strice imaginea de macho, izbucni Stevie. Crezi că o femeie nu poate face față unei astfel de însărcinări?! Să știi că m-am descurcat în situații mult mai dificile decât cea a unei obsedate sexual! Stevie simți cum se înroșește când gropița răsări din nou.

– Stevie are dreptate, Dusty, aprobă Mac în timp ce scotocea în sertarul biroului său. Știu chiar și persoana potrivită, adăugă scoțând o carte de vizită. Lacy McMahon. Este un detectiv particular de elită și-ți garantez că n-o să te deranjeze să fii văzut cu ea.

Ridică demonstrativ cartea de vizită.

– Lacy… Stevie smulse cartonașul, atingând din greșeală mâna lui Dusty. Deodată își aminti cum mâna aceea mângâiase tandru fiecare părticică a corpului ei, risipindu-i orice inhibiții. Nu! își reveni ea.

– Poftim?!

Stevie își dădu seama că cei doi bărbați o priveau cu uimire. Oh, Doamne, o spusese cu voce tare!

– Vreau să spun… Lacy e în ordine… ca detectiv particular. Dar aici este vorba despre Dusty, Mac. Dusty era cel mai bun prieten al lui Mike. Poate că ar trebui…, înțelegi, să mă ocup eu de chestiunea asta.

Îndrăzni, în cele din urmă, să-l privească. Bineînțeles că el râdea satisfăcut… înțelegând totul greșit.

– Sunt o profesionistă, Dusty. Am experiență în supraveghere și în autoapărare.

– Asta ar putea să meargă, Stevie, interveni brusc Mac. Oricum, nu poți prelua noua funcție decât din prima zi a lunii. Ar însemna că ai la dispoziție două săptămâni, adăugă el; apoi se încruntă. Va trebui să uiți de persoana ta. Nu-mi place că trebuie să-ți încredințez cazul oficial, dar…

– Stai puțin! Stephanie Jane, chiar te oferi voluntară să mă protejezi? Dusty o prinse de umeri.

– Termină! Trebuie să iei totul și pe mine în serios, răspunse ea dându-i brațul la o parte și îndreptându-se spre fereastră. Clipea nervos, hotărâtă să nu plângă. Dar era cu nervii la pământ. Funeraliile, mai ales cele ale polițiștilor, îi făceau rău. În dimineața aceea îl înmormântaseră pe Riley, partenerul ei, care murise acoperind-o într-o operațiune de supraveghere. Era ușor de vorbit, greu de pus în practică, mai ales când cel care se afla în pericol era Dusty, bărbatul care-i bântuise visele timp de mai mulți ani decât vroia să recunoască.

– Oh, îmi pare rău, scumpo, rosti Dusty apropiindu-se și atingându-i umărul.

– Scumpo?! Sunt detectiv Powell pentru tine, domnule Derrick. Și nu sunt scumpa nimănui în acest moment. Încetează să mai tratezi situația ca pe o glumă.

Se întoarse și-l străpunse cu cea mai rece privire de care era în stare.

– Nici cel mai bun prieten al tău, fratele meu Mike, n-a luat în serios pericolul. A murit chiar pe scările acestei clădiri, cu puțin înainte de a împlini patruzeci de ani. Nu vreau să pierd încă… un prieten.

Stevie se îndepărtă de lângă el. Nu putea gândi cu claritate. Fusese la un pas de a rosti un lucru stupid. Ce-ar fi zis Dusty dacă, după cincisprezece ani, ar fi venit cu prostii de genul că i-ar păsa de ceea ce i se întâmplă lui? La naiba, îi păsa mult prea mult! Dar să se ofere singură să-l păzească?! Deschise gura cu gândul să-și retragă propunerea, însă Dusty veni atât de aproape încât putea simți căldura corpului său atletic.

– Prieten? Da, de fapt, cred că ne putem numi prieteni. Evident, te-ai transformat într-o profesionistă care știe despre infractori mai multe decât vreau eu să aflu. Sunt mișcat de faptul că vrei să mă ajuți.

Stevie se înclină înspre el, înspre adăpostul pieptului său impunător și al brațelor lui puternice. Își spunea în sinea ei că trebuie să se îndepărteze, să fugă mâncând pământul din acel birou, dar picioarele n-o ascultau.

Respiră adânc și-și îndreptă umerii. Putea să facă asta! Era o profesionistă. Trebuia să aibă grijă de Dusty pentru că așa ar fi vrut Mike și pentru că, în același timp, se va vindeca de obsesia ei prostească pentru tipul ăsta. Dusty era un bărbat ca oricare altul; probabil că, în timp, o va dezamăgi. Zâmbi ușor și se așeză lângă el. Era din nou stăpână pe ea.

– Atunci, rămâne stabilit, spuse Mac frecându-și palmele. Cel mai bine e să începi chiar de acum, Stevie.

– Probabil că ai dreptate, aprobă ea încercând să pară nepăsătoare.

– Dar nu vreau să știe nimeni de ce te ții după mine. Viața mea particulară mă privește. Te poți da drept ultima mea cucerire.

Stevie îl privi furioasă.

– Păstrează titlul ăsta pentru suporterele tale!

– La naiba, ce remarcă incalificabilă! izbucni Dusty.

Mac își lăsă gemând capul în palme. Apoi îi privi cu severitate pe cei doi.

– Stevie, dacă vrei să faci asta, cred că ar trebui să încerci să fii obiectivă.

Stevie închise încurcată gura, iar Dusty chicoti înfundat.

– Dusty, trebuie să o tratezi pe Stevie cu respectul pe care-l merită. Îți face un mare serviciu și asta nu fără a se pune pe ea în pericol. Hărțuitorii, fanii înnebuniți sau ce-o fi persoana cu care avem de-a face, sunt periculoși. Este cât se poate de serios.

Stevie și Dusty se priviră cu ochi mijiți, iar Mac se așeză la loc pe scaunul său.

– Veți petrece mult timp împreună, veți fi văzuți împreună în public, le atrase el atenția. Zâmbește, Stevie! Arăți de parcă ai vrea să-l plesnești.

Capitolul 2

– Chiar vreau să te plesnesc! pufni Stevie punându-și cu o mișcare fermă centura de siguranță.

– Ce se întâmplă? Deja regreți că te-ai oferit? Dusty porni motorul Ferrariului său negru. Își reținu un zâmbet, gândindu-se că ar fi enervat-o și mai mult pe Stevie. Ce mai noroc! Ceea ce el considerase a fi un incident minor…, bine…, major, îl lega acum de Stevie.

Nu-i venea să creadă cât de mult se schimbase ea în cincisprezece ani. În mintea lui, ea rămăsese tot de optsprezece. Prea mică. Acum era puternică, îndrăzneață, cu o frumusețe matură care îl năucise. Schimbând viteza, ieși din parcare.

– Să știi că apreciez cu adevărat faptul că-ți sacrifici concediul pentru mine. Asta înseamnă că încă mai ții la mine?

– Să țin la tine?! izbucni ea strâgând din buze lividă de furie. Te asigur că pasiunea mea de puștoaică a încetat demult.

– Ce păcat! Dusty abia se putea abține să nu râdă de expresia ei ucigătoare. Probabil că ar fi putut, cu toate antrenamentele de autoapărare pe care le făcuse în poliție, s-o facă. Cu toate astea, greu de crezut. Arăta mult prea… vulnerabilă. Ăsta fusese cel mai bun cuvânt care-i venise în minte conducând o mașină sport de doisprezece cilindri într-un trafic infernal.

– E clar că nu mă iei în serios, spuse ea ținându-se bine când Dusty întoarse brusc. Poate că ar fi trebuit să te las să angajezi un detectiv particular.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Stevie nu vru să se uite la el. Obrajii i se înroșiseră.

– Ei bine?

– Doar l-ai auzit pe Mac. Ești un erou al sportului. Poliția locală ar ieși prost dacă ai păți ceva. Și ai fost cel mai bun prieten al lui Mike.

– Ai dreptate, rosti el bătându-i ușor genunchiul. Acum recunosc. Te-ai fi simțit îngrozitor dacă ar fi devenit o treabă urâtă și ai fi lăsat-o pe Lacy Nu-Știu-Cum să se ocupe.

Ea îi luă mâna și i-o puse pe schimbătorul de viteze.

– Nu mai pipăi bodyguardul, Derrick!

– Cu așa un corp, e tentant, spuse el privind-o cu prefăcută dușmănie.

– Vrei să fii drăguț și să te uiți mai bine la drum?!

Dusty acceleră pe șoseaua liberă și ea se văzu nevoită să se țină de bord ca să nu se lovească.

– Și încetinește, dacă nu vrei să iei o amendă!

– Dar nu depășesc viteza legală, cel puțin nu cu mult. Intră în viteza a cincea, amestecându-se treptat în trafic. Mac a spus că vei fi avansată de pe teren. Asta poate fi ultima ta șansă de a lucra personal cu o victimă, înainte să începi să răsfoiești hârțoage.

Stevie strânse cu ciudă din buze, privindu-l fix.

– Nici prin gând să nu-ți treacă să transformi asta în vreun fel de întâlnire! Nu-mi pot permite să te las să-mi distragi atenția.

– Dar este un soi de întâlnire! Și apoi, sunt sigur că o profesionistă ca tine a fost instruită cum să ignore distragerile.

Dusty apăsă un buton și în mașină se auzi un jazz ușor.

Distragerile. Stevie privi pe geamul de la mașină. Da, fusese instruită să ignore distragerile obișnuite. Dar ochii aceia verzi strălucitori, fascinația muzicii ce făcea ca spațiul riguros limitat al mașinii să pară atât de intim și din nou afurisitul acela de parfum, atât

de seducător încât ar fi trebuit să fie o substanță controlată îndeaproape...
Nu era deloc un început promițător.Trebuia să se concentreze.

Stevie coborî geamul și curând o adiere caldă de vânt îi juca prin păr, aducându-i-l peste obraji. Oricărei femei i-ar veni greu să se controleze într-o astfel de situație. Inspiră adânc și aproape că se înecă din cauza țevii de eșapament a camionului pe lângă tocmai trecuseră.

– Deci, mergem la tine acasă?

– Da. Diseară am meci.

– Ziarele spun că ai câștiga milioane de dolari pe an. Trebuie să recunosc că sunt curioasă cum arată casa ta. Am să văd fortăreața celui mai dorit burlac, nu-i așa?

Stevie se sili să-l privească. Bine..., nu-i prea ieșea autocotrolul. La urma urmelor, nu era chiar atât de irezistibil. Nu arăta decât sănătos, bronzat, puternic și viril.

Dusty îi aruncă o privire rapidă, cu un zâmbet strâmb.

– Banii aceia îi câștig pe merit. Și nu e nici o fortăreață de burlac, e un cămin primitor într-un cartier obișnuit. Nu mai arunc demult banii pe luxuri excesive. Acum mă gândesc la retragere, îmi fac planuri de viitor.

– Dar am citit... Stevie tăcu. Următorul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să recunoască față de el că citise toate articolele din ziarele de scandal despre „Jucătorul cu brațul de aur". În anii în care jucase în California, fusese adesea pe prima pagină, petrecuse cu vedete de cinema, locuise în Malibu.

– Să nu crezi tot ceea ce citești! rosti Dusty dând muzica mai încet și privind-o .

– Cum? N-ai în realitate un copil-extraterestru? îi răspunse ea și nu se putu abține să nu râdă de fața pe care o făcuse Dusty.

– Așa, râzi! Tu ce ai face dacă ai fi legată de public?... Bine..., am un impresar care are grijă să se afle despre mine. Un nume cunoscut înseamnă mai mulți bani la masa de negocieri, mai multe contracte, mai multe facilități.

Dusty porni pe o rampă, în afara șoselei.

– Atunci, ai un impresar genial, completă Stevie. O perioadă ai fost omniprezent, începând cu presa de scandal și terminând cu acele reclame pentru lenjerie intimă.

– Da, i-am spus s-o lase mai moale, acum că m-am întors acasă.

– Probabil că Houstonul ți se pare acum destul de plicticos în comparație cu Hollywood.

Dusty clipi.

– Oh, nu știu. E ceva foarte relaxant în a mă întoarce din nou aici, în sânul familiei, în a reînnoda vechi prietenii. Ca și când ai încălța din nou vechii adidași.

Stevie închise la loc geamul, fiind sigură că părul ei era acum un adevărat dezastru. Punea pariu că toate femeile din Hollywood erau mereu aranjate perfect. Cu coafurile mereu puse la punct, cu corpuri perfecte. Și ea… cu blestematele acelea de cinci kilograme în plus!

– Așadar, noi reprezentăm pentru tine o pereche veche de adidași. Mulțumim mult!

Era clar că trebuia să înceapă imediat să țină un regim, chiar de azi! Stai puțin! Doar nu-i păsa ce crede Dusty?! Din păcate, atunci când Dusty începea să-și dezvăluie farmecul, așa cum o făcea acum, îi era greu să nu se topească toată sub privirea lui. Ochii aceia verzi în care se putea citi o permanentă provocare… gropițele acelea care cereau să fie atinse… și ea care murea de nerăbdare să-i așeze șuvița aurie de păr care-i stătea rebelă pe frunte!

Fusese căsătorită și divorțase de când nu se mai văzuseră, din noaptea aceea, dar cu toate astea, în ciuda negării ei, pasiunea ei de liceană supraviețuise. Era periculos.

Dusty o privi în treacăt.

– Îmi plac adidașii vechi. E grozav să fiu din nou acasă, mai ales acum, când cariera mea în baseball e pe sfârșite. Probabil că nu voi termina nici sezonul acesta. Am probleme cu umărul.

– Îmi pare rău, rosti Stevie atingând brațul lui bronzat.

– Și mie, răspunse el și un zâmbet forțat îi apăru pe buze. Dar în cele din urmă, va trebui să înfrunt realitatea. Mac are dreptate, baseballul este doar un joc, unul pentru oameni tineri.

– Oh, Dusty, am aproape treizeci și patru de ani. Până la patruzeci nu mai am prea mult. Iar bărbații ating apogeul la această vârstă.

– Asta dacă nu joacă baseball, adăugă el cu o voce voit neutră, dar Stevie își dădu seama că gândul retragerii îl deranja. Îi atinse ușor umărul.

– Acum te doare?

– Trei operații la umăr, sute de ore de terapie recuperatorie și cu toate astea, mingea mea cea rapidă devine din ce în ce mai greu de controlat pe durata întregului meci. La naiba, da, mă doare, răspunse el strângându-i mâna.

Stevie își trase mâna înapoi, parcă arsă de atingerea lui Dusty. Îi plăcuse întotdeauna să-l atingă. Trebuia să înceteze pentru că, altfel, Dusty se simțea liber s-o atingă și el…

– Chiar o să te retragi?

– Mi-ar plăcea ca, înainte să mă retrag, să bat recordul lui Nolan Ryan la aruncări. Nu mai am mult. Dacă rezistă umărul, pot să stabilesc un record de toată frumusețea.

– Și după baseball?

– Am câteva lucruri în minte. Mi s-au oferit niște posturi de comentator sportiv, zâmbi Dusty. Mă vezi într-unul din tricourile acelea sport, intervievând cine știe ce ageamiu care încearcă să-mi bată recordul?!

– Gândul ăsta mă întristează, recunoscu ea. Însă cu siguranță că ai fi perfect pentru televiziune. Dar ai rămâne în continuare în atenția publicului.

– Știu, suspină Dusty. Dacă n-ar fi admiratori fanatici, nu m-ar deranja. Stai să vezi punga cu scrisorile pe care le-am primit de la Bebe. Sunt peste o sută.

– Va trebui să mă uit peste ele. Stevie observă că se opriseră în fața unei porți negre de fier.

– Ca să înveți câte ceva? o ironiză el, întinzând mâna spre telecomanda care era prinsă de apărătoarea de soare. Poarta se retrase.

– Scrisorile acelea sunt probe, Dusty. O să caut indicii, nimic altceva.

– Păcat! Cu femeia potrivită, sugestiile lui Bebe ar fi de-a dreptul dinamită.

Femeia potivită?! Stevie ura faptul că simpla idee de a fi potrivită pentru Dusty făcea ca inima să-i bată cu putere. Era timpul ca lucrurile să revină pe făgașul normal.

– Glumești tu despre Bebe, dar intrarea prin efracție e un lucru serios. Sunt aici să împiedic să se întâmple ceva mai grav.

– Mai grav? Dacă chiar crezi că situația poate deveni periculoasă, atunci poate că ar trebui să chem, totuși, un tip.

– Mi-am petrecut ultimii zece ani în misiuni periculoase sub acoperire și mă descurc, indiferent de ce născocește această Bebe.

Apăsă din nou butonul telecomenzii pentru ca poarta să se închidă la loc, apoi conduse de-a lungul unei alei întortocheate. Clipi.

– Sub acoperire, hm? Mi-ar plăcea să te văd pe post de prostituată.

La fornăiala lui Stevie, Dusty izbucni în râs.

– Bine. Recunosc. Sunt impresionat. Mac mi-a spus că ești unul dintre cei mai buni polițiști pe care i-a cunoscut vreodată. Privi încruntat spre casă.

– La naiba, aproape că urăsc să intru înăuntru. Oare ce surprize mă mai așteaptă de data asta? Dusty opri mașina în fața unui garaj de trei locuri. Nu știu cum reușești. Un singur atacator și curajul meu s-a și dus. Nu pot să-mi imaginez cum e să faci față zilnic unui asemenea stres.

Stevie studie casa din piatră masivă și din lemn roșu, înconjurată de copaci înalți.

– Te obișnuiești, cu timpul. Unii dintre noi chiar clachează în lipsa stresului.

– Probabil că așa este, din moment ce ești dispusă să te ocupi de mine în timpul concediului.

– Voi avea după aceea timp de compensare. Nu-i mare lucru.

„Nu-i mare lucru. Asta a fost bună, ar trebui să-l țină la locul lui“, gândi ea. Stevie îi zâmbi câinelui care se zbenguia în fața mașinii, dând frenetic din coadă. Era un seter irlandez, de culoarea apei ruginite.

– Ranger pare să fie bine. Poate că Bebe și-a luat liber o zi.

– Nu te baza pe asta. E consecventă de mai mult de o lună, îmi trimite scrisori chiar și la hotel sau atunci când sunt plecat din oraș.

Dusty deschise portiera și Ranger sări imediat în întâmpinarea lui.

– Sunt atât de fericit că nu i-a făcut nimic câinelui! Mike mi l-a dat când am dat prima mea lovitură de profesionist.

Stevie îl privea mângâind blana deasă a câinelui. Mâini puternice, dar tandre. Mâinile acelea ar putea…

– Mike era la fel de înnebunit după câini ca și tine. Labradorul lui negru încă mai doarme pe unul din pantofii lui.

– Trebuie să vorbim despre Mike, rosti încet Dusty. Când a fost ucis, eram la Los Angeles.

Stevie înghiți, simțindu-și deodată gâtul mai strâmt. Mike decedase de mai bine de un an, dar timpul nu reușise să atenueze durerea.

– Deschiseseră focul în fața comandamentului. Mike a fost la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit.

– Mike era prea tânăr, șopti Dusty.

– E cineva care să nu fie prea tânăr ca să moară așa? Stevie încerca din răsputeri să se abțină să nu plângă pe umărul puternic lui Dusty. Deschise portiera.

– Destul! Hai să vedem dacă Bebe te mai iubește.

Dusty îndepărtă câinele.

– La naiba, ce dură ești!

– Doar pentru asta mă plătești. Pentru abilitatea mea de a mă da drept altcineva și pentru instinctele mele ascuțite.

– Instincte? interveni el trecându-i un deget de-a lungul obrazului; Stevie tremură. Ce-ți spun instinctele tale în momentul acesta, Stephanie Jane?

„Fugi!“, își spuse ea. Însă ceea ce făcu fu să coboare repede din mașină.

– Instinctele mele îmi spun că trebuie să aflăm care este scopul acestei individe.

Ranger sări pe ea, dând extaziat din coadă.

– Ranger, te rog! râse ea. Cum poate Bebe să spună că ești rău? E prima dată când ne întâlnim și deja mă tratezi ca pe o prietenă veche.

– Jos, Ranger!

Câinele șezu imediat și în această poziție părea că-i zâmbește complice lui Stevie, cu limba atârnându-i ștrengărește și cu labele nemișcate.

– Poate ți se pare doar un câine, dar să știi că se pricepe la oameni, adăugă el mângâind creștetul lui Ranger. Dacă se poartă urât cu Bebe, este pentru că ea nu e un om bun.

– Bine lucrat, Ranger, prietene, făcu ea scuturând laba oferită de animal; apoi se întoarse să studieze spatele casei. Cu siguranță că mi-ar plăcea să poți vorbi. Ne-ai putea spune despre Bebe.

Ranger lătră, aparent în semn de aprobare, urmând-o de-a lungul dalelor de piatră până în fața ușii. Stevie studie luminițele intermitente ale aparătorii sistemului de alarmă.

– Totul pare în regulă. Care e codul tău?

– 2.36, B A. Recordul meu personal la aruncări.

– Excelent, râse ea, pentru un atacant.

Dusty privi cum formează codul, apoi cum descuie ușa cu cheia pe care el i-o dăduse mai devreme. Unghiile ei erau neuniforme și roase din carne. Își aminti de manichiura adolescentei Stevie, întotdeauna bine pusă la punct, perfectă, de culoare roșie. Era evident că stresul slujbei o apăsa mai mult decât era dispusă să recunoască.

– Rămâi aici! Mă duc să arunc o privire, spuse ea scoțând pistolul din geantă; apoi deschise ușa.

– La naiba! Chiar trebuie să faci asta? comentă el dându-se un pas înapoi.

– Până când o prindem pe admiratoarea ta, da. Stai nemișcat! răspunse ea dispărând înăuntru.

Dusty rămase lângă Ranger în curtea interioară.

– Îți spun eu, băiete, Stevie a crescut din vremurile de odinioară. Uită-te la ea! făcu el arătând spre casă, acum poartă un pistol și-mi spune să nu mă mișc. Deși ura să recunoască, lui Dusty nu-i plăcea deloc ideea că-l protejează o femeie, mai ales că protecția era împotriva unei alte femei. Ascultase îngrozitoarea lor poveste cu frumoasa vedetă de televiziune, însă situația lui era cu totul diferită.

Stevie avea dreptate. Numai o amazoană îl putea doborî la pământ. Sau o femeie cu o armă. Arma lui Stevie putea fi la fel de periculoasă. Buzele acelea obraznice, părul ondulat și negru și ochii aceia căprui puteau fi letale. Nu-i venea să creadă cât de mult se schimbase în cei

cincisprezece ani de la noaptea aceea petrecută împreună. Trecuse o viață de om de atunci. Dacă Stevie s-ar hotărî acum să vină în patul lui… Dusty mângâie urechile câinelui.

– Din toată tărășenia asta cu „admiratoarea fanatică“ ne-am ales și cu un lucru bun, îngână el râzând la Ranger, Stevie o să stea cu noi. Ce crezi, o să insiste cu chestia cu dormitoarele separate?

– Bineînțeles că o să insiste.

Dusty văzu din nou expresia aceea a lui Stevie, aceea care spunea că nu era prea departe de a-l pocni.

– N-ai nici un haz! Casa e în regulă?

– Nu chiar. Vino să vezi. Stevie făcu stânga împrejur. Aș vrea să încetezi să mai glumești pe seama unui potențial pericol. Personal, mă trec fiori numai când mă gândesc că cineva intră aici, după cum se pare când îi poftește inima.

Stevie trecu prin bucătărie, îndreptându-se spre birou, iar Dusty o urmă.

– Privește asta!

– Faxul meu? Dusty se apleacă și ridică hârtia care sosise.

– Citește! îi spuse ea privind încruntată biletul. Bebe are numărul tău de fax.

– „Dragul meu Dusty. Dă o lovitură pentru mine, iubitule. Încă una și podiumul te așteaptă. Nu mă dezamăgi!“. Dusty se uită la Stevie. Femeia asta se pricepe la baseball.

– Nu mă miră. Doar e obsedată de tine, nu de un star rock. Cea de-a treia propoziție îmi sună a amenințare. Ce-o să facă dacă o „dezamăgești“? Citește mai departe.

Dusty privi furios hârtia.

– „ Diseară voi fi acolo, chiar în spatele primei baze. Să-mi faci cu mâna, iubitule! De-abia aștept. Bebe.“ Aruncă biletul. Iubit?! Nici nu mă gândesc!

Stevie recuperă hârtia, cercetând-o încă o dată. Își dădu părul pe spate cu un gest inconștient care-l făcu să-și dorească să simtă din nou părul acela alunecând peste trupul lui.

– Avem două puncte de plecare promițătoare. El sau ea devine neglijent. Ridică receptorul și formă un număr.

– Sally, o să am nevoie de întăriri în seara asta. O să-ți explice Mac. Spune-i că așa consider eu, adăugă ea, apoi așteptă un moment. Echipați complet. Ne întâlnim la clubul Astros, pe partea primei baze, cam pe la…? se uită înspre Dusty.

– Trebuie să fiu acolo până în ora cinci. Meciul începe la șapte treizeci.

– Cam pe la cinci și jumătate, apoi ascultă din nou. Perfect! Spune-le lui Rob și Lindei să se îmbrace ca pentru un meci de baseball. Închise și ridică faxul.

– Uite, Dusty. Numărul de telefon și ora sunt tipărite sus. Ți-a trimis asta cam acum o oră.

Ridică din nou receptorul.

– Am nevoie să localizez un număr de telefon. Citi numărul, apoi acoperi cu mâna difuzorul. Sunt foarte rapizi. Computerele rezolvă totul atât de ușor. Luă de pe birou un creion și un carnețel și notă câteva informații. Fă-mi legătura cu Mark Rodriguez. Rupse pagina pe care scrisese și-i aruncă lui Dusty carnețelul.

– Dusty, fă o listă cu toți cei care știu numărul tău de fax!

– Am înțeles, să trăiți!

El se așeză la birou. Stevie ceru ca cineva să se deplaseze la firma care trimisese faxul, invocând din nou numele lui Mac. După ce închise, se apropie și privi peste umărul lui. Parfumul ei discret și cu siguranță sexy îl învălui pe de-a-ntregul.

– Nu e cine știe ce listă, protestă ea.

Dusty realiză că o avea în față pe profesionista din Stevie, pe polițista Stevie. Se aplecă deasupra lui ca să ia un alt pix, jacheta ei neagră atârnând deschisă. Zări un top alb, apoi gâtul ei lung și umbra dintre sânii ei plini. Doamne, cum ar fi vrut să o sărute în locurile acelea și să…

„Potolește-te! Crezi că după cincisprezece ani poți pur și simplu să sari pe ea? Ultima dată când ai văzut-o, ai dat-o afară din patul tău și i-ai frânt inima“, gândi el. O privi din nou, era atât de sigură pe ea, atât de sexy. Dacă ar mai veni acum la el, cu siguranță n-ar mai alunga-o!

– Numărul meu de fax e trecut pe cărțile mele de vizită. Ai idee câte am dat?!

– Nu prea multe, dacă nu cumva vrei să te sune toți fanii tăi.

– Dar dacă e vorba de afaceri, schimbăm cărți de vizită.

– Schimb? Asta înseamnă că și tu ai cartea de vizită a celuilalt. Unde sunt?

– Glumești, nu?! Vorbim despre directori de televiziuni, furnizori.

Căută într-unul din sertarele biroului pe care se găsea faxul.

– Dă-mi-le! Astea sunt posibile indicii, îi spuse ea, întinzând mâna. Avem noroc că Mac este prietenul nostru. Chestia asta poate să dureze ore întregi.

Stevie aruncă o privire pasageră spre teancul de cărți de vizită.

– O să mă pui într-o situație al naibii de penibilă dacă o să suni vreun producător executiv de la ABC să-l întrebi dacă nu cumva mi-a trimis mesaje de dragoste! făcu Dusty agitându-și creionul pe sub nasul ei.

Stevie râse.

– Ai încredere că o să fim discreți.

– Hm! Am ascultat povestirile fratelui tău, Mike, despre investigațiile sale. Era la fel de discret ca o locomotivă.

Dusty aruncă pe birou creionul și merse la fereastră. Privi câteva clipe platforma curții interioare și a piscinei, ambele parțial umbrite de pini înalți.

– Pentru tine, Mike exagera întotdeauna intenționat, vroia să te impresioneze.

Dusty se întoarse și o privi mirat.

– Să mă impresioneze?! Îl consideram cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată, rosti el trecându-și mâna prin păr. Ce se întâmplă cu lumea asta, dacă un om care-și pune viața în pericol ca să-i prindă pe răufăcători se lasă intimidat de unul ca mine, care se bazează în viață pe un talent pe care i l-a dat Dumnezeu?!

– Nu vorbi așa! spuse Stevie, traversând spațiul care-i despărțea. Mike era curajos. Mi-aș dori să pot fi măcar pe jumătate din polițistul care a fost el, șopti ea.

– Să știi că el credea în tine. Dusty își așeză brațul după umerii ei. Mi-a spus multe povestiri cu Stevie. Mi-ar plăcea să te văd pe motocicletă.

– Fata cu motocicleta, se strâmbă ea. N-a fost deloc unul dintre rolurile mele preferate, dar m-a ajutat să obțin avansarea. Stevie îi îndepărtă brațul și se îndreptă spre ușă.

– Acum trebuie să merg să-mi iau câteva lucruri, din moment ce voi sta aici pentru o vreme. Sună la 911 dacă te deranjează cineva!

– Așteaptă puțin! Cu ce vrei să pleci?

– N-ai un spirit de observație prea dezvoltat, nu-i așa, Derrick? Am fost urmăriți până aici, în ciuda manierei tale de a conduce. Sunt sigură că a fost destul de dificil. Mac a aranjat să pot fi instalată. Mă voi întoarce cu mult înainte de a trebui să plecăm.

– Du-te! O să înot puțin. Poate reușesc să mă mai relaxez, adugă el, masându-și umărul.

– Bine. Ai o telecomandă în plus pentru poartă? Stevie se opri în fața ușii. El arăta obosit; câteva riduri vagi îi crestau fruntea.

– Pe ușa din spate. Dacă nu a luat-o Bebe.

– O să verific. Stevie se grăbi spre debara și găsi telecomanda pe unul din rafturile de deasupra uscătorului.

– M-am mai liniștit.

Stevie tresări când genunchiul lui îl lovi din spate pe al ei. Se întoarse, răspunzându-i cu un pumn ușor în stomac. Lăsase deja garda jos, purtându-se mai mult ca o prietenă decât ca o profesionistă angajată. Era timpul ca lucrurile să revină la normal.

– În afară de lista cu faxul, mai fă una cu persoanele care au acces în mod regulat la tine acasă. Presupun că ai un serviciu de menajere. Stevie arătă înspre rândurile de prosoape împăturite cu dibăcie de pe rafturile de deasupra mașinii de spălat și a uscătorului.

– Am o singură menajeră, nu un serviciu. Ivy nu e o suspectă. A lucrat pentru mama mea de ani de zile. Dusty se aplecă peste mașina de spălat.

– Ai o casă superbă. Și perfect întreținută. Stevie puse mâna pe clanță. Scrie-mi programul ei. Ne poate fi de ajutor. Cred că putem

presupune cu ușurință că, dacă ar avea o pasiune arzătoare pentru tine, nu s-ar vedea nevoită să recurgă doar la bilețele de dragoste. Ar putea, pur și simplu, să te încolțească în dormitor într-una din zile.

– Probabil că glumești. Dusty o privi simulând oroare. Ivy e ca o mamă pentru mine. E mai preocupată să mă îngrașe sau să mă bată la cap să le fac „nepoței" ei și mamei.

Stevie îi aruncă o privire din cap până-n picioare.

– Mie nu mi se pare că ești slab. Cât despre „nepoței", ar trebui să-i caute în California. Am înțeles că ți-ai semănat ovăzul pe acolo ani de zile.

– Gura aia mare a ta începe să mă enerveze, Stephanie Jane. Cu o mișcare rapidă, Dusty o țintui pe Stevie de mașina de spălat. Se poate să mă fi distrat în ultimii ani, dar am întotdeauna grijă, dacă nu sunt luat pe nepregătite atunci când dorm. N-am nici o progenitură accidentală, din câte știu.

– Ai lovit sub centură, Derrick. Cu siguranță că nu încercam să rămân însărcinată în seara aceea și n-am făcut-o. Stevie împinse ineficient în pieptul lui, încercând să ignore presiunea intimă pe care șoldurile lui o exercitau asupra ei. Apropierea lui și amintirile stârneau propriile ei impulsuri. Momentul nepotrivit. Era acolo pentru a-și face treaba, iar Dusty era ultimul bărbat pe care l-ar alege pentru a-și reanima viața sentimentală.

– Dă-mi drumul până nu te lovesc.

– Să mă lovești?! Chiar ai face-o? Se aplecă spre ea, mâinile lui sprijinindu-se pe metalul rece, atingând-o, totuși. Încearcă! șopti el atingându-i ușor maxilarul cu buzele. Nu m-ar deranja o mică luptă corp la corp.

Buzele lui pluteau în jurul alor ei; Stevie aproape că paralizase. Un sărut? Numai ca să-și amintească. Corpul ei cerea sărutul acela cu ardoare, sânii ei tânjeau să fie atinși, căldura trupului lui topea orice urmă a judecății ei. Nu! Sărutându-l, chiar și o singură dată, ar fi însemnat să cadă din nou în mrejele lui.

Era mult prea vulnerabilă în ceea ce-l privea pe Dusty Derrick. Nu o vroia cu adevărat pe ea. Doar credea că, etalându-și gropițele acelea, o va face să sară în brațele lui. Îl îndepărtă din nou.

– Relaxează-te, Stephanie Jane. Își puse brațele în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Ce spui de un sărut, de dragul vechilor vremuri?

– Nu prea cred. Stevie se gândi să ridice unul din genunchi, dar nu se putu hotărî s-o facă. Însă își aminti un secret despre Dusty pe care Mike i-l spusese. Se apropie și-și plimbă degetele mai sus de șoldurile lui. Reacția lui Dusty fu instantanee.

– Oh, nu! rosti el cu respirația întretăiată, râzând necontrolat. Asta nu! se îndepărtă de ea, scărpinându-se.

Stevie își flutură jubilând degetele prin fața lui.

– Ce zici de asta, durule? Ți-am spus că mă pricep la autoapărare.

– Nu e cinstit! Doar pentru că sunt sensibil la gâdilat…

– O femeie inteligentă știe să aleagă arma potrivită. Deschise ușa.

– Așteaptă! Dusty îi atinse brațul. Ce s-a întâmplat cu Rodney? Îmi amintesc că ți-am trimis un cadou de nuntă acum câțiva ani, dar apoi Mike mi-a spus că…

– Îl cheama Ronnie. Din câte știu, este bine. Suntem divorțați de zece ani.

– Trebuie să fi fost o legătură de scurtă durată. Mâna lui Dusty ajunse pe sub mâneca de la jacheta ei, provocându-i furnicături prin tot corpul.

– Scurtă și deloc fericită. Ea se dădu în lături. Faptul că îi amintise de Ronnie fusese un duș rece eficient. Încă unul chipeș, probabil tot atât de preocupat de sine, stătea acum în fața ei. O legătură amoroasă cu un astfel de tip era o experiență care ajungea pentru întreaga viață a unei fete. Se auzi un claxon. Trebuie să fug. Colegii mei nu mai au răbdare.

Dusty o conduse până la poartă.

– O să pun un telefon lângă piscină, în caz că ai nevoie de mine. Numărul îl găsești pe cartea mea de vizită.

– Bine. Astfel, poți să suni după ajutor dacă Bebe se decide să sară pe tine. Stevie făcu un semn cu mâna către mașina care o aștepta, apoi apăsă butonul ca să deschidă poarta. Însă îl auzi de Dusty chicotind și se întoarse.

– Să știi că nu e de râs. Adu-ți aminte de cazul Reginei Lampert. Hărțuitorii încep prin a te iubi, însă dacă sunt geloși sau dacă li se pare că i-ai dezamăgit, comportamentul lor poate deveni foarte agresiv.

– Doamne, Stevie, încerci să mă sperii din nou?

– Să știi că asta fac. Sperie-te și rămâi în alertă! Nu vreau să te găsesc plutind cu fața în jos în piscina aia frumoasă, rosti ea arătând spre dreptunghiul lucitor cu apă limpede.

Dusty se prefăcu că tremură de frică.

– Unu la zero pentru tine. Acum, du-te mai repede și adu-ți și costumul de baie la întoarcere. Dacă mă păzești douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, înseamnă că trebuie să intri cu mine în piscină. O studie din cap până-n picioare cu un zâmbet leneș. Presupun că ar fi prea mult să-ți cer să porți doar bikini.

Stevie clătină din cap văzând figura lui poznașă cu care își făcea iluzii în ceea ce o privea.

– Nu renunți niciodată, nu?

– Ai fi dezamăgită dacă aș face-o, răspunse el cu un zâmbet afectat, apoi se întoarse pentru a intra în casă.

Stevie așteptă până când el închise ușa în urma lui, apoi ieși pe poartă. Se lăsa prinsă prea ușor în joaca asta lipsită de sens. Dusty își permitea să glumească pentru că el nu văzuse niciodată partea vicioasă a unui admirator ajuns la fanatism. Ascultase povestea Reginei Lampert, dar nu fusese acolo, nu auzise țipetele ei, nici nu văzuse casa bărbatului pe care l-au prins, în cele din urmă. Apartamentul agresorului era un înfiorător altar închinat victimei, decorat cu fotografii ciopârțite ale acesteia.

Stevie se îndreptă spre limuzina gri care o aștepta la colțul străzii, închizând cu grijă poarta în urma ei.

Trebuia să-l protejeze pe Dusty de un atac asemănător cu cel pe care Regina Lampert îl suferise, pentru binele lui, în memoria lui Mike și pentru liniștea ei sufletească.

– Bine, Stevie. Spune-mi despre Dusty Derrick, zise Margie din fața volanului când Stevie se așeză pe locul din față.

Stevie alungă presentimentul acela care o chinuia și începu o descriere a casei lui Dusty care cu siguranță că avea să potolească setea de detalii picante a lui Margie.

– Trebuia să fi văzut patul cu saltea cu apă…

Capitolul 3

– Stai puțin! Faxul a venit de la un centru de xerox? Stevie rezemă receptorul de umăr și luă un pix și un blocnotes de pe biroul lui Dusty.

– Da, de la unul foarte căutat.

– Și-a amintit cineva tranzacția, ofițer Hancock?

– Spune-mi Bob. Am fost norocoși. Funcționara este o studentă cam ciudată căreia îi place să studieze oamenii. Ne-a făcut o descriere foarte bună, chicoti Bob, adresându-i-se cuiva de lângă el.

– Ce e așa de amuzant?

– Persoana pe care o cauți nu e chiar o frumusețe rară.

– Bine, Bob. Dă-i drumul.

– Cucoana ta e cam ciudată.

– O femeie! Ești sigur? Se gândi că Dusty s-ar bucura să audă asta.

– Cel puțin așa pare. Straniu, însă, purta o haină de ploaie, un batic și ochelari fumurii.

Stevie privi pe fereastră la Dusty, care se bronza lângă piscină.

– Suntem în plină secetă, iar canicula e în toi. Sună a deghizare.

– Da, era blondă și avea un machiaj încărcat.

– Cum s-a comportat? Era agitată?

– A fost nepoliticoasă. A ținut să trimită faxul chiar cu mâinile ei, n-a vrut s-o lase pe funcționară să o ajute. A plătit cu bani gheață, bineînțeles.

Stevie bătea ușor cu pixul pe blocnotes.

– Altceva?

– Tipa era înaltă. Cam un metru optzeci, o femeie corpolentă.

– Alte particularități sau trăsături deosebite? Stevie întocmi descrierea pe computer, pentru cine vroia să afle despre celebritățile hărțuite.

– Își dregea foarte des vocea, probabil că încerca să și-o mascheze.

– Probabil că da. Ai grijă ca funcționara să întâlnească unul din desenatorii noștri. Vreau să-i arăt victimei un portret-robot explicit. Stevie știa că era mai bine să nu pomenească numele lui Dusty. Polițiștilor le place bârfa și n-ar lăsa să le scape astfel de amănunte despre un jucător de baseball in pauza de cafea.

– Am o soluție mai bună. Centrul de xerox are o cameră de luat vederi, cameră care funcționa la momentul respectiv. Cu puțin noroc, am putea scoate câteva cadre cu individa.

– Grozav! După ce termini de scris raportul, trimite-mi prin fax o copie la numărul acesta.

Stevie se aplecă să vadă telefonul care era cuplat la fax.

– Doamne, ce greșeală!

– Ce s-a întâmplat?

– I-am cerut victimei noastre să întocmească liste cu cei care au numărul său de fax, când tot ceea ce trebuia să facă delincventa era să se uite pe telefonul de aici!

– Despre ce este vorba?

– Nu pot să discut asta cu tine. Trimite-mi prin fax raportul tău, iar fotografiile dă-i-le detectivului șef; va avea el grijă să ajungă la mine. Stevie oftă. Îți mulțumesc, Bob. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Nici o problemă, doamnă detectiv. Apropo, partenerul meu zice că te cunoaște și că te salută. Bob chicoti.

– Cine?

– Randy Markham.

– Hm! Pun pariu că mă salută. Spune-i că, deşi îmi pare rău, tot îmi datorează cincizeci de dolari. Stevie zâmbi amintindu-şi cum, în orele infernale dintre două şi cinci, în timpul unei operaţiuni de supraveghere, ea şi Randy făcuseră o mulţime de pariuri prosteşti. Dă-mi-l la telefon!

– Nu vrea să vorbească. Spune că tu-i eşti datoare lui.

– Nici vorbă! Ultima prostituată avea rădăcinile crescute de cinci centimetri. Randy a câştigat puncte doar pentru că era blondă. Stevie râse când îl auzi pe Randy ţipând în fundal. Trebuie să închid. Pupă-l pe Randy din partea mea.

Închise. Randy Markham. O altă victimă a traficului de droguri. Randy nu mai era detectiv, se întorsese la patrulă, după luni întregi petrecute la dezintoxicare. Lucrase sub acoperire ca drogat atât de mult timp încât începuse să-şi ia rolul în serios. Stevie realiză că-şi rodea unghiile şi-şi scoase repede mâna din gură. Slavă Domnului, ea nu fusese niciodată tentată s-o apuce pe calea aceea! Ura drogurile, ura modul în care distrugeau vieţile oamenilor.

În două săptămâni, va avea puterea de decizie în cazurile la care va colabora şi va putea să încerce câteva metode noi de a-i scoate pe traficanţi din afaceri. Şi nu va mai merge pe teren, ceea ce reprezenta o mai mare uşurare decât crezuse.

Privi pe fereastră. Fiecare problemă la timpul ei. În momentul de faţă trebuia să se ocupe de Dusty şi de Bebe. Era mult prea uşor să trateze această sarcină ca pe o vacanţă, având în vedere casa lui imensă şi luxoasă.

Îl vedea pe Dusty întins într-un capăt al piscinei. Purta ochelari de soare fumurii şi stătea cu capul pe un prosop împăturit. Soarele părea să se joace în părul lui auriu, iar pieptul lui bronzat abia se zărea prin cercurile de apă.

Stevie simţi cum o cuprindeau fiori reci şi calzi în acelaşi timp. Era singură de multă vreme. De prea multă, dacă vederea lui Dusty în

costum de baie o făcuse să transpire și să-și imagineze… La drept vorbind, era îndeajuns de atrăgător ca să facă pe orice femeie să-l studieze pe ascuns. Cum altfel i-ar fi fost plătită o avere pentru a reprezenta imaginea unei firme de lenjerie? Dar ea nu era orice femeie, era bodyguardul lui. De ce trebuia să-și amintească mereu asta?!

Simplu. În adolescență, fusese atât de înnebunită după el, încât făcuse inimaginabilul. Dumnezeule, când își aducea aminte de seara aceea…

Chiar crezuse că un bărbat ca Dusty ar fi fost interesat de ea?! Sigur, fusese majoretă, stăpână pe ea și plină de fantezii. Și fusese incredibil de naivă să vadă în prietenia lui Dusty mai mult decât ce era. Nu era de mirare că fusese atât de furioasă.

Atunci fusese devastată, umilită, deși desigur că nu mărturisise nimănui ce făcuse. Trecuse printr-un adevărat coșmar, așteptând dovada că nu rămăsese însărcinată. Dusty îi telefonase după o lună și ea îi spusese că nu-i purta în pântece copilul. Acum presupunea că ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dusty pentru că fusese dispus să-și asume responsabilitatea. Însă atunci îi închisese telefonul după ce-l asigurase, fără nici un pic de politețe, că n-avea de ce să-și facă probleme.

În anii ce urmaseră, reușise să-l evite. Nu fusese chiar cel mai matur mod de a face față situației, însă cu siguranță cel mai comod. Dusty rămăsese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Mike, așa că nu fusese deloc ușor.

Dusty întinse mâna după loțiunea de plajă și mușchii i se contractară. Anii nu făcuseră altceva decât să perfecționeze ceea ce fusese întotdeauna un corp bine făcut.

Hmm. Stevie încercă să ignore încordarea pe care o simțea în stomac. Sau poate puțin mai jos… Bine, dar nu era o crimă dacă admira marfa! Cel puțin atâta timp cât nu plănuia s-o cumpere… „Renunță!“, își spuse ea. Aici, el era o victimă, o persoană pe care ea trebuia s-o protejeze.

Acum trebuia să se întoarcă la rolul detectivei Stevie. Știa cum să trateze cu bărbații. De exemplu, Randy. Petrecuseră împreună ore întregi închiși într-o furgonetă sau la colțuri de stradă. Randy era un bărbat singur și atrăgător, dar, în afara câtorva flirturi nevinovate, se concentraseră întotdeauna asupra muncii.

Însă un flirt cu Dusty nu putea fi niciodată considerat nevinovat. Toți anii în care ea jucase după reguli se ștergeau atunci când Stevie era în preajma lui. Fusese o fată de modă veche, care plănuia să-și dăruiască virginitatea bărbatului cu care se va căsători. Apoi, într-o noapte…

Acele vremuri trecuseră de mult. Acum putea să ignore atracția, în ciuda faptului că era încă ridicol de puternică. Era capabilă chiar să-și etaleze costumul de baie, perindându-se țanțoș prin fața lui, fără să clipească și fără să-i pese. Chiar trebuia să stea lângă el și poate că așa l-ar învăța minte. Era o nebunie, dar o parte din ea mai tânjea, încă, după respingerea lui din trecut. Era, oare, atât de imatur din partea ei să vrea să-l vadă pe Dusty râvnind la ea? Imatur sau nu, răzbunarea putea fi dulce.

Câteva minute mai târziu, însă, se privi în oglindă și aproape că se răzgândi. Și așa, Dusty n-o prea lua în serios. Femeia îmbrăcată în bikini galbeni arăta ca o profesionistă experimentată, dar nu în probleme polițienești.

Însă îi plăcea. Îi plăcea să arate atuurile cu care Dumnezeu o dăruise. Mac ar spune că jucase prea mult timp rolul de prostituată, dar acum nu-i păsa. Dacă n-ai curaj, nu învingi! Costumul nu era chiar atât de îndrăzneț. Sutienul îi scotea bustul și linia gâtului în evidență, dar slipul era destul de conservator, mascându-i partea superioară a coapselor destul de generoase. Oricum, Dusty era obișnuit cu peisajul feminin al Californiei și al Insulelor Caraibe. Cel puțin costumul ei avea și sutien. Stevie își luă ochelarii de soare, prosopul și revolverul și ieși pe ușa din spate.

Dusty își ridică ochelarii, fluierând.

– Ah, Stephanie Jane, știam eu că ai haz!

Stevie lăsă prosopul alături.

– N-am negat asta niciodată. Dar Mac m-ar pune să dirijez circulația, dacă m-ar vedea așa.

– Îți faci doar datoria, îmi păzești corpul. Vino mai aproape! Cu siguranță, trebuie să stai mai aproape. Dusty se ridică râzând malițios și-i întinse mâna. Arăți foarte bine! Te antrenezi?

Stevie zâmbi.

– Mulțumesc! Nu, antrenamentele le fac în timpul serviciului, iar în timpul liber practic sporturi de sală. Îi întinse mâna și-și scoase sandalele.

– Sporturi de sală?

– Oooo! E caldă!

– Încerc să-mi relaxez umărul. Dusty o ajută să coboare prima treaptă. Povestește-mi despre sporturile astea de sală.

– Karate, tai chi, puțin kick boxing.

– Nimic mai puțin violent?

Stevie țipă și se împiedică, simțind ceva rece și umed în spatele coapselor. Dusty sări s-o sprijine, atingându-i talia cu mâna lui caldă.

– Ranger, pleacă! Aproape că ai împins-o pe Stevie în piscină. Câinele dădu vesel din coada care, în lumina soarelui, părea o pană de chihlimbar, apoi se aruncă brusc în apă.

Dusty o ajută să intre în piscină. Ce n-ar fi dat Stevie să fi scăpat de cele cinci kilograme! Numai un idiot ar putea spune că dragostea este oarbă, dar judecând după felul în care Dusty zâmbea, probabil că-i plăcea ca femeile sale să aibă forme mai voluptuoase. Femeile lui?! Trebuia să uite de asta!

Stevie se așeză pe margine, dincolo de el, ignorând faptul că picioarele lor se încurcaseră. Era stăpână pe ea acum. Îl studie cu același interes cu care și el o studia pe ea. Nu era de mirare că trupul acela vânduse milioane de boxeri. Stevie zâmbi și-și puse ochelarii de soare.

– Mulțumesc. De obicei nu sunt atât de neîndemânatică, dar acum Ranger m-a luat prin surprindere. Are nasul rece. Cu umerii trași, cu pieptul îndreptat, Stevie își întinse brațele pe marginea piscinei. Dusty părea să fi intrat în transă, fixându-și privirea asupra decolteului ei. Perfect! Punctul ei forte. Doi la zero pentru ea!

– Nu te incomodez, nu? spuse ea ridicându-și degetele pe la picioare de-a lungul gambei lui. Pot oricând să și înot.

– Nu te mișca. Vocea lui Dusty părea sugrumată. Își drese glasul. Da, cu siguranță că Stevie avea efect asupra lui. Unde-ți ascunzi pistolul într-o astfel de costumație?

Stevie se întinse înspre prosoape și le bătu ușor cu mâna.

– Chiar lângă mine. Sunt de serviciu douăzeci și patru de ore pe zi, până în momentul în care o prindem pe Bebe. Știi asta.

Stevie își păstră calmul, chiar și când simți cum piciorul lui îi înghiontea șoldul. Hm! Credea că o putea păcăli? Își ridică genunchiul. Fu o mutare eficientă. Îl văzu cum înghite în sec, privind fix slipul ei.

– Apa e caldă, nu-i așa? „Ah, puterea unei femei! Folosește-o sau scapă de ea!“ – era mottoul ei.

La urma urmelor, Dusty era doar un bărbat ca toți ceilalți, deci ușor de manipulat… Se aplecă pentru a-și masa piciorul, oferindu-i astfel o imagine mai clară a decolteului ei. Dusty își puse ochelarii, vrând să-și mascheze privirile insistente. Prea târziu, însă. Stevie recunoscuse deja setea din ochii lui.

Dusty se întoarse și luă o sticlă de plastic maro.

– Loțiune de plajă? zâmbi el. Te dau eu pe spate.

– Mulțumesc. Poate mai târziu. Stevie luă sticla și stoarse în palmă puțină loțiune albă. Apoi își frecă mâinile și-și masă brațele, după care-și trecu încet degetele peste sâni.

– Dumnezeule, Stevie! El arăta de-a dreptul disperat. Liniștea aceea încordată fu întreruptă brusc de o sonerie. Dusty aruncă o privire dușmănoasă spre Rolexul său, apoi îl opri. Nu-mi vine să cred! Când lucrurile deveneau mai interesante, trebuie să plec la afurisitul acela de club.

– Lucrurile nu deveneau în nici un fel. Respirând mireasma proaspătă de pin, Stevie se întinse pe spate în timp ce privea copacii înalți care-i înconjurau. Cred că aș putea să stau așa o vecie. E atât de plăcut și atâta liniște. Este un loc superb.

– Plăcut? Dusty respiră greu și se ridică. Așa credeam și eu, însă Bebe a avut grijă ca lucrurile să se schimbe.

Stevie privi cum apa se scurgea de pe trupul musculos și bronzat al lui Dusty. Simți cum o cuprindea un val de căldură și deodată îi pieri cheful de joacă. Dusty luă un prosop, îndepărtând apa de pe abdomenul plat presărat cu păr auriu.

Apoi îi întinse mâna și o ajută să iasă din piscină. Atingerea lui electrizantă îi făcu inima să bată cu putere, iar obrajii i se înroșiră. Aproape se topi când el îi șterse delicat picăturile de apă care alunecau pe linia dintre sâni.

– Cândva o să facem asta din nou și atunci n-o să mai fim întrerupți, șopti el. Îți promit.

– Eu... Stevie se legănă spre Dusty, hipnotizată de zâmbetul ce flutura pe buzele lui și de presiunea ușoară a prosopului între sânii ei. Oare ce vrusese să spună? Mintea ei era golită de orice gând care nu avea legătură cu Dusty. Apoi văzu cum el coboară privirea. Sutienul ei galben se udase și stătea lipit de ea, scoțându-i sfârcurile în evidență. Dacă Dusty și-ar mișca mâna puțin mai jos... ce s-ar întâmplat? Își reveni și făcu un pas înapoi, însă, cu toate acestea, se lovi de el.

– Ce naiba?

– Cred că Ranger vrea să facă și el parte din scena asta nebunească. Stevie se aplecă și mângâie creștetul câinelui care se și vârâse între ei. Mulțumim, băiete. Dar nu vrem să întârziem la club! În seara asta, și Dusty și eu avem de dat lovituri de grație!

– Lovituri de grație? Ce amuzant! Iar tu, Ranger, prietene, ești la o aruncătură de băț de cușcă. Îți alegi cele mai nepotrivite momente.

– Nu da vina pe Ranger! Ți-am spus deja că nu ajungem nicăieri. Stevie își ridică prosopul, reamintindu-și cum să respire. „Inspiră-expiră, inspiră-expiră!“, își spuse ea. În cele din urmă se simți destul de calmă pentru a-l urma pe Dusty înăuntru.

Trebuia să scape de senzația asta, că picioarele i se taie, pe care sexapilul lui Dusty i-o provoca. Doar pentru că el îi făcuse avansuri, nu însemana că trebuie să-i răspundă trup și suflet și să cedeze. Ignorând dorința arzătoare de a face asta, Stevie simți pistolul prin prosop. Nu

purta o armă doar de ochii lumii. Aici, era bodyguardul și nu-i putea permite lui Dusty să transforme asta în vreun fel de legătură sentimentală.

Dusty se opri în dreptul ușii, se întoarse și o prinse de umeri:

– Se întâmplă ceva între noi, Stevie! Din clipa în care te-am văzut în biroul lui Mac…

– Ceea ce este între noi este o sarcină pe care eu trebuie s-o duc la îndeplinire. Îmi cer scuze pentru flirtul de adineauri. A fost o lipsă totală de profesionalism din partea mea și n-o să se mai repete. Stevie întinse mâna peste el, căutând clanța. Însă înainte să apuce să deschidă ușa, Dusty își puse mâinile pe spatele ei și o trase cu putere spre el.

– Ba da. Nu-ți dau drumul până nu mă asculți cu atenție.

Dar Dusty nu juca cinstit. Presiunea corpului lui îi ruinase abilitatea de a gândi.

– Trebuie să plecăm. Stevie se întoarse pentru a-l îndepărta. Trebuia să recunoască faptul că era o operațiune cu atât mai dificilă cu cât degetele ei erau încleștate pe bicepșii lui.

– Nu încă, rosti el, urmărind cu buzele linia obrazului ei.

– Încetează! Stevie nu vroia să-l privească, nici să-l sărute. În cele din urmă, Dusty se îndepărtă.

– Chestia asta mă termină, Stevie! La naiba, deși au trecut cincisprezece ani, între noi e totuși atâta chimie!

– Atât și nimic mai mult.

Stevie încerca să rămână puternică. Nu-l putea lăsa să vadă că atât respirația, cât și atingerea lui delicată o afectau.

– Cândva mă doreai, Stevie, murmură el. Pot să te fac să mă dorești din nou. Îi șoptea cuvintele la ureche, într-un murmur senzual.

– Dusty, te rog. E prea repede. Încetează odată! Am o misiune de îndeplinit, așa că lasă-mă să-mi fac treaba. Nu avem timp de flirtat. Trebuie să te apăr.

Stevie punctă asta împingându-i abdomenul. Dusty îi dădu drumul imediat, însă nu fără a protesta mormăind. Aproape că reușise să scape de el, când Dusty o prinse de mână.

– Poți să-ți faci treaba și să te și simți bine în același timp.

– Acum îmi vinzi ponturi? Pentru o clipă, Stevie se văzu sărutându-l pasional în mijlocul uriașului lui pat. Respiră adânc, ordonându-și în sinea ei să revină cu picioarele pe pământ.

– Pe Plaja Cocoa m-ai respins. E în regulă. Acum este rândul meu. Nu sunt interesată să amestec afacerile cu plăcerea, de data aceasta. Ce-ar fi să ne îmbrăcăm și să mergem la club? Îl privi în ochi și-i păru rău. Privirea lui era aprigă, îndreptată asupra ei. Era flatantă, chiar seducătoare. Nu se putu hotărî să-și tragă mâna dintr-a lui.

– S-au întâmplat multe de când te-ai strecurat în patul meu la Hotelul Twin Coconuts, Stephanie Jane, dar să știi că atunci te doream. Și asta nu s-a schimbat. Îi așeză mâna pe pieptul lui. Vreau să simți ce-mi faci.

– „Three Palms“, nu „Twin Coconuts“. Dacă mă doreai atât de mult, atunci cum se face că m-ai dat afară din cameră? Stevie simțea în palmă bătăile rapide ale inimii lui.

– Erai prea mică atunci, dar acum… O prinse de mijloc, trăgând-o mai aproape. Genunchiul ei se lovi de al lui; Dusty privi în jos, între ei. Vezi ce-mi faci?

Ochii lui Stevie aveau propria lor voință. Doamne, Dumnezeule! Costumul lui de baie nu prea lăsa teren imaginației. Nu-și putu reține o privire admirativă. Dusty Derrick, cel mai râvnit burlac al baseball-ului, o dorea pe ea. Cu toată ființa lui. Slavă Domnului, dorința ei nu era atât de… evidentă.

Deși era stupid, încă îl mai dorea. Chiar și după atâția ani, își amintea fiorul, împlinirea deplină pe care Dusty i le oferise. Poate și din cauză că nici un alt bărbat n-o mai făcuse să se simtă așa.

– Controlează-te, Dusty! N-am de gând să te las să mă convingi să uit de responsabilitățile mele.

Stevie se smuci din brațele lui, îndreptându-se mândră spre camera ei. Trânti ușa în urma ei și încuie, sprijinindu-se apoi de ea. Așteptă să audă ușa lui de vizavi închizându-se. Își dădea seama că

fusese un mod jalnic de a-i expune punctul ei de vedere. Se comportase ca și cum ar mai fi avut, încă, optsprezece ani și se simțea tot atât de vulnerabilă.

Își dădu jos slipul ud și-l aruncă în cabina dușului din baia ei, apoi păși înăunutru după el. Dădu drumul la apă, dar, stând sub jetul de apă, realiză că lăsase șamponul în valiză.

– La naiba! La naiba! La naiba! Lovi cu pumnul în faianță, dându-și cu groază seama că plângea. Ce se întâmpla cu ea?! Stevie Powell plângea doar pentru lucruri importante – moartea fratelui ei, uciderea partenerului ei, destinul crud al Reginei Lampert.

Stevie luă săpunul. Era vina lui Dusty. O ținea într-un carusel emoțional, încercând din senin să reînvie o relație care nu existase cu adevărat niciodată. O adolescentă prostuță își imaginase că el o iubea. În realitate, abia dacă o observase, cel puțin până în momentul în care se furișase dezbrăcată în patul lui. Și totul fusese pur fizic, atunci. Nu se cunoscuseră atât de bine unul pe altul pentru a crea și o conexiune emoțională.

Din dezastruosul ei mariaj învățase un lucru: o relație bazată doar pe scântei era sortită eșecului. Chimia nu rezolva conflictele de personalități și nici nu transforma o broscă râioasă într-un prinț.

Stevie îmbrăcă halatul și începu să-și descurce părul. Trebuia să și-l scoată din cap pe Dusty. Nu se putea ca noaptea aceea atât de îndepărtată să fi fost chiar atât de nemaipomenită cât își amintea ea! Dar de ce n-ar ceda? Și-ar satisface curiozitatea. Putea să-l păzească pe Dusty la fel de bine și dacă dormea lângă el, și nu în camera alăturată.

La gândul acesta, Stevie se încruntă. Nu era în toate mințile? Îi trebuiseră ani de zile să treacă peste episodul de pe Plaja Cocoa. Sub nici o formă n-avea să mai riște să treacă printr-un chin atât de cumplit. Trânti jos peria și luă foehnul. Trebuia să nu-și piardă capul, să rămână stăpână pe situație. Mai ales că Dusty nu părea interesat de argumentele ei împotriva imboldului de a se lăsa purtați de instincte.

***

Dusty își luă o pereche de boxeri curați, de la firma căreia îi făcea reclamă chiar el și apoi își întinse brațele deasupra capului. Slavă Domnului, își simțea umărul relaxat, nu-l durea. Îmbrăcă pantalonii kaki scrobiți și trase fermoarul. Stevie era chiar vizavi, abia făcuse duș. Pentru o clipă, și-o imagină trecându-și prosopul peste picioarele acelea lungi, peste sânii aceia plini.

La naiba, Stevie avea un corp superb! Văzuse cea mai mare parte în piscină. Pe de-a întregul, cu cincisprezece ani în urmă. Păcat că amintirea era atât de vagă! Dimineața următoare aproape că se convinsese pe sine că visase. Luase prea multe calmante. Dar pata de pe cearșaf și sutienul roz pal îi demonstraseră că făcuse un lucru inimaginabil: făcuse sex cu sora mai mică a lui Mike.

Chiar dacă nu-și amintea prea bine detaliile, nu uitase niciodată noaptea aceea din Florida. Reîntâlnirea cu ea îl dărâmase. Stevie se transformase într-o femeie care zdrobea inimi și pe care orice bărbat ar dori-o. Dusty se încălță și-și luă un tricou.

Întotdeauna luptase din răsputeri pentru a reuși. Lupta aceasta îi lăsase prea puțină energie pentru viața lui personală. Se mulțumise cu relații simple, necomplicate, cu femei care arătau bine la brațul lui. Genul celor care apelau regulat la chirurgul plastician.

Își aranjă părul în fața oglinzii. Deodată, stilul lui de viață îi păru superficial și nesatisfăcător. Își dădu seama că era gata, cel puțin, să înceapă o relație ceva mai serioasă, cu femeia potrivită. Și întoarcerea acasă, alături de familie și de prietenii săi vechi, îl făcuse să simtă această nevoie mai mult ca oricând. Stevie s-ar fi potrivit perfect cu genul de viață pe care și-l dorea după baseball. Cu siguranță că nu l-ar plictisi niciodată și că ar avea copii frumoși și deștepți împreună.

Dusty se încruntă, observând o nouă șuviță de păr alb. Dacă trebuia să îmbătrânească… ei bine, niciodată nu intenționase s-o facă singur. Sosise vremea să se așeze la casa lui și să-și întemeieze o familie. Și-o putea imagina cu ușurință pe Stephanie Jane cocoloșindu-l când amândoi vor avea șaptezeci de ani. Gândul acesta îl făcu să zâmbească, în timp ce se îndrepta spre telefonul care suna.

– Derrick.

– Aștept, iubitule.

Dusty strânse cu putere receptorul.

– Cine ești? Bebe? Auzi un zgomot înfundat. Stevie ridicase celălalt receptor. Ar fi trebuit să lase robotul să răspundă. În modul acesta, fusese scutit de mai multe ori de dialogul cu Bebe. Vru să închidă, însă își aminti că Mac și Stevie îi spuseseră că trebuie să-i facă pe plac lui Bebe.

– Ai primit faxul meu?

– Sigur. Îți mulțumesc pentru încurajare. Dusty încerca să-și păstreze tonul calm. S-ar părea că știi multe despre baseball.

– Bineînțeles, iubitule. Să dai loviura diseară. Voi fi cu ochii pe tine! Apoi auzi tonul.

– La naiba! Dusty trânti receptorul și se întoarse, când ușa dormitorului său se deschise. Ai auzit? Își trecu nervos mâinile prin păr. Tocmai mi-am schimbat ieri, din nou, numărul de telefon! Cum a făcut rost de el?

– Nu știu, Dusty! L-am rugat deja pe Mac să verifice din nou toate persoanele care lucrează pentru firma de securitate. Ai mai spus altcuiva despre asta?

– Este vina mea? Dusty privi identificatorul de numere. Telefon public. Nu cred că…

– Probabil că a ajuns departe. Vocea nu ți se pare deloc cunoscută? Cui ai dat noul număr?

– La naiba! În afară de câțiva oameni din echipă și de prietenii mei, am păstrat numărul meu pentru mine. Și nici n-am recunoscut vocea. Luă o pernă și o aruncă în celălalt colț al camerei. Toată treaba asta chiar mă scoate din sărite. Voi ajunge să-mi înregistrez toate convorbirile telefonice? Se forță să se calmeze. Tocmai se decisese s-o impresioneze pe Stevie. N-ar ajuta la nimic dacă și-ar da frâu liber furiei. O privi și se simți ușurat să vadă ochii ei îmblânziți de îngrijorare.

– Îmi pare rău, Dusty! Fă-mi o listă cu membrii echipei. Poate că Bebe are vreo legătură cu unul dintre ei. Stevie privi încruntată spre telefon. Nu-ți face griji, o vom prinde.

Dusty vru să o atingă, însă ea păși înapoi. „Stevie își face doar datotia“, își reaminti în sinea lui. Însă el nu credea asta. Îl iubise odată, deci putea să învețe să-l iubească din nou. Dar treaba asta cu Bebe…

– Să mergem! Nervozitatea lui Dusty sporise și mai mult datorită obișnuitelor emoții dinaintea unui meci. O luă de mână și se îndreptară în grabă spre ușa din spate.

– Acum avem și un portret-robot, spuse Stevie smulgându-și geanta de pe o masă din debara. Este o blondă solidă, cam la un metru optzeci, corpolentă și adeptă a unui machiaj strident. Îți sună familiar?

– În afară de partea cu machiajul, poate fi unul dintre băieții de la primele baze. Dusty deschise ușa.

Stevie intră prima, lovindu-și geanta grea de pieptul lui Dusty.

– Vrei să iei cu tine la clubul Astros afurisitul ăla de pistol?

Stevie îl privi, iar ochii ei căprui erau serioși.

– Într-adevăr, domnule Derrick! Sunt pregătită să-l folosesc. Apropo, dă-mi numele tipului de la prima bază, ar putea fi unul dintre suspecți.

Dusty nu se putu abține. Începu să râdă în hohote până când îi dădură lacrimile, scoțând la iveală dispoziția lui proastă.

– Ce e așa de amuzant? Toată lumea e suspectă până când nu se lămurește situația. Se opri în fața mașinii lui sport. Stevie părea gata să atace orice și pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie de ei.

– Nu-i așa că în ultima vreme nu te-ai mai pus la curent cu noutățile de la echipa Astros? Încă mai râdea.

– Nu.

– Tipul de la prima bază câștigă aproape tot atâția bani ca și mine, are soție și trei copii și nu m-a lovit niciodată, nici măcar cu prosopul peste fund, în vestiar.

– Bine, îl lăsăm de-o parte. Dar restul echipei?

– Discuția asta nu mă ajută deloc să mă concentrez. Îl mângâie puțin pe Ranger, apoi îl împinse în casă, nu înainte de a activa sistemul de alarmă. Dacă nebuna aceea îi face ceva câinelui meu, jur că-i fac cunoștință cu bâta mea de baseball.

Dusty simțea cum frustrarea punea stăpânire pe el.

– Poate că lui Ranger i-ar fi mai bine într-o cuşcă, până la urmă. Stevie îl privi cu compasiune.

– Nu, n-ar rezista în cuşcă. Va trebui s-o anunţ pe Bebe, când va suna data viitoare. Doar se presupune că mă iubeşte, nu? Ar face bine să mă asculte. Să mergem! Dusty se îndreptă spre maşină, dezactivând din mers alarma.

– Aşteaptă! Trebuie s-o verific eu mai întâi. Stevie deschise portiera.

– Fii serioasă! Dusty se dădu la o parte, în timp ce ea se îndreptă hotărâtă spre capotă. Am fost aici toată după-amiaza. Dacă cineva ar fi umblat la maşină, alarma s-ar fi declanşat. Dusty zâmbi văzând-o cum se lupta să deschidă capota. În afară de asta, dacă Bebe mă iubeşte, probabil că ştie că nu trebuie să se atingă de maşina mea. Ţin la Ferrariul meu ca la ochii din cap.

– Enervează-o tu şi o să vezi că nu va ezita să-ţi trimită la naiba maşina, mormăi ea când reuşi, în cele din urmă, să deschidă capota.

– Chiar ştii ce să cauţi? Curios, Dusty veni lângă ea.

– O bombă.

– Bombă? Dusty sări ca ars. Doamne, Dumnezeule!

Stevie se întinse pe asfalt şi se strecură sub maşină.

– Până când o prindem pe Bebe, îţi voi verifica maşina de fiecare dată înainte să ne urcăm în ea.

Dusty o urmări cum îi inspecta maşina cu o meticulozitate impresionantă. Competenta şi serioasa Stevie, detectiva. Incredibil de sexy şi stăpână pe situaţie. Îi plăcea. Cu siguranţă, o schimbare faţă de vedetele cu nasul pe sus, care credeau că tot universul se învârtea în jurul lor.

– Unde ai învăţat să faci toate astea? La Academia de Poliţie?

Stevie se ridică, scuturându-şi de praf blugii decoloraţi care-i îmbrăcau formele mai bine decât orice costumaţie a vreunui designer pe care o văzuse. Îşi dădea seama că începea să se fâstâcească şi i-o luă înainte să-i deschidă portiera. N-o putea aborda prea insistent sau prea brusc. Nu avea importanţă că Stevie, fiind în timpul serviciului, părea

să-și asume responsabilitatea ca polițistă. Unei femei îi plăcea să fie curtată. Dusty zâmbi. Era un cuvânt de modă veche, însă se potivea cu dispoziția lui din momentul acela. Oare cum ar reacționa la flori, la bomboane și la seri romantice?

– La colegiu. Am o diplomă în criminalistică și am urmat niște cursuri în cadrul DEA. Se urcă în mașină și-și așeză geanta alături.

– Evident, ești o femeie cu care e periculos să te întâlnești. Cred că aș face bine să mă port cum se cuvine. Dusty ocupă locul șoferului. Nu credea că se va obișnui vreodată cu ideea că femeia aceasta era acolo pentru a-l proteja. În ciuda durității din ochii ei, arăta prea delicată, prea feminină. Însă purta o armă asupra ei.

Stevie se uită fix la el, evident deloc amuzată.

– Încerc să-mi fac treaba, Dusty, chiar dacă sunt doar o femeie.

– Ah, nu insista pe chestia cu sexul, Stevie. Chiar nu sunt un șovinist. Dusty porni mașina, dând înapoi pe potecă. Până și chirurgul meu ortoped este femeie.

– Ai lăsat o femeie să-ți opereze brațul de aur? Sunt impresionată! Stevie se lăsă pe spate.

Dusty apăsă un buton și așteptă să se deschidă poarta.

– Prinde-o pe Bebe în seara asta, Stevie! Nu vreau să-ți mai irosesc timpul. Întinse mâna și-i cuprinse bărbia, observându-și reflecția în ochii ei căprui. La naiba, ar fi dat oricât să știe ce gândea ea. Îi opunea rezistență doar din cauza serviciului? Sau trecuse, într-adevăr, peste pasiunea pentru el? Stevie își schimbă privirea, umezindu-și buzele. O afectase, se gândi mulțumit în sinea lui.

– Am putea fi un cuplu minunat, dacă ai fi dispusă să încerci. O sărută ușor, apoi privi peste umăr, scoțând mașina pe poartă. Era prima dată când ea nu izbucnea sau nu-l respingea imediat. Era clar că făceau progrese.

Capitolul 4

– Dusty! E adevărat că ai dus tratative cu Rangers?

– Când veți declara că sunteți chit?

– Ce-ți mai face umărul în seara asta?

Din clipa în care Dusty o ajută să coboare din mașină, reporterii i-au înconjurat din toate părțile. Stevie pășea în urma lui, studiind mulțimea, în timp ce se deplasau spre intrarea principală a clubului Astros.

Dusty își roti brațul spre deliciul camerelor de luat vederi.

– Relaxat și gata să atace! le răspunse el râzând, apoi o trase pe Stevie spre pasajul care ducea la vestiarele jucătorilor.

Stevie se grăbea să țină pasul cu el, așa că-i fu recunoscătoare unui ziarist care ieși prietenos din mulțime:

– Așteaptă! Cine este domnișoara care te însoțește, Dusty?

Dusty se opri brusc, poticnind-o pe Stevie. O sprijini, prinzând-o ușor de talie, apoi se întoarse cu un zâmbet larg înspre reporterul insistent.

– V-o prezint pe domnișoa Stephanie Jane Powell.

– Atacantul-playboy se stabilește, în cele din urmă, la casa lui? Bărbatul îi întinse microfonul lui Dusty.

Stevie înțepeni și vru să răspundă, dar simți cum brațul lui Dusty se încordă. Deși zâmbetul lui rămăsese neclintit, în privirea sa insistentă se putea citi clar un avertisment.

– Da, am să vă dau o veste senzațională! Mă căsătoresc!

– Asta da, veste senzațională! Reporterul gesticula agitat, făcându-i semne disperate cameramanului să schimbe camera pe Stevie. Povestește-ne despre femeia care a reușit, în sfârșit, să-l îmblânzească pe Derrick!

Stevie deschise gura, însă Dusty se năpusti asupra microfonului.

– Stevie și cu mine am crescut împreună. Dusty opri pumnul ei, care se îndrepta spre stomacul lui. Zâmbetul nu i se clinti nici măcar o secundă. Faptul că anul acesta m-am reîntors în orașul meu natal mi-a adus numai noroc. Cu toții știți că sunt foarte aproape de a doborî recordul lui Nolan Ryan la aruncări.

Stevie oftă, decizând fără tragere de inimă că, dacă ar fi negat cu îndârjire, ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Când reflectoarele televiziunilor rămaseră în urmă, Dusty o împinse înaintea lui prin ușa dublă care ducea în zona rezervată jucătorilor și personalului autorizat. Stevie se încruntă când observă că gărzile de corp de aici abia le aruncară o privire fugitivă. Cam aceea era, deci, securitatea adecvată.

Dusty deschise o ușă pe care scria „Terapie Fizică“ și o împinse pe Stevie înăuntru. Din fericire, camera era goală. Stevie se învârti pe călcâie, așezându-se în fața lui.

– Văd că nu sunt singura mincinoasă cu diplomă din zonă! Ce-a fost în capul tău? Cu toate că te-am prevenit de atâtea ori, anunți prin mass-media planuri de nuntă?! Stevie îl prinse de braț. Bebe o să înnebunească de furie când va auzi!

Dusty își smulse brațul din strânsoare și începu să se plimbe prin încăpere, trecându-și mâna prin păr cu un gest care ei îi părea deja atât de familiar.

– N-ai de unde să știi asta! Mie mi s-a părut o idee destul de bună. Dacă Bebe află că nu mai sunt liber, poate va renunța. Se opri în fața ei și-și puse mâinile pe umerii ei. Mai ales când va arunca o privire concurenței.

– Fii serios, Dusty! izbucni ea luându-i mâinile de pe ea. Erau prea calde, prea grele și prea dificil de ignorat. Iar ea trebuia să se concentreze. Se aflau în pragul unui potențial dezastru și acum era momentul când daunele trebuia și puteau fi controlate. Oare de ce era Bebe în stare?

– Nu știu cum va reacționa, dar ar fi prea mult să sper că va renunța pur și simplu din cauza acestei dezamăgiri. În afară de asta – Stevie se apropie și-l bătu ușor pe piept – ai fi putut să mă previi. Să fi văzut articole de primă pagină, despre cum „logodnica" ta ți-a dat un croșeu, chiar în fața camerelor de luat vederi.

– Liniștește-te. Dusty o luă de mână. Consideră că a fost o nebunie temporară. Nici mort nu te-aș fi prezentat drept bodyguardul meu. Își așeză celălalt braț în jurul mijlocului ei și-i zâmbi. Hei, care tip nu și-ar dori să fie logodit cu tine?

Stevie simți din nou atracția aceea irezistibilă. La naiba, de ce trebuia să arate atât de incredibil de bine? Un băiat neascultător și cu gropițe prins cu mâinile în borcanul cu prăjiturele. Dar nu, ea nu avea de gând să fie o altă „prăjiturică" de pe lista lui.

O manipula și, una peste alta, arăta mult prea sigur pe el și prea mândru. Stevie realiză că aluneca, încetul cu încetul, spre el, așa că se apără, împingându-i pieptul cu ambele mâini. El nu făcu decât să-i zâmbească malițios, trăgând-o și mai aproape, astfel încât putu simți căldura și fermitatea trupului lui. Lui Stevie îi era din ce în ce mai dificil să-și amintească de ce era supărată pe el.

– Ar fi trebuit să nu te oprești din mers, să ignori întrebarea!

– Nu puteam! Ne filmau, iar tu arătai atât de bine, erai atât de sexy. Hei, sunt doar un bărbat! Își lăsă mâinile în jos pe spatele ei. Ești noua mea iubită. Obișnuiește-te cu asta!

Stevie se smulse din brațele lui.

– Nu! Ceea ce ai făcut în seara asta o poate aduce pe Bebe la limita răbdării.

Dusty cătină din cap, însă nu părea că regretă prea profund.

– Ți-am spus de la început că am o imagine de menținut. În afara faptului că umărul meu este puțin mai sensibil, sunt un atlet cu o condiție fizică excepțională. Coechipierii mei s-ar amuza copios dacă ar afla că am o femeie frumoasă pe post de bodyguard. Vru din nou s-o atingă, însă Stevie se împotrivi.

– Și dacă Bebe înceracă să-ți facă rău din cauza asta? Și termină cu figurile astea de bărbat protector. Data viitoare zbori direct în cada aceea imensă! Stevie arătă înspre jacuzzi de alături.

– Cel mai violent lucru pe care l-a făcut până în momentul de față a fost să ciopârțească o fotografie.

Dusty se întoarse și se sprijini cu spatele de ușă.

Stevie strânse din dinți. Nu-i putea spune că, cel mai probabil, Bebe va fi furioasă pe ea, pe cealaltă femeie din viața lui.

– Bine, poate că ai dreptate și Bebe va renunța.

– Și dacă va renunța și totul se va termina? întrebă el, trecându-și degetul de-a lungul mandibulei ei bine conturate. De data asta, n-o să mai pleci atât de simplu din viața mea, Stephanie Jane. Încă n-am lămurit situația dintre noi.

– Cea de acum cincisprezece ani? Stevie se dădu în lături din calea mâinii lui, însă întreaga ei ființă striga numele lui Dusty. Ai înnebunit! Încetează să transformi totul într-o întâlnire amoroasă, Dusty. Sunt aici ca să-mi fac datoria. Dacă trebuie să mă prefac a fi logodnica ta, o voi face. Eu una, nu vreau să-ți stric imaginea de macho, pentru care ai muncit de-a lungul atâtor ani să ți-o creezi. Dusty se încruntase. În regulă, poate că acum înțelegea, în cele din urmă, mesajul. Stevie îl dădu la o parte din ușă.

– Aceasta nu este pentru mine decât încă o operațiune sub acoperire, Dusty. Dacă trebuie, în public o să mă port ca o logodnică iubitoare, dar în particular trebuie să încetezi să mă mai hărțuiești.

– Te hărțuiesc? Depui o plângere? Mă dai în judecată?

Stevie știa că ar fi putut și ar fi trebuit s-o facă.

– Nu. Îmi dau seama că povestea noastră din trecut te lasă să crezi că... Dusty își așeză mâna peste a ei, iar Stevie deschise ușa.

– Povestea noastră. N-am uitat-o, Stephanie Jane, și cred că nici tu n-ai făcut-o. Iar asta nu este o operațiune obișnuită pentru tine și tu știi asta. Între noi există, încă, scântei. Nu uita noaptea aceea de la „Happy Palms“, când s-au transformat într-o flacără în toată regula.

Când Dusty o lipi de ușă, Stevie își pierdu răsuflarea, simțind cum căldura trupului lui o ardea din cap până-n picioare. Flacără? Vâlvătăile infernului, mai bine zis!

– „Three Palms“!

– Te doresc, Stephanie Jane! Din nou.

Cuvintele pluteau lângă obrazul ei, trimițând fiori în fiecare părticică a corpului ei. Oh, Dumnezeule! Se simțea iar ca o adolescentă, aproape că se îmbătase mirosindu-l. Era atât de puternic... simțea că, în brațele lui, nimeni și nimic n-o mai putea atinge, că acela era locul ei. Când buzele lui trecură de-a lungul obrazului ei, abia atingându-l, apoi când porniră în jos, pe gât, Stevie reuși să revină cu picioarele pe pământ.

– Oprește-te, Dusty! Nu se presupune că ar trebui să te încălzești, sau ceva în genul ăsta?

– Oh, cu siguranță că mă încălzesc! șopti el mângâindu-i cu degetul mare sânul prin cămașă. Și tu la fel. Corpul tău își amintește de noaptea aceea, Stephanie Jane. Îți promit că data viitoare va fi chiar mai bine. Va dura o noapte întreagă.

Stevie tremura.

– Îmi fac meseria, murmură ea. Există reguli.

– Eu te plătesc, Stephanie Jane, așa că aici eu fac regulile. Dacă îți îndeplinești dorințele nu înseamnă că nu poți să mă și păzești în același timp.

– Chiar mă întrebam cât o să mai dureze până când îmi vei da replica asta! Stevie îl plesni peste mână, eliberându-se de sub brațul lui. Ai crezut că, dacă sunt bodyguardul tău, poți pur și simplu să-mi ceri să fac sex cu tine?!

– Ah, la naiba! N-am vrut să sune așa. Mac a insistat să te plătesc pe perioada în care lucrezi pentru mine și așa este corect. Dar n-are nici o legătură cu…

– Taci din gură, Dusty, până nu te fac una cu pământul. Și să nu crezi că nu pot. Stevie respiră adânc, încercând să se liniștească. Avea obrajii roșii și privirea ca de fiară. Tu chiar nu pricepi, iar eu n-am acum timp să discut despre asta. Respiră din nou adânc, fiind conștientă de faptul că el urmărea cum pieptul ei se ridica și apoi se lăsa. Dar Dusty avea dreptate. Își amintea noaptea aceea, dorindu-și cu disperare să se repete.

– Trebuie să ajung la Cap Hawlsey, responsabilul cu sistemul de securitate al clubului Astros. Vreau să aud ce scuză plauzibilă poate găsi pentru securitatea pe care o asigură. Iar tu trebuie să te schimbi și să intri pe teren.

Se auzi un zgomot dinspre clanță, iar Dusty se dădu la o parte, lăsând ușa să se deschidă. Un tânăr își vârî capul înăuntru.

– Salut, Dusty! Antrenorul te vrea în cinci minute, îmbrăcat și pregătit de antrenament. Râse complice, făcându-i cu ochiul lui Stevie. Felicitări! Am auzit că se fac pregătiri de nuntă.

Se dusese, deci, iluzia că noutățile despre „nunta" lor nu vor fi pe buzele tuturor. Lui Stevie îi venea să urle de frustrare, mai ales că Dusty se folosi de pretext, simțindu-se îndreptățit să-și încolăcească brațele în jurul ei.

– Ai dreptate, Nixon. Poți să faci deja invitații. Doamna și cu mine sărbătoream.

– Nu pot, Dusty. Trebuie să exersez loviturile cu bâta. Antrenorul spune că tu mânuiai destul de bine bâta.

– Antenorul poate să-și bage bâta în…

– Du-te, Dusty, eu o să…

Dusty îi închise gura, sărutând-o pasional. Atât de pasional, încât Stevie simțea cum i se învârte capul și cum îi tremură genunchii. În final, buzele lui îi traversară obrazul, îndreptându-se spre ureche.

– Logodnica mea trebuie să stea alături de familia mea. Avem locuri rezervate în boxa de pe teren, din spatele primei baze. Probabil că, după ce am făcut anunțul, televiziunea locală va avea ca principal țel studiul îndeaproape al zonei respective. Încearcă să pari încântată, îi șopti el trăgând-o ușor cu buzele de lobul urechii.

Bărbatul din pragul ușii își drese vocea.

– Haide, Dusty. Antrenorul o să aibă ac de cojocul meu dacă nu mă întorc mai repede cu tine.

– Du-te, iubitule! îl îndemnă Stevie, sărutându-l pe gât. Făcea parte din rol, bineînțeles! Logodnică iubitoare. Oare Nixon ar fi rămas șocat dacă ar fi rupt hainele de pe Dusty și l-ar fi avut chiar acolo, pe podea? „Ar fi fost tot teatru? Sigur că da!“, își spuse ea.

Dusty zâmbi și-i făcu cu ochiul.

– Bine, draga mea. Ne vedem jos, după meci.

– Să nu uiți să-mi faci cu mâna, iubitule, îi ordonă Stevie, întorcând capul când Dusty vru s-o sărute din nou. Dusty va face cu mâna, iar Bebe va crede că gestul îi este adresat ei. Bebe. Era și timpul să-și amintească de ce se afla aici. Se uită rapid la ceas, apoi se îndreptă în grabă către lift.

Îi spusese lui Dusty că aceasta nu era decât o simplă operațiune sub acoperire pentru ea. Ce baliverne!

El avea dreptate. Îi era imposibil să ignore trecutul lor. Nu putea suporta gândul că cineva i-ar putea face rău lui Dusty . Trebuia să-l protejeze, chiar dacă el nu prea coopera.

***

– Imposibil! Stevie clătină din cap, în timp ce din ce în ce mai mulți fani o înghesuiau, disperați să ajungă mai repede la locurile lor.

– Ți-am spus. Când joacă Dusty, de obicei se vând toate biletele, adică sunt peste cincizeci de mii de admiratori. Cap Hawlsey se dădu la o parte pentru a lăsa o femeie cu un copil să i-o ia înainte.

– Cel puțin cinci mii dintre ei sunt aici, în spatele primei baze, murmură Stevie.

– Așa e. De când mi-a telefonat Mac, am mai trimis doi oameni pe teren. Cap arătă spre adăpostul antiaerian în care stăteau apatic doi polițiști. I-am trimis acolo ca să se asigure că nimeni nu va sări gardul.

– Bună idee! Îți vine să crezi că Dusty a anunțat în presă logodna noastră? El crede că astfel, poate că hărțuitoarea va renunța.

– Trebuie să fii atentă cu nebuna asta. Cu chestia asta, Dusty ar putea-o face să se lase păgubașă sau ar putea la fel de bine să-și dea foc la valiză. Cap își săltă pantalonii peste burta lui rotundă, apoi privi de jur împrejur. Aș fi vrut să folosim detectoare de metal, dar managerii noștri consideră că n-ar fi o politică bună în ceea ce privește relațiile cu publicul.

– Înseamnă că ei sunt principalii vinovați dacă se folosesc arme de către persoane neautorizate în incinta clubului. Stevie studie mulțimea. I se întorcea somacul pe dos la gândul unui schimb de focuri. Erau atât de mulți oameni nevinovați în jur, mulți dintre ei copii. Deocamdată, însă, nu avea de ce să-și facă griji. Până în momentul de față, Bebe nu fusese violentă, ci doar îndrăgostită.

Stevie își rodea una dintre unghii. Dar ce fel de persoană se lăsa purtată atât de departe de o pasiune?

Întreaga ei ființă se cutremură. „Același gen de persoană care se urcă în patul celui mai bun prieten al fratelui său“, gândi ea. Oh,

Dumnezeule! Ea însăși ar fi putut ajunge ca Bebe, singurul ei scop ar fi putut fi tot acela de a-i trimite mesaje anonime lui Dusty.

Stevie se trezi compătimind-o pe acea femeie. Bebe intra prin efracție în apartamentul lui Dusty. Nu făcuse oare și ea același lucru, furișându-se neinvitată în camera lui de hotel? Trebuia să termine cu… comparațiile acestea. Stevie îl cunoscuse pe Dusty cu mulți ani în urmă, înainte de noaptea aceea de pe Plaja Cocoa.

Poate că și Bebe îl cunoștea pe Dusty. Poate că era o persoană apropiată de echipă sau poate că avea cumva legătură cu vreunul dintre membrii acesteia și așa a avut ocazia de a fi suficient de aproape pentru a face o astfel de pasiune. În orice caz, acesta era un lucru asupra căruia Stevie trebuia să mai mediteze. Trebuia să-i arate lui Dusty fotografiile pe care Rob i le adusese.

Stevie privi în jur, de-a dreptul încântată. Fotogtafiile de proastă calitate înfățișau o femeie mai degrabă obișnuită, în jur de treizeci de ani. Foarte înaltă și solidă. Probabil că acum nu se mai îmbrăcase ca pentru furtună, așa că se amestecase fără probleme în mulțimea de fani de aici.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Cap.

– Facem tot ce putem. Cap îi făcu semn unuia dintre oamenii care patrulau pe pasajul din dreptul primului rând de boxe să staționeze cu spatele la gard.

În spatele omului acestuia, Stevie îl putea vedea pe Dusty încălzindu-se. Își terminase exercițiile cu bâta, iar acum își antrena brațul aruncându-i mingea unui coechipier care stătea la primire pe vine, în mijlocul unei bălți de noroi.

Câțiva fani mai tineri se aplecaseră peste gard, strigându-l și cerându-i autografe. Dusty aruncă o ultimă minge, după care veni să semneze pe programele, pe șepcile sau pe mănușile care-i erau întinse. Garda de corp se apropie, însă nu-i goni pe copii.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc acolo. Cu toate că Dusty insistă să mă comport ca ultima lui iubită. Stevie se încruntă când văzu un grup de fete care se alătură chicotind celor de lângă gard.

Adolescentele emanau energie pură. Aveau fețele perfect aranjate, purtau pantaloni foarte scurți, topuri minuscule și pantofi cu tălpi înalte. Aveau aproape vârsta ei de atunci… Stevie se ridică. Blugii ei erau suficient de mulați încât să-i amintească să evite chioșcul cu dulciuri în seara aceea.

Era evident că Dusty își amintea și credea că încă o mai dorește pe adolescenta care fusese ea pe vremuri. La treizeci și ceva de ani, se simțea bătrână și avea nevoie disperată de un maraton de multivitamine. Fetele țipau și chicoteau, iar sunetele pe care le scoteau o călcau pe Stevie pe nervi.

– Omul n-are nici o reținere cu femeile, protestă nemulțumit Cap. Îți dai seama că Bebe ar putea să fie chiar acolo? Fetele gânguriră la unison când Dusty începu să semneze cu markerul pe spatele tricourilor lor.

– Mă îndoiesc. Este o femeie mai în vârstă și mai voinică. Ele nu sunt femei, ele sunt…

– Stephanie! Ce surpriză!

Stevie se întoarse, durerea de stomac aprofundându-i-se acum și mai mult.

– Domnul și doamna Derrick… bună ziua! rosti ea, forțându-se să zâmbească. Apoi văzu cine era în spatele atractivului cuplu.

– Mamă! Tată! Îmbrățișări în toate direcțiile… vechi slăbiciuni de familie. Minunat! Oare se putea întâmpla ceva mai rău de atât?

– Doamne, mamă, nu știam că tu și tata veniți la clubul Astros.

– Bineînțeles, draga mea. Doar nu era să ratăm ocazia de a-l vedea pe Dusty aruncând! Mama lui Stevie gesticula spre teren. Spre norocul nostru, Lucille și Doug ne-au invitat în boxa lor.

– Poți să ni te alături, Stephanie. Dusty ne lasă întotdeauna bilete la poartă. Avem unul în plus, îi spuse tatăl lui Dusty.

– Mulțumesc, mi-ar face plăcere. Stevie observă că tatăl ei se încruntă spre Cap Hawlsey care se îndepărtă rapid.

– Nu-l cunosc pe…

– Nu, tată, nu cred. Stevie îl luă de braț pe tatăl ei, conducându-l spre scările care duceau la locurile din spatele zonei în care se antrenase Dusty. Cap și bunicul ei, ofițer de poliție care ieșise la pensie, fuseseră prieteni. Probabil că tatăl ei îl cunoscuse pe Cap.

– Ce cauți aici, Stephanie? întrebă tatăl ei, uitându-se în urmă peste umăr. Ai venit în interes de serviciu?

Mama lui Stevie o prinse de braț.

– Oh, nu! Nu, nu-i așa, draga mea?

– Nu, am venit să văd meciul, o liniști Stevie, bătându-i ușor mâna. Amândoi părinții își făceau griji în legătură cu serviciul ei, mai ales de când Mike murise. Fuseseră extaziați să afle că fusese promovată și că n-avea să mai lucreze sub acoperire.

– Slavă Domnului! suspină ușurată mama lui Stevie, apoi se așeză la locul ei.

– Ai venit aici din proprie inițiativă? Sigur nu este o operațiune? Tatăl ei continua să se uite în urmă, înspre pasaj. Bărbatul acela…

Stevie se înconjurase de minciuni, care mai de care mai gogonate. Tatăl ei ura meseria fiicei sale, chiar dacă tatăl lui fusese numit căpitanul adjunct al secției locale de poliție înainte de a se pensiona. Cea mai mare fericire a lui era să-și îngrijească florile din reușita lui seră și suferise enorm când unicul său fiu fusese ucis la datorie.

– Am un bilet de la Dusty. Ne-am întâlnit în biroul lui Dusty. Ne-am adus aminte de vechile timpuri și ne-am pus la curent cu noutățile. Stevie se prefăcu interesată de programul pe care-l avea în mână.

– Ai auzit, Lucille? Sally Powel se aplecă peste Stevie. Dusty a invitat-o pe Stephanie să-l vadă aruncând.

Stevie se așeză mai bine și-l văzu pe Dusty privind în direcția lor. Se ruga ca el să aibă bunul simț să-și țină gura în legătură cu „logodna“ lor. Poate că totuși mass-media n-o va considera o știre prețioasă și părinții lor nu vor afla niciodată. „Da, poate că o să ningă în iulie aici, la clubul Astros“, își spuse ea.

Dusty îi pasă mingea celui de la primire și se apropie de gard.

– Bună! vă mulțumesc că ați venit! Se aplecă râzând și dădu mâna cu tatăl său, apoi cu Adam Powell.

– Nici prin gând nu ne-ar fi trecut să ratăm ocazia, îi răspunse mama lui. Și uite cine a mai venit!

Stevie zâmbi, ochii ei implorându-l să fie discret. Dusty fluieră spre ea, obicei care începea s-o irite.

– E grozav că am propria mea zonă de suporteri. Voi încerca să vă fac să fiți mândri de mine. Dusty își scoase casca de un albastru închis.

– Să faci tot ce-ți stă în putință, dragul meu. O să-ți număr loviturile, rosti mama lui, arătându-i carnețelul pe care-l ținea în poală.

– Îți mulțumesc, mamă. Dusty privi peste umăr când cineva îl strigă pe nume. Trebuie să plec.

– Așteaptă o clipă, fiule. Ce-ți face umărul? Doug Derrik își studie fiul îngrijorat.

– Relaxat și gata de atac. Dar n-am reușit să dau o lovitură valoroasă la antrenamente.

– Important este meciul!

Stevie auzi un schimb de ponturi despre bâtele de baseball între tată și fiu. Își îndreptă atenția către mulțimea care umpluse locurile din spatele boxei lor. O zări pe Linda într-o uniformă de plasatoare, îndrumând o blondă spre locul ei. Semăna oare cu Bebe? Stevie și Linda schimbară o privire din care Stevie înțelese că nu.

Rob era deghizat în vânzător de alune. Studia cu atenție mulțimea, în timp ce împărțea pungi cu alune fanilor extaziați.

– Mai e puțin și începe, îi anunță Sally Powell. Adam, aș vrea niște floricele și o Coca-Cola. Stevie zâmbi. Mamei ei îi plăcea foarte mult baseballul, dar era o glumă deja consacrată în familia lor aceea cum că jumătate din timpul meciului și-l petrecea la chioșc. Mama ei tocmai își luase geanta, când izbucniră fluierături din mulțime, aclamând o majoretă care apăruse de undeva din spate.

– Ce se întâmplă? întrebă Stevie. Patru perechi de ochi se rotiră în direcția ei.

– Uită-te la tabela de marcaj! șuieră mama ei.

Stevie își ridică privirea spre un dreptunghi imens care, până atunci, arătase reclame, desene animate și actualele scoruri din baseball. Primul lucru pe care-l observă fu acela că inginerul de lumini responsabil cu tabela își lăsase pasiunea pentru trandafirii roz s-o ia razna. Apoi citi anunțul din mijlocul ecranului.

– De ce nu ne-ai spus că tu și Dusty v-ați logodit? Vocea mamei ei se înălță cu câteva octave, înainte ca Stevie să se trezească într-o îmbrățișare călduroasă. În sfârșit, îmi văd visul cu ochii.

Stevie fu eliberată, iar Lucille și Sally se îmbrățișară, plângând de fericire. Își dorea din răsputeri să se fi evaporat, refuzând cu tărie să întâlnească privirea interesată a tatălui ei.

– Pe când nunta?

Capitolul 5

– Ce coșmar! îi șopti Stevie lui Dusty în timp ce încercau să străbată mulțimea de reporteri.

– Nu trebuie decât să zâmbești. Aproape că am reușit. Uite, acolo e mașina. Dusty o conduse în locul în care se găsea Ferrariul său.

– Îți mulțumesc, Rob. Totul este în regulă? întrebă Stevie când polițistul sub acoperiere coborî de pe locul șoferului.

– Totul pare perfect. De fapt, n-am cuvinte. Ai acolo un motor într-adevăr puternic!

– Mulțumesc. Eu sunt Dusty Derrick. Dădură mâna.

– Grozav meci, domnule Derrick! Pun pariu că data viitoare veți stabili un nou record. Apoi îi făcu lui Stevie cu ochiul. Oh, și felicitări pentru logodnă.

– Face parte din acoperire, prostule!

– Stephanie Jane, întotdeauna calci în picioare afecțiunea pe care ți-o port! N-o lua în serios, Rob! Este cât se poate de adevărat. Dusty jubilă când Stevie dădu ocol mașinii și smuci nervoasă portiera din dreptul copilotului.

– Se pare că ți-ai găsit nașul, Stevie! râse pe înfundate Rob, văzând-o cum gesticula spre el. Să mă inviți la nuntă.

Dusty îi promise să-l pună pe lista de invitați și se așeză la volan. Mașina se clătină din cauza forței cu care Stevie trânti portiera.

– Asta a fost cu siguranță cea mai lungă noapte din viața mea. Stevie își puse centura de siguranță, lăsându-se pe spate în scaunul de piele.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar a trebuit să-mi pun puțină gheață pe umăr. Părinții noștri ți-au făcut zile negre? Dusty îi făcu semn gardianului de la ieșire și ieși din parcare.

– Oh, nu. Stevie îi aruncă o privire aspră. „Când facem nunta? Va fi una grandioasă, nu-i așa?“ – asta a fost mama ta. „De când sunteți împreună? Unde ți-e inelul de logodnă?“ – asta a fost mama mea. Doamne, nu mai terminau cu chestionarul!

– Greu, hm? Dusty trebuia să admire boticul pe care-l făcuse Stevie. Simți instantaneu nevoia disperată să se aplece și să sărute buzele acelea roz și umede, să-și amintească gustul ei.

– Uite cum stă treaba: având în vedere faptul că lucrez sub acoperire, înțeleg să mai mint din când în când, dar când vine vorba de propriii mei părinți… mormăi Stevie.

– Cred că sunt cu adevărat îngrijorați pentru tine, mai ales de când a murit Mike.

Dusty se cutremură când își lovi cotul de deschizătoarea portierei. Umărul său ar fi trebuit să stea mai mult timp acoperit cu gheață, însă el grăbise rutina pentru a ajunge mai repede la Stevie și la ceilalți.

– Mama și tata au suportat atât de greu moartea lui… am suferit cu toții enorm.

Dusty întinse mâna și o lovi ușor pe genunchi.

– Știu. Aproape că mă învinovățesc pentru că te-am amestecat în treaba asta. Puteam să spun că ai mei se vor implica foarte mult în chestiunea cu nunta noastră.

– Fără nici o glumă. Dacă n-aș fi vorbit foarte repede, nimic nu i-ar fi reținut să nu ne stabilească și data. Stevie îi luă mâna de pe piciorul ei și i-o așeză pe volan. Îmi ești dator pentru asta. Pe viață.

– Îți dau ce vrei tu, când vrei tu, Stephanie Jane. Când întoarse capul ca să-l privească, luminițele de pe bordul mașinii dădură fației lui Stevie un aer sofisticat și misterios, făcându-l pe Dusty să resimtă durerea din umăr și mai jos de mijloc.

– O să am grijă să includ totul pe nota ta de plată.

Se auzi un sunet ușor. Dusty se uită la consola din centru. Era soneria de la telefonul mobil montat în bord.

– Oh, nu! Este din nou un număr anonim.

Dusty ridică receptorul.

– Derrick.

– Cum ai putut să faci una ca asta, Dusty?

Dusty îi făcu semn lui Stevie.

– Să fac ce?

– Să te logodești cu cățeaua aia. Am citit pe tabela de marcaj și am văzut-o și la știri. Vocea răgușită suna spart.

– Liniștește-te, Bebe. Tu ești, nu?

– Da, eu sunt, nenorocitule infidel. Trase aer pe nas. Știam eu că ai pe cineva! Am trecut pe la tine după ce ai plecat la clubul Astros ca să-ți las un mic cadou și am găsit hainele femeii aceleia în dormitorul liber.

Dusty strânse furios receptorul.

– Faptul că-mi invadezi intimitatea n-o să te ajute să câștigi puncte în fața mea, Bebe. Termină cu furișatul și hai să ne întâlnim undeva.

Câteva clipe fu liniște, apoi se auzi un oftat.

– Eu… nu pot. Dar scapă de femeia aceea.

– Trebuie să am pe cineva.

– Nu pe femeia aia. I-am lăsat și ei o surpriză când am fost acolo.

– Surpriză? Ce? Dusty trecu receptorul la urechea stângă și trase mașina pe dreapta.

– O să vezi când ajungi. Oh, Dusty, cum te poți căsători cu altcineva?!

– La naiba, mă căsătoresc cu cine vreau. Nu te mai apropia de casa mea și lasă-mi iubita și câinele în pace. Dusty își lăsă privirea în jos. Stevie îl ținea de braț, în semn de pericol. Nu-l prevenise să-i facă pe plac lui Bebe?

– Fii rezonabilă, Bebe. Mă simt singur, iar Stevie este prietena mea din copilărie. S-ar putea să greșesc. Ți-am spus: întâlnește-te cu mine! Poate că ne potrivim. Dusty strângea cu putere mâna lui Stevie. Încercând să se înțeleagă cu o dementă, el însuși părea nebun. Și-ar fi dorit să închidă, dar știa că astfel n-ar reuși decât s-o întărâte și mai rău pe Bebe.

– Eu... nu sunt pregătită.

– Pregătește-te. Între timp, păstrează distanța față de casa mea și nu te mai apropia de câinele meu. Dusty auzi tonul și-i întinse telefonul lui Stevie. Evident, lui Bebe nu-i plăcuse atitudinea lui. Mare pagubă! Cu atât mai bine pentru ea dacă se obișnuia mai repede cu ideea că nu era dispus să continue jocul acesta stupid.

– Ai fost destul de dur cu ea. Stevie puse telefonul la loc în suportul său. Și întreab-mă și pe mine înainte de a stabili o întâlnire cu ea. Lucrurile de genul acesta trebuie bine plănuite.

– Hei, tot ceea ce-mi doresc este ca situația aceasta să înceteze. Dusty privi în oglinda retrovizoare, intră în viteză și se încadră din nou pe carosabil.

– Ce ți-a spus?

– Că nu este pregătită. Ce naiba înseamnă asta? În biletele pe care mi le trimite spune că face orice vreau eu, dar ea nu e pregătită? Dusty văzu că Stevie se ținea cu putere de bord, apoi se uită la vitezometru. Se strădui să încetinească.

– Este o femeie bolnavă, Dusty. Are toate fanteziile acestea cu tine, dar nu poate face față realității. De aceea și-a ales tocmai o celebritate, cineva la care nu poate ajunge. Stevie dădu drumul bordului, oftând. Ce altceva ți-a mai spus?

Dusty opri la un semafor. Bătea nervos cu degetele în volan.

– Ne-a lăsat niște surprize. Vom vedea când vom ajunge acasă.

– Ar fi mai bine să cer să ni se alăture un echipaj. Stevie vru să ia telefonul.

– Nu! Dusty o prinse de mână. Nu se îndoia că s-ar fi putut elibera cu ușurință, însă ea zăbovi cât să-i arunce o privire amenințătoare. Bebe nu este acolo. A spus că se teme de o întâlnire cu mine. Nu cred că este vreun pericol. În seara asta, chiar n-am nici un chef să dau ochii cu poliția. Hai să așteptăm până vedem ce a făcut. Suntem doar la cinci minute de casă.

– Mac mă va ucide dacă nu raportez fiecare incident.

– În clipa asta, nu Mac este șeful tău, ci eu. Din punctul meu de vedere, cu cât mai puține rapoarte, cu atât mai bine. Dusty îi dădu drumul la mână și porni imediat ce se făcu verde.

– Nu asta ne-a spus Mac să facem.

– Dificil. Știi prea bine că este un miracol că presa n-a mirosit încă nimic în legătură cu treaba asta, rosti încet Dusty. Amândoi vrem să ne protejăm părinții. Lasă compania de securitate să se descurce cu asta. Îi plătesc o grămadă de bani în schimbul menținerii tăcerii. Pe deasupra, am la îndemână și un bodyguard de toată încrederea, în cazul în care Bebe se decide să facem cunoștință.

Dusty încercă să pară calm, însă strânse cu putere volanul, până când degetele îl durură. Poate că ar fi trebuit să conducă până când ar fi ajuns departe, într-un loc sigur, unde Bebe nu i-ar fi putut găsi.

– Dusty, folosim resursele Departamentului de Poliție din Houston, trebuie să comunicăm cu ei.

– Hai să discutăm asta după ce vedem ce e acasă. Dusty opri în fața porții de fier și apăsă telecomanda. Ranger se zbenguia în lumina farurilor, în timp ce ei porniră pe panta de la intrare. Probabil că atunci când a intrat în casă, Bebe a lăsat câinele afară.

– Bietul Ranger! Cred că a încercat nebunește să păzească locuința de scorpia aia. Stevie coborî din mașină imediat ce aceasta se opri. Își scoase pistolul din geantă, îndreptându-se spre ușa din spate.

– Așteaptă-mă! Dusty se năpusti din mașină și ajunse la ușă în același timp cu ea.

– Rămâi aici. Nu știm sigur că n-a telefonat de aici.

– Atunci așteaptă. Cheamă întăriri. Dusty o prinse de braț. Dintr-o dată, percepea situația în toată gravitatea ei. Vroia el, într-adevăr, ca Stevie s-o înfrunte pe sărita aceea pentru el?

– Acum e prea târziu. Nu face gălăgie și lasă-mă să ascult. Dusty o urmă când ea păși precaută în debara. La naiba, ar fi trebuit să-și cumpere o armă, să fi luat lecții. Dar el ura armele. Nu se gândise niciodată că ar putea să omoare pe cineva. Însă dacă Bebe ar încerca să-i facă ceva lui Stevie… Luă vătraiul de lângă șemineu, mulțumit de greutatea acestuia. Nu era exact ceea ce se pricepea cel mai bine să facă, însă probabil că s-ar descurca să improvizeze.

Stevie făcu un tur rapid, însă amănunțit al casei. Acum era o femeie cu totul diferită, verificând încăperile dintr-o simplă privire ageră și eficientă. Arma rămase neclintită în mâna ei. Dusty stătea cuminte, admirând cum arăta Stevie în blugi și recunoscând în sinea lui că fusese un tâmpit. Ar fi trebuit s-o lase să cheme ajutoare. Dacă Bebe sărea la ea? Acum trebuia să lase la o parte toată mândria lui, imaginea, absolut totul și s-o lase pe Stevie să-și facă treaba, așa cum știa ea.

– Ei bine, iată și surpriza mea!

Dusty păși în pragul ușii dormitorului ei și se simți ca și cum cineva i-ar fi jupuit scalpul.

– Acela este sânge? bâigui el, privind înmărmurit la mormanul de haine pătate cu o substanță de culoare roșie strălucitoare.

– Nu. Miroase a vopsea. Stevie se opri lângă piciorul patului și clătină din cap. Bebe începe să-și arate colții. A stricat tot ce am adus cu mine. Înainte de a pune pistolul în toc, aruncă o privire în dulap și în baie. Strâmbând din nas, luă cu precauție un pulover din mormanul de pe pat.

– Iar a scos foarfecele.

– Ai avut dreptate. Dusty ridică de lângă pat o cutie de tinichea. E vopseaua roșie pe care o aveam în garaj. Înghiți în sec, imaginându-și

cum o nebună sălbatică forfeca și ciopârțea disperată tot ce avea legătură cu logodnica lui. Lăsă să-i cadă cutia din mână și se năpusti spre Stevie, strângând-o cu putere în brațe.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, scumpa mea. Mâine o să mergem la cumpărături pentru o garderobă nouă. Fac cinste. Îi frecă ușor spatele, surprins că, de această dată, ea nu-și afirmase independența, ci dimpotrivă, își lăsase capul pe pieptul lui. Îl bătu și ea ușor pe spate, ca și cum, de fapt, ea l-ar consola pe el. Și probabil că asta făcea. Stevie părea să nu se fi speriat deloc. Oare ce naiba experiențe avusese ea, de ajunsese așa?

Stevie închise ochii și respiră adânc.

– Pfui! Miroși ca un cabinet medical.

– S-a dus și cu romantismul. Dusty o sărută pe creștet și-i zâmbi.

Stevie se îndepărtă, refuzând să se uite la mormanul de haine ude leoarcă și pictate de pe pat.

– Ar fi mai bine să verific stricăciunile din baie. Pe podea este înșirată toată trusa mea de machiaj. Intră, apoi se opri să citească mesajul proaspăt scris cu roșu pe oglindă. Aș spune că Bebe nu prea este de acord cu planurile tale de nuntă.

Dusty privi peste umărul ei și citi și el.

– „Mori, cățea ce ești!“. E clar! Femeia asta e o psihopată!

Stevie se forță să înainteze pe hol.

– Vorbe goale, Dusty! Dar mesajul acela o supărase. Se citea atâta ură în strălucirea roșie a rujului ei preferat. Nu putea să-l lase pe Dusty să vadă cât era de tulburată. De-abia aștept să văd ce surpriză ți-a făcut ție! Traversă holul și intră în camera lui.

– Fii atent!

– Ce este? Dusty se opri imediat ce intră înăuntru.

– În seara asta se poartă roșul. Stevie merse la capătul patului și culese de pe perna lui perechea stacojie de boxeri din mătase.

Probabil că Bebe s-a săturat de indispensabilii din reclame! Ridică apoi o bucățică de hârtie roz și i-o întinse: Uite-ți și bilețelul de dragoste!

Dusty citi biletul, după care îl aruncă pe pat, înjurând.

– Mă bucur că ție îți arde de glume! La naiba! M-am săturat!

– Îmi pare rău, Dusty, dar cel puțin acum iei situația în serios. Stevie și-ar fi dorit s-o țină iar în brațe, să se simtă din nou consolată de căldura trupului lui puternic. Dar nu, ea trebuia să fie cea de piatră, profesionista. Citește biletul!

Dusty ridică iar biletul.

– „Dragă Dusty. Pune-i pe tine. Simte mătasea pe… tău." Cum să nu?! Îi întinse hârtia lui Stevie. Nu este pregătită pentru o întâlnire cu mine, dar îmi face propuneri de prostituată.

– Prostituatele nu fac propuneri în scris. Stevie analiză scrisoarea, încruntându-se. Majoritatea bărbaților ar da bani grei pentru a obține favorurile pe care ți le promite ea. Stevie tresări auzind blestemul pe care Dusty îl rosti înfundat, apoi îl văzu ieșind din încăpere. Îl găsi formând nervos numere de telefon în birou.

– Sunt Derrick. Vreau o echipă aici, imediat. Intrusa, cum o numiți voi, idioților, a pătruns din nou în casa mea! De ce nu ați acționat? După cum arată casa, individa a avut timp berechet să facă tot ce a avut chef. Se încruntă către receptor.

– Nu, n-am dat nimănui codul! Aveți la dispoziție douăzeci și patru de ore să transformați casa aceasta într-un loc sigur, dacă nu vă dau în judecată! S-a înțeles? Trânti telefonul și-și masă umărul stâng.

– Vor trimite câțiva oameni. Dusty o privi pe Stevie și apoi clătină din cap. Îți vine să crezi că Bebes-a zbenguit în voie pe aici, și-a făcut de cap, iar ei habar n-au avut?! Își roti privirea de jur împrejur. Am plătit o avere pentru sistemul de așa-zisă alarmă și iată cu ce m-am ales. Un haos total!

– Este aproape ca și cum Bebe ți-ar ști codul, sau ca și cum ar avea echipamentul de înaltă tehnologie necesar pentru a-l înlocui. Așa ceva ar costa-o o avere, dar presupun că… Dusty patrula pe carpetă. Ești absolut sigur că n-ai vorbit cu nimeni despre cod?

– În nici un caz! Probabil că are echipamentul acela. Își masă din nou umărul.

Stevie se uită la ceasul de pe birou.

– Cei de la securitate vin acum?

– Așa ar fi bine pentru ei! Doar m-ai auzit. Dacă nu vor găsi o cale să nu mai intre nici o muscă în casa mea, fii sigură că voi căuta o companie capabilă s-o facă! Stevie îl urmă în bucătărie, apoi până la ușa din spate și-i dădură drumul înăuntru lui Ranger, care gâfâia. Încruntându-se, Dusty se lăsă pe vine și mângâie ușor blana câinelui. Stevie fu tentată să-l aline pe Dusty, să-și trecă degetele prin părul lui auriu, peste umerii aceia puternici.

– Ranger este în regulă? Stevie se dădu înapoi când Dusty se ridică, îndreptându-se spre frigider pentru a scoate recipientul cu gheață. Umplu apoi rapid cu cuburi de gheață o pungă albastră de cauciuc, după care-i înșurubă capacul.

– Nu știu. Cred că da. Probabil că o să-l duc la control mâine. Înainte de a se întoarce la Stevie, Dusty își puse punga pe umăr. La naiba! Vopseaua aia miroase până aici! Hai să mergem la hotel. La Hanul de Vacanță avem voie și cu Ranger. Vreau să scap naibii de aici!

– Încă nu putem să plecăm. Vreau să văd ce măsuri ia compania de securitate. Nu putem exclude personalul lor, chiar dacă Mac i-a verificat. Stevie îl conduse spre masa de mic dejun din stejar și trase un scaun. Stai jos. Dusty se prăbuși gemând. Stevie se pomeni simțind din nou nevoia de a avea grijă de el. Se simțea vulnerabilă, în dorința ei de a-l lua în brațe, de a-i alina durerile. Lui Dusty i-ar face plăcere, dar ea și-ar pierde toată credibilitatea.

Temându-se să nu învingă tandrețea din ea, Stevie se întoarse, deschise frigiderul și-i studie conținutul. Căzu singură de acord că putea să-l hrănească liniștită, fără să pară că se înmuiase.

– Se pare că Ivy ți-a pregătit un adevărat ospăț. Nu vrei să mănânci?

– Sunt mort de foame. De unde ai știut?!

– Eu am mâncat un hot-dog în timpul meciului. Dar m-am gândit că tu n-ai avut timp să mănânci nimic.

– S-a organizat un bufet după meci, dar știi că a trebuit să-mi îngrijesc umărul și să vin la ai mei.

Se lăsă pe spătarul scaunului, aranjându-și punga cu gheață și apoi îl bătu ușor pe Ranger pe cap. Lumina evidenția ridurile fine din jurul ochilor lui. Cu toate că trecuseră atâția ani de la noaptea aceea, la vederea lui Dusty, ei încă i se tăia respirația și inima i se zbătea în piept. Nu era deloc cinstit!

Stevie scoase câteva cutii din frigiderul bine dotat.

– Te-ai descurcat destul de bine cu părinții noștri, trebuie să recunosc.

– Mulțumesc, chicoti el obosit. Chiar vroiau să mă creadă.

Stevie se opri din activitatea de a deschide sertare în căutarea farfuriilor și-l privi.

– Ai fost mai mult decât convingător.

– Le-am apus doar adevărul.

– Nu chiar.

– Nu e adevărat că ne-am reîntâlnit după ce nu ne-am mai văzut de ani de zile?

– Ba da, dar partea aceea cu descoperirea mulțimii de lucruri pe care le avem în comun a fost pură ficțiune.

– Dar chiar avem multe în comun. Dusty ridică un deget. În primul rând, amândurora ne place baseballul.

Luptându-se să nu zâmbească, Stevie deschise o cutie. Baseballul. Da, într-adevăr. Își petrecuse întreaga copilărie prin parcuri special amenajate, urmărindu-i pe Dusty și pe Mike jucând baseball și visând

la Dusty. O incomodase povestea de ultimă oră a lui Dusty, dar faptul că a trebuit să facă le față părinților și discuțiilor acestora pline de entuziasm despre nuntă, readusese la viață visurile de demult, de pe vremea pe când spera că într-o zi se va căsători cu Dusty. Preț de câteva ore, se putuse preface că…

– Bine, sunt de acord cu baseballul. Iar dacă ceea ce ți-a gătit Ivy este mâncarea ta preferată, atunci amândurora ne place mâncarea italienească.

– Doi, cu asta. În al treilea rând, amândoi suntem originari din Houston.

– Ăsta zic și eu motiv să ne căsătorim, căzu de acord Stevie, scoțând laptele din frigider.

– Bine, deci ultimul a fost cam neconvingător.

– Trebuia să pretinzi că, în toți acești ani, m-ai iubit în taină. Cu brațele ocupate, Stevie îl înfruntă. Oare știa el cât timp îi trebuise să-l uite?

– Asta se subînțelege. Doar văd și ei ce femeie frumoasă ai devenit. Cum aș fi putut să-ți rezist?

Întinse mâna și-i atinse brațul. Palma lui era caldă și aspră. Stevie se cutremură și se feri de atingerea lui, lăsând cutiile pe masă.

– Presupun că ar trebui să mă simt flatată. Dar să știi că anunțul tău impulsiv a complicat totul. Ai văzut cât de tare ai enervat-o pe Bebe.

– Pot să anulez totul.

– Și să frângi inimile părinților noștri?! Prea târziu. În afară de asta, Bebe e furioasă pe mine, dar până în momentul de față a păstrat distanța.

– Așa că putem să rămânem logodiți, iar eu voi pretinde în continuare că o mare dragoste m-a lovit.

Dusty chicotea din nou, sigur de faptul că era irezistibil. Aproape că nu exagerase deloc. Fusese lovit de dragoste și făcut KO.

Toate sentimentele ei de demult renășteau, încetul cu încetul, amenințând să treacă peste bunul ei simț și peste rațiunea ei. Stevie își îndepărtă privirea, deschizând sertarele la rând, până când găsi tacâmurile.

Bunul simț îi spunea că ea și Dusty nu erau potriviți unul pentru celălalt. Ziarele de scandal scriseseră despre relațiile lui cu femei superbe, născute pentru a poza în fața camerelor de luat vederi.

Dar Stevie Powell nu era așa. Ea lucra cel mai bine în spatele scenei, în umbră. O enervase la culme să stea în lumina reflectoarelor de televiziune. Și încă nu aceasta fusese partea cea mai rea: Dusty se găsise să anunțe cu surle și trâmbițe „logodna“ lor. Dumnezeule, ultimii cincisprezece ani și-i petrecuse visând la acest moment!

– Ești îngrozitor de tăcută, Stevie. Doar nu pui la cale cine știe ce răzbunare, nu? O prinse de braț și o trase spre el. Stevie se aplecă ușor în față. Pantalonii lui întinși pe mușchi, fermoarul… Înghiți și încercă să se dea înapoi. Mâna și genunchii lui Dusty se încordară.

– Ești într-o poziție destul de vulnerabilă, Dusty, ca să-mi amintești că-ți sunt datoare pentru șmecheria aceea murdară de mai devreme.

Dusty privi în jos, apoi în sus, și păru să decidă că Stevie era inofensivă în momentul acela.

– Când am anunțat că suntem logodiți, am presupus de la sine că n-ai pe altcineva. Asta te-a deranjat, așa este? Își trecu mâinile de-a lungul șoldurilor ei, opridu-se pe talia ei. Stevie își așeză mâinile peste ale lui.

– Dacă am acceptat slujba aceasta, voi juca orice rol va fi necesar. Mâinile lui se strânseră. Asta în public, Dusty. Acum, mă lași să termin de pus masa?

– Nu încă. Nu-mi răspunzi la întrebare. Ai un logodnic pe care trebuie să-l suni și să-l liniștești? Fața lui arăta serioasă, dar degetele lui se mișcau subtil sub mâinile ei până când Stevie își dădu seama că-i scosese tricoul de sub curea.

– Cam târziu te preocupi. Se îndepărtă hotărâtă. Uiți că totul nu este decât teatru? Când suntem doar noi doi, am pretenția să mă tratezi ca pe angajata ta. Încetează să mă mai hărțuiești.

– Doar nu mă amenințí din nou cu hărțuirea asta, nu? Am crezut că suntem prieteni. Își aranjă punga cu gheață. Haide, Stevie, te știu de când erai mică.

– Nu mai sunt de mult un copil. Sunt pe statul tău de plată și nu sunt logodnica ta. Stevie desfăcu o cutie.

– La naiba, Stevie, încep să cred că nu mă mai iubești.

Stevi zări ceva roșu. Clipi. Oh, da, spaghete cu carne și cu sos. La naiba cu Dusty. Totul sunase ca și cum mândria ei de adolescentă nu fusese decât o glumă. Cea mai traumatizantă noapte din viața ei nu era pentru el decât o anecdotă reușită: noaptea în care o virgină se strecurase în patul lui.

Stevie se întoarse spre el cu un zâmbet pe care-l exersase. Dacă altceva nu reușise, atunci experiența ei de polițistă avea s-o ajute să treacă prin asta.

– Nu-ți face probleme, Dusty. Tu ești încă eroul meu.

– Atunci mai este, încă, o speranță pentru noi.

Expresia lui de mulțumire de sine o făcu pe Stevie să-și dorească să-i trântească tot sosul lui Ivy pe față.

Ce vroia el, de fapt? De ce nu oprea ea, o dată pentru totdeauna, toată treaba asta cu flirtul, cu atingerile? Nu era nevoie decât de câteva cuvinte dure ca să-l pună serios la punct. Își frecă ochii, simțindu-se deodată epuizată și mai confuză decât era dispusă să recunoască.

– Sinceră să fiu, sunt prea obosită ca să mă cert cu tine. Stai acolo și o să-ți încălzesc ceva la cuptorul cu microunde.

– Ah, Stephanie Jane, spuse Dusty cu satisfacție, vei fi o soție grozavă.

Stevie aruncă înspre el cutia, lăsându-l să-și șteargă sosul roșu de pe figura surprinsă. Apoi ieși pe ușa din spate, hotărâtă să aștepte lângă mașină echipajul de la compania de securitate.

Capitolul 6

Stevie urmări nerăbdătoare cum doi tipi în uniformele firmei de securitate coborâră dintr-o camionetă albă. Unul singur dintre ei se deranjă să se uite cu atenție la ea. Celălalt se îndreptă direct înspre ușa din spate și sună.

– Scuzați-mă, doamnă. Pot să vă întreb cu ce ocazie pe aici? Tânăra gardă de corp care o văzuse se apropie în cele din urmă. Stevie se sprijini de Ferrariul negru și-l studie pe omul în uniforma kaki bine călcată. Era cam de înălțimea ei, slab, cu părul șaten și se juca nervos cu bastonul de polițist pe care-l avea la curea. Deci asta se înțelegea prin securitate în zilele acelea. Nu era de mirare că Dusty avea nevoie de forțe noi.

Slavă Domnului că n-aveau arme! Tipul ăsta părea capabil să se împuște de unul singur în picior, dacă s-ar agita prea tare.

– Voi, polițiștilor-de-închiriat, ați face bine să vă vedeți cum se cuvine de treabă. Domnul Derrick are de gând să dea în judecată compania voastră, dacă nu puneți capăt vizitelor acestora clandestine.

– Poftim? Omul clipi rapid.

– Hei, Benny! Vino aici! Dânsa este prietena domnului Derrick. A spus că totul este în ordine, îl strigă celălalt din pragul ușii.

Pentru o clipă, Benny se uită fix la ea, cu ochii micșorați. Era clar că nu-i plăcuse atitudinea ei. Poate că ar trebui să-și mai îmblânzească un pic tonul.

– Este îngrozitor ce s-a întâmplat. Dusty este atât de furios. Și cum ea îi aruncase sosul de spaghete pe față, probabil că acum era și mai furios. Copilăresc, însă satisfăcător. Și destul de periculos. Stătuse afară, evitând vreo tentativă de-a lui de a se răzbuna. Dar, cum din casă se auziră discuții aprinse și un lătrat puternic, se văzu nevoită să intre.

– Potolește-te, Ranger! Dusty se chinuia din răsputeri să liniștească seterul, care lătra ca scos din minți, arătându-le gărzilor colții. Stevie, vrei să-l duci în garaj?

Stevie îl prinse de zgardă. Câinele sări la cei doi nou-veniți, zdruncinând-o.

– Dumnezeule, ești un câine de pază grozav, Ranger! Stevie îl bătu ușor pe creștet, apoi îl trase spre ușa din spate. Înainte de a închide ușa în urma ei, îi aruncă o privire lui Dusty. El purta un tricou curat și avea părul umed. Ochii îi străluceau, în ei aproape că se putea citi promisiunea că va avea grijă ca Stevie să plătească pentru ce-i făcuse. Imediat ce închise ușa, câinele se potoli, pornind cuminte spre garaj. Incidentul cu Dusty trebuia să mai aștepte.

– Încă mai ești supărat din cauza vizitei lui Bebe de mai devreme. Trebuie să se fi purtat urât de tot cu tine. Stevie se lăsă pe vine și se uită cu atenție la Ranger. Câinele avea ochii injectați și, după felul în care arăta blana lui, cu siguranță că bietul animal fusese maltratat. Ar fi trebuit să-l vadă imediat un veterinar, dar probabil că și a doua zi va fi suficient de curând.

– Îmi pare rău, băiete. Îl împinse ușor în garaj, apoi se întoarse în casă.

– Va trebui să raportăm asta poliției, domnule Derrick. Avem de a face cu o intrare prin efracție și cu vandalism. Bărbatul mai în vârstă se încruntă la vederea haosului de pe pat.

– Bine, Harvey. Dar așteaptă până plecăm de aici și nu-mi pomeni numele. Nu vreau nici un fel de publicitate. Dusty își ținea mâinile în buzunarele de la pantaloni. Avea fălcile încordate. M-am săturat ca naiba de porcăria asta! Cum aveți de gând s-o opriți?

– Am putea să electrificăm gardul, sugeră Harvey.

– V-am mai spus și înainte că nici nu poate fi vorba de așa ceva. Dusty întoarse capul spre Stevie, care stătea în pragul ușii. Aici vin tot timpul copii să vadă unde locuiesc. Nu vreau să risc ca vreunul dintre ei să fie rănit accidental.

– Aveți dreptate, domnule Derrick, rosti încet Benny. Nu vă faceți probleme, vom pune detectoare de mișcare în jurul casei. Din acelea care activează lumini în cascadă, dacă cineva se apropie de locul acesta. Desigur, și câinele le va declanșa, ceea ce ne-ar putea induce în eroare. Poate că ar fi mai bine să-l puneți în cușcă pentru o vreme.

– În nici un caz. Nu-l pun pe Ranger în nici o cușcă, însă mi se pare bună ideea cu luminile. Ocupați-vă de asta!

– Benny și cu mine lucrăm în tura de noapte, dar le vom spune celor din timpul zilei să rezolve treaba mâine, spuse Harvey.

– Dusty, poate că Ranger chiar ar trebui să stea o perioadă în cușcă. Mai devreme a fost maltratat.

Dusty îi răspunse cu o privire înfricoșătoare, iar ea se apropie și-l îmbrățișă.

– La naiba! izbucni el pe deasupra capului ei. Dacă vreodată voi pune mâna pe cine îmi rănește câinele, oricine ar fi,… Stevie îl bătu ușor pe spate, după care se îndepărtă rapid. Era adevărat că se obișnuise să joace roluri, dar acesta din urmă i se părea mult prea confortabil.

– Ne pare rău, domnule Derrick. Dați-ne șansa să ne îndreptăm greșeala, rosti anxios Benny.

– Da, aprobă Harvey, înghiontinu-l pe Benny în coaste. Pentru început, eu și Benny vom supraveghea din camionetă casa în noaptea aceasta, ca să ne asigurăm că nu vă deranjază nimeni.

– Păziți voi casa, dar Stevie, Ranger și cu mine mergem la hotel. Aici, totul este un dezastru, îi răspunse Dusty, arătând spre pat. Chemați pe cineva să curețe aici, înainte de a mă întoarce eu mâine.

– Cum rămâne cu hainele doamnei? Benny le studia, aparent dezgustat.

– Distruge-le. Dusty își puse mâna după gâtul lui Stevie. Nu-ți face griji, iubito. Mâine mergem la cumpărături.

Conștientă de spectatori, și nu pentru că i-ar fi fost cât de puțin milă de el, Stevie își lăsă capul pe pieptul lui.

– Dusty, murmură ea trecându-și mâna prin părul lui des. Cine ar putea fi atât de rău?

– Nu vă faceți probleme, doamnă. Vom opri noi totul, o consolă Harvey.

– Când? întrebă ea, aruncându-le o privire aspră celor doi, în timp ce încerca pe furiș să îndepărteze mâna lui Dusty de pe fundul ei. Am primit și telefoane!

– Îmi pare rău, nu ne dăm seama cum face rost de numerele de telefon ale dumneavoastră. Tu ce părere ai, Benny? Harvey se uită nervos spre colegul lui.

– Dacă are acces în casă, înseamnă că a obținut numărul de telefon chiar de aici. Eu însumi am văzut mai devreme un bilet pe birou.

– Vrei să spui că eu i-am dat lui Bebe numerele mele?! Dusty se năpusti afară din dormitor, îndreptându-se în grabă către birou. Luă furios carnețelul de pe masă. La naiba! Benny are dreptate! Le-am notat eu ieri, când am pus să fie schimbate. Nu m-am gândit nici o clipă că…

– Majoritatea oamenilor nu s-ar fi gândit, domnule Derrick. Tipa aceasta este chiar deșteaptă, îi răspunse Benny.

– Atunci, schimbați sistemul de alarmă, mârâi Dusty.

– Vom face tot ce ne va sta în putință. Ne pare rău pentru seara aceasta.

Stevie trecu pe lângă Benny și se aruncă în brațele lui Dusty.

– Această Bebe este o ființă execrabilă! Cum poate cineva să-ți spună că te iubește, Dusty, și apoi să-ți măcelărească locuința și să-ți agreseze câinele?

Dusty îi atinse din nou dosul.

– Ai dreptate, la naiba! Nu merită nici mâncarea cu care se hrănește.

Văzând privirea lui, Stevie decise că era timpul să-și reconsidere atitudinea, așa că se îndreptă spre ușă.

– Harvey, asta e ultima ta șansă. Pune-mi casa în siguranță sau vă acționez în judecată! Vei rămâne fără slujbă, ai înțeles?

– Da, domnule!

Dusty o scoase pe Stevie din birou, străbătând holul. Benny venea în urma lor.

– Haide, prăjiturico! La Hanul de Vacanță au și o cameră nupțială. Poate că, până la urmă, profităm de noaptea asta.

Stevie se opri din mers.

– Poftim?!

– Să mergem, iepurașul meu! o îndemnă el cu o privire plină de înțeles. Gărzile trebuie să curețe totul și să reasigure casa, îi explică el strângând-o de mână. Dacă-mi aduc bine aminte, îmi ești datoare cu o cină.

– Datoare?! Stevie îl ținea de mână, înghiontindu-i-o într-un anume punct, acțiune care avu ca efect faptul că lui Dusty îi dădură lacrimile. Cred că ar fi mai bine să discutăm despre asta afară, îi spuse ea printre dinți.

– Cum vrei tu. Dusty oftă și când ea îi dădu drumul, se uită spre Benny. Femeile! N-o să le înțeleg niciodată. Când se poartă frumos, când…

– Eu am renunțat de mult la ele.

– Nu poți trăi cu ele, dar nici fără ele. Dusty îl bătu prietenește pe umăr pe Benny, apoi ieși pe verandă.

– Să ne anunțați unde vă putem găsi, domnule Derrick. Benny îi urmă până la ușa din spate. În caz că avem din nou probleme.

– Am să-mi las mobilul deschis, după ce ajungem. Puteți lua legătura cu mine, dar nu vreau să fiu deranjat decât dacă o prindeți pe nebuna aceea. Dusty deschise ușa, făcându-i semn lui Stevie s-o ia înainte. Nu vroiai să iei nimic cu tine, nu-i așa, iubito?

Stevie se uită la el și-i făcu din semn cap că nu.

– Nu, mi-a stricat până și trusa de machiaj. E atât de deprimant! oftă ea și se îndreptă spre Ferrari.

– Hai să schimbăm mașinile! sugeră Dusty, când din garaj se auzi un lătrat înfundat. Oriunde mergem noi, merge și Ranger. Deschise portiera, apoi apăsă comutatorul de la ușa garajului.

Ranger se repezi afară, direct spre ușa din spate. Benny se dădu înapoi, trântind ușa în fața câinelui care lătra furios. Dusty parcă mașina în garaj, alături de un Ford Expedition de un verde închis. Stevie îl sili pe Ranger să urce pe locul din spate, iar Dusty luă de pe unul din rafturi o pungă de mâncare uscată pentru câini și o azvârli în spatele scaunului lui.

– Mă întorc imediat. Vreau să le mai spun ceva tipilor ălora și să-mi iau strictul necesar.

Stevie stătea pe spate în scaunul din piele luxoasă, distrându-se de una singură imaginându-și ce răzbunare ingenioasă îi va inspira lui Dusty. Chiar și Bebe și-ar pierde interesul, dacă s-ar lua la întrecere cu colosalul orgoliu al lui Dusty, cu aerele lui de macho irezistibil cu care-i dădea ei ordine. Până când se întoarse el cu o geantă pentru sală pe care o aruncă lângă Ranger, Stevie își închipuise deja un întreg scenariu.

Dusty puse cheia în contact, apoi se uită la ea o clipă:

– Hm!

– Lună de miere? mârâi Stevie.

– Aveam spectatori, îți amintești?! Dusty își aventură mâna spre genunchiul ei, dar Stevie îl pocni peste ea. Idila noastră pentru public?!

– Acum n-avem nici un public, iepurașule, îi zâmbi cu drăgălășenie Stevie. Și să nu-mi mai spui niciodată „prăjiturico“. De data asta te-am lovit peste mâna dreaptă. Data viitoare va fi cea cu care arunci.

– Calmează-te, Stevie!

– E cam greu să mă calmez, când îmi văd toate lucrurile distruse și când îmi dau seama că Bebe ne-a luat-o iarăși înainte. Simțindu-se dintr-o dată obosită, Stevie se lăsă pe spate. Apartamentul meu este în apropiere. Hai să mergem acolo.

– Bună idee! Dusty dădu înapoi, ieși din garaj și trecu pe lângă camioneta celor de le securitate. Harvey cotrola tufișurile de pe lângă ușa din spate cu o lanternă. Ce părerea ai? O întrebă Dusty.

– Despre tipii de la compania de securitate? Stevie se întoarse pentru a se asigura că poarta de fier se închisese în urma lor. Oare cum reușea Bebe să intre înăuntru? Poate că, până la urmă, chiar deținea aparatura aceea scumpă. Nu scria nicăieri că infractorii trebuia

să fie neapărat și săraci. Pentru a face lucruri ieșite din comun ca să fie aproape de cei pe care-i iubeau, nu trebuia decât să fie suficient de obsedați. Și era clar că Bebe avea probleme serioase.

– Procedează exact așa cum mă așteptam. Dar ei nu sunt polițiști și n-au resursele de care dispunem noi. Stevie se întoarse spre Dusty, studiindu-l în luminile de la bord.

Conducea la fel de bine cum juca baseball, cu o grație atletică și cu mâini ferme. Când schimba viteza, mușchii i se încordau. Stevie își aminti de noaptea aceea de demult, de la Three Palms și felul în care mâinile lui alergaseră de-a lungul trupului ei. Chiar și atunci, el știuse unde să atingă, când să încetinească și când să accelereze. Își dădu seama că o luase razna. Ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, Dusty îi aruncă o privire, chicotind ca și cum ar fi intuit la ce se gândea.

– Ai de gând să-mi spui unde stai, sau trebuie să ghicesc?

Respirând adânc, îi dădu indicații. Oare ce ar fi spus dacă ar fi acceptat presupusa lună de miere? Ea îl dorea cum o dorea el. Erau amândoi adulți. „Iar tu ești bodyguardul lui“, completă în sinea ei. Dar o partidă fierbinte de sex n-ar afecta faptul că-l păzea. Oh, îndurare!

Stevie privea pe geam și număra semafoarele, într-o încercare de a-și lua gândul de la bărbatul de lângă ea. Când, în sfârșit, opriră la unul dintre ele, o atingere umedă pe gât o trezi din reverie. Se feri, apoi se întoarse să-l privească pe Dusty.

– Hei, Ranger e de vină! Dacă aș vrea să te mângâi, mi-ar trebui mai mult de un minut, cât timp așteptăm la stop.

Pentru un moment, imaginația lui Stevie zburdă.

– E verde, Dusty.

– Voi considera acesta drept un semn bun, prăjiturico. Dusty îi luă mâna stângă și-i zâmbi. Fă-mă fericit. Spune-mi că ai o garsonieră.

***

– Ai o casă frumoasă. Dusty dădu drumul bagajului pe canapeaua de un verde închis și apoi studie încăperea decorată cu pete neașteptate de culoare și cu multe plante.

– Mulțumesc. Ea își lăsă geanta pe masa de sticlă și-și aruncă pantofii.

– Ai o înclinație deosebită pentru decorațiuni, Stephanie Jane. Admir asta la o femeie. Văzând figura pe care o făcu Stevie, Dusty zâmbi cu malițiozitate. Era prea ușor și mult prea distractiv s-o enerveze.

– Am o slujbă stresantă. Îmi place să vin acasă și să găsesc o atmosferă liniștitoare. Intră desculță în bucătărie. Îți pregătesc un sandviș și mă duc să mă culc.

Dusty vru s-o urmeze la bucătărie, dar se opri pe hol. Ridică receptorul de la telefon.

– Numărul tău de telefon este cel scris aici?

– Da. Stevie stătea aplecată, cercetând conținutul frigiderului. Felul în care blugii ei strâmți se mulau pe linia perfectă a fundului ei îl făcu pe Dusty să viseze. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să i-i scoată ușor, urmându-i apoi cu buzele de-a lungul picioarelor ei zvelte…

– Porți un inel pe degetul de la picior? dădu el din cap, deschizându-și telefonul mobil.

– Îți place? Făcu ea, ridicându-se și mișcând spre el ștrengărește din degetele de la picioare, ale căror unghii erau date cu ojă roșie. Este un cadou de la un prieten.

Dusty veni mai aproape de ea, atât de aproape încât simțea parfumul ei floral. Îi dădu după ureche o șuviță din părul ei negru. Încă avea părul acela superb, moale, care te ispitea să-l atingi.

Întotdeauna îi stătuse puțin ciufulit, ca și cum abia s-ar fi ridicat din pat.

– Prieten? Bărbat sau femeie?

– Asta nu te privește. Stevie scoase din frigider mezelurile și brânza și închise ușa cu șoldul. Încheie subiectul, dacă nu vrei să te trezești cu încă un meniu pe față.

Scoase și pâinea dintr-un sertar de deasupra, gest care îi mulă bluza tricotată într-o nuanță de galben pal de sânii plini. Dusty și-ar fi dorit să întindă mâna și să-i atingă, să-i guste. În ciuda strădaniei lui, amintirile despre noaptea aceea de pe Plaja Cocoa rămâneau destul de vagi. Sutienul roz pe care Stevie îl uitase la el era de o măsură generoasă, iar Dusty petrecuse mult prea mult timp uitându-se la el,

imaginându-și-o pe stăpână cu și fără el. Deși încercase, nu reușise să găsească o cale de a i-l înapoia fără ca amândoi să nu se simtă jenați, așa că-l lăsase, în cele din urmă, într-o cutie în care se dona îmbrăcăminte.

Îi era rușine pentru felul în care se comportase în noaptea aceea. Faptul că se îndopase cu calmante pentru durere nu era o scuză pentru a lăsa ca lucrurile să ajungă atât de departe. Nu putuse uita niciodată imaginea atât de tinerei Stevie care venise la el pe întuneric, mirosul și gustul ei. Era de-ajuns să-și amintească și începea să aibă mustrări de conștiință. Dar îi era dor s-o vadă amețind de dorință, să-i vadă ochii atât de aproape.

– Hm?

– Te-am întrebat dacă vrei maioneză sau muștar. Stevie se întoarse spre el și-l privi. Arăți ca și cum ai avea dureri. Vrei niște gheață pentru umăr?

– Da, mă doare. Îi luă cuțitul din mână și-l aruncă în chiuvetă. Rezemând-o de bufet, își trecu de jos în sus mâinile de-a lungul gâtului ei, pe sub părul acela voluminos, care pe pielea lui se simțea ca o ploaie de mătase. Îi cuprinse apoi ușor capul în palme, ridicându-i-l pentru a o putea privi în ochi.

– Te gândești vreodată la noaptea aceea, Stephanie Jane?

Stevie nu încercă să ascundă faptul că-l înțelesese bine. Respiră adânc și-și simți sânii atingându-se de pieptul lui. Era tentant să vină puțin mai aproape, să-și aline durerea. Oh, Dumnezeule! Dacă se gândise vreodată la noaptea petrecută împreună?! Încercase din răsputeri s-o uite, se mințise singură un timp suficient de lung pentru a crede că se îndrăgostise de Ronnie Harmon.

Dar Ronnie nu se comparase niciodată cu Dusty. De acord, poate că memoria ei îl transformase pe Dusty în iubitul ideal, unul cu care nimeni nu putea concura. Tatăl ei se plânsese că durase mai mult să achite MasterCardului nota de plată pentru recepție, decât mariajul lor.

– Ei bine?

Stevie se relaxă când degetele lui puternice mângâiară delicat mușchii încordați ai cefei ei.

– Cum ar putea o fată să uite prima ei dată?

– Nu o fată. Erai o femeie. Ai insistat cu asta, după câte îmi amintesc. Cu cine ai mers la balul absolvenților?

Dusty era atât de aproape încât îi putea vedea barba foarte puțin crescută, putea simți căldura respirației lui în părul ei.

– Un prieten de-al lui Mike. Întotdeauna mi-au plăcut bărbații mai mari decât mine. Se gândi o clipă să-l îndepărteze. Își lua prea multe libertăți, stătea atât de aproape, o atingea. Dar mâinile lui erau magice, se pricepeau atât de bine să-i relaxeze mușchii tensionați. Își sprijini șoldurile de bufet, încrucișându-și brațele și-și întinse gâtul și mai mult pentru ca el să i-l maseze. Îi răspunse cu un mic geamăt de plăcere.

– Care prieten? Prietenii lui Mike erau și prietenii mei. Stevie se bucură când văzu că Dusty se încruntase.

– Tommy Delhomme.

– La naiba, Stevie. Tom obișnuia să se laude cu colecția lui de chiloței pe care o ținea în sertarul cu mănuși. Doar nu te-ai…

– Ești așa de drăguț când ești gelos. Stevie chicoti, mulțumită să-l vadă mormăind un comentariu colorat. Chiar nu te privește dacă i-am lăsat sau nu vreun suvenir lui Tommy, după ce am fost împreună la bal. Era un dansator grozav și avea simțul umorului. Partenerul perfect pentru balul meu.

– Mie mi-ai lăsat un suvenir.

– Știu, nu mi-a venit să cred. I se tăie respirația când Dusty o trase mai aproape, strivindu-i sânii de el. Stevie privi în sus, gata să-i dea una dacă el chiar credea că o putea forța să facă ceva. Apoi, îi văzu ochii. Dusty o dorea, ochii lui străluceau ca oceanul într-o zi însorită de vară.

– Oprește-te. Cuvântul îi ieșise șuierat, sunând indecis.

– Vreau doar să gust. Se aplecă și-și lipi buzele de ale ei, ciugulind, explorând, înduplecându-se, însă, să se oprească puțin înainte de a transforma totul într-un sărut adevărat. Gustase doar, făcând-o pe Stevie să-și dorească mai mult.

– Poftim? Dusty se încruntă, ridicându-și capul.

– Telefonul. Răspund eu. Stevie îl împinse în spate și ridică receptorul. Sigur, imediat. Îi întinse receptorul lui Dusty.

– Sunt Benny, de la compania de securitate.

Slavă Domnului că fuseseră întrerupţi înainte ca ea să fi făcut ceva incredibil de stupid, cum ar fi fost să-l tragă pe Dusty pe gresia din bucătărie şi să-l lase să…

Stevie se întoarse cu spatele la el, preparându-i în timp record un sandviş. Îi tremurau mâinile. Era ridicol. Înfruntase traficanţi de droguri, făcuse faţă crimelor cu mult mai mult control şi cu nervi mai puţini. Îi umplu un pahar cu lapte şi se întoarse spre el cu farfuria şi cu băutura în mâini, chiar în momentul în care el închise telefonul.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic nou. Nici un semn de intrare forţată. Au venit cei de la poliţie, au făcut fotografii, i-a durut în… Îi aruncă o privire furioasă. Îmi pare rău, am uitat că eşti unul dintre ei.

– Hei, eşti frustrat. Stevie îi dădu o bucăţică de brânză lui Ranger, care saliva. Vreau să-ţi arăt fotografiile pe care le-am primit de la centrul de xerox. Să vezi dacă o recunoşti. Îşi deschise geanta şi scoase o poză. Poftim. O cunoşti?

Dusty se uită cu atenţie la poză. Exista o asemănare… dar cu cine? Era ceva ce-i scăpa.

– La naiba, nu ştiu. Ar putea fi oricine sub deghizarea asta.

– Da, Bebe este inteligentă.

– Ea e inteligentă?! Sau suntem noi tâmpiţi? Îşi puse mâna pe umărul ei. Tu nu, bineînţeles. Cei de la compania de securitate. Dusty căscă. Sunt frânt de oboseală, nu glumă. Eşti gata de culcare? Pentru o secundă, Stevie îl privi plină de speranţă. Nu cumva se gândea să…?

– Biroul meu are o canapea. O s-o pregătesc, cât timp mănânci.

– Cum? Nici o reeditare a nopţii de la No Palms Motor Court? Dusty zâmbi poznaş, în timp ce Stevie se grăbi să strângă mezelurile şi să le pună la loc în frigider. Obrajii ei erau roşii. Unde era acum tupeul ei de poliţistă sub acoperire? Acum părea o femeie tulburată, care nu ştia încotro să se uite.

– Three Palms, mormăi ea, și nu, nu va avea loc nici o reeditare.

Stevie porni în grabă pe hol, în timp ce Dusty se așeză la masă, punându-și farfuria pe un plastic colorat. Ranger își lăsă capul în poala lui, iar Dusty îl mângâie ușor, înainte de a-i ordona să stea jos.

Biata Bebe. Hărțuindu-l, nu făcuse decât să-l ajute s-o regăsească pe Stevie. Și asta nu se putuse întâmpla într-un moment mai potrivit. Îl înspăimânta ideea că se apropia clipa în care va trebui să se retragă și cea de a patruzecea aniversare și obosise să-și tot reevalueze viața și să-și stabilească noi țeluri. Stevie luase în râs motivele din care el pretinsese în fața presei că erau logodiți, dar o mulțime de mariaje se născuseră din mult mai puțin.

Făceau un cuplu perfect. Părinții lor vorbeau de mult timp despre nepoți… poate că era timpul. Își imagina propria lui familie, se vedea antrenând echipa din Liga Mică în care ar juca fiul lui, sau urmărindu-și fiica împiedicându-se în pașii primului ei spectacol de dans. O fetiță cu părul negru, cu picioare lungi și cu ochi strălucitori și isteți.

Stevie se întoarse din cameră; avea părul prins într-o coadă de cal. Arăta din nou ca la optsprezece ani și zâmbea ca și cum ar fi știut un secret. Dusty realiză că zâmbea și el, având un sentiment de împlinire, aici, cu Stevie, pe care nu-l mai simțise niciodată până atunci.

Își dorea să sărute gura aceea zâmbitoare, să exploreze corpul acela voluptuos, pe lumina aprinsă și cu mintea trează. Odată, ea îl iubise atât de mult încât îi dăruise virginitatea ei. Oare trecuse prea mult timp de atunci, pentru a mai putea reînvia sentimentele acelea? Dusty se ridică de la masă și o întâmpină pe Stevie la jumătatea drumului spre sufragerie. Îi cuprinse fața cu o mână, simțind în palmă pielea ei caldă și catifelată. Ochii ei căprui erau larg deschiși, întrebători și precauți. Nu o învinuia. Probabil că el era cel care se mișca prea repede, însă nu se putea abține.

– Stephanie Jane Powell, vrei să te căsătorești cu mine?

Capitolul 7

– Las-o baltă, Dusty. Nu avem nici un spectator care să-ți aprecieze performanțele.

– Nu, vorbesc serios. Căsătorește-te cu mine! Am face un cuplu minunat.

Stevie se prăbuși pe un scaun.

– Ești nebun.

– Este o nebunie faptul că vreau să am grijă de tine? Își trecu mâna prin păr. La naiba, Stevie, când mă gândesc că ai de-a face cu traficanți de droguri, cu psihopați… Dacă ai fi soția mei, ai putea să renunți la toate astea, să-ți concentrezi atenția asupra căminului nostru, ne-am putea face o familie a noastră. Să știi că nu întinerim.

Dusty zâmbea. Rămasă pe moment fără grai, Stevie își privi mâinile. Îi venea să și le încleșteze în jurul gâtului lui și să…

– Ai găsit o soluție pentru toate problemele, nu?!

Dusty o luă de mână.

– Hei, se leagă totul. Între noi există chimia asta, avem un trecut comun.

Stevie se ridică și intră în sufragerie.

– Dumnezeule, Dusty, de-abia ne-am reîntâlnit azi de dimineață. Vrei să spui că a fost dragoste la prima vedere? Își întoarse capul și

privi în urmă la Dusty. Ochii lui păreau să-i citească toate gândurile. Dumnezeu s-o ajute, ea spera că nu era așa. Pentru un minut, inima îi săltă în piept de fericire, precum făcea Ranger când își întâmpina prietenii.

– De ce nu? Am fost străpunși de săgeata lui Cupidon. Ți-am spus că am simțit ceva acolo, în biroul lui Mac.

– Poate că te-ai fript. Stevie își retrase mâna, dar Dusty zâmbi și i-o prinse din nou. Nu mă atinge. Ea realiză că tremura. La naiba, Dusty, nu-mi poți cere să mă căsătoresc cu tine așa, pur și simplu!

– De ce nu? Dusty era atât de incredibil de atrăgător, încât lui Stevie îi trebui un moment pentru a-și ordona, cât de cât, gândurile. Îmi plănuisem să mă căsătoresc, mai devreme sau mai târziu.

– Și de ce n-ai făcut-o până acum?

– Poate că, din noaptea aceea de la Hotelul Sweaty Palms, nici o femeie nu s-a putut compara cu tine.

– Nu poți să-ți aduci aminte nici măcar numele nenorocitului acela de hotel. Mie mi se pare evident faptul că, într-un moment al carierei tale, ai fost lovit cu o bâtă de baseball în cap. Stevie își masa fruntea. La naiba, nu-și permitea să plângă în fața lui!

– Măcar gândește-te, Stephanie Jane!

– Ai dreptate. Ca și cum tu te-ai fi gândit. „Chimia“ dintre noi, cum o numești tu, nu este un motiv suficient ca să ne căsătorim. Patrula în jurul canapelei, neputându-se hotărî să se așeze.

Trebuia să ignore partea în care sufletul ei tresărise de fericire, îndemnând-o să se arunce în brațele lui și să desăvârșască înțelegerea, înainte ca Dusty să se fi răzgândit.

– Dar este un început.

Dusty o urmărea cu un zâmbet viclean abia schițat.

– Ție ți se pare amuzant? Eu, una, râd în hohote. Stevie își drese vocea, mulțumită că, cel puțin, reușise să-i șteargă surâsul de pe buze. Ai încredere în mine, un mariaj eșuat nu este de loc distractiv. Data viitoare când mă voi mai încumenta să mă mărit, intenționez să fie pentru totdeauna.

– Foarte bine. Pentru că am în plan să-mi petrec toată viața cu tine, Stephanie Jane. Divorțul nu este o opțiune.

De data aceasta, arăta serios. Și faptul că-și dorea o căsnicie care să dureze o veșnicie atinsese ceva, în adâncul sufletului ei.

– Hai să presupunem, de dragul disputei, că nu te-ai țicnit de tot. Nu mă cunoști, Dusty. Nu prea bine, cel puțin. Simți că o lasă genunchii, așa că se prăbuși pe canapea.

– Sigur că te cunosc. Se așeză lângă ea și o luă de mână. Ești o femeie frumoasă, matură și cu o carieră de succes. Mike m-a ținut la curent cu avansările tale în funcții. Am fost al naibii de impresionat când ai ajuns detectiv.

Stevie îl țintui cu privirea.

– Mulțumesc, Dusty. Dar ai idee prin ce am trecut pentru a fi promovată în funcția asta? Știi ce fac de zece ani? Urmăresc infractori, trebuie să fiu mai diabolică decât oricare dintre ei și să mă furișez aproape tot timpul. Nu e deloc ușor și sunt al naibii de bună la asta. El chiar nu înțelegea. Continua să zâmbească, evident convins de faptul că, oferindu-se s-o salveze de la stilul ei de viață, îi făcea o favoare imensă.

– Pricepe odată, Derrick! N-am nevoie de nici un cavaler călare pe un cal alb care să mă salveze! Respiră adânc. Îmi este foarte bine așa cum sunt acum. Spre oroarea ei, vocea o lăsă și deodată lacrimile îi înecară gâtul.

– Sigur că da, draga mea. De aceea te iubesc. Vru s-o îmbrățișeze, dar Stevie rămase în continuare ca de piatră. Nu mai avea mult și izbucnea în hohote de plâns.

– Îmi pare rău, dar nu te cred. Stevie îi îndepărtă brațele și se ridică de pe canapea.

Tremurând, respiră adânc și-și apăsă un moment ochii. Apoi se întoarse, în sfârșit, cu fața la Dusty.

– Îl duc pe Ranger la o plimbare. Fă-ne amândurora un serviciu și culcă-te până mă întorc, sau nu-ți pot promite că nu voi face ceva ce vom regreta amândoi. Bun… Dusty încetase, într-un târziu, să

zâmbească. Poate că, în cele din urmă, îl făcuse să înțeleagă. Iubire. Căsătorie. După nici douăzeci și patru de ore? După atâția ani în care nu se mai văzuseră? Așa ceva nu se putea.

Stevie deschise ușa de la intrare și-l conduse afară pe Ranger. Aerul era cald, zăpușitor și-i trebuiră aproape cinci minute de mers ca să se poată calma. Din fericire, Ranger era dresat să meargă aproape și să-și vadă de treabă, ca un adevărat gentleman.

Stevie se opri în dreptul piscinei din centrul complexului de apartamente în care locuia. Se uită la apa care era iluminată de undeva din fundul piscinei. Era verzuie, la fel ca ochii lui. Imaginea apei se încețoșă, iar Stevie își șterse lacrimile, șoptindu-și ei însăși:

– La naiba, Dusty, ai venit cu cincisprezece ani prea târziu!

Când se întoarse în apartamentul ei, văzu ușurată că Dusty îi ascultase sfatul și se culcase. Stevie aproape că amorțise de oboseală, dar încă nu era de-ajuns. Urcându-se în pat, fixând multă vreme tavanul, amintindu-și totul, Plaja Cocoa. Fusese o zi ridicol de lungă.

Nu putea lua în serios propunerea lui Dusty. Fusese un impuls pe care, apoi, îl regretase. Indiferent dacă era serios sau nu, ea era un adult și nu o adolescentă căreia dragostea îi luase mințile. Acum lucrurile i se păreau foarte clare. Dusty nu era deloc potrivit pentru ea. Nici ea nu era potivită pentru el, chiar dacă inima ei tânjea încă după el, tânjise începând cu clipa în care el respinsese. Acum era prea târziu pentru el, pentru amândoi. Mult prea târziu…

***

Stevie auzi împușcături… undeva departe. Apoi sări din pat. Inima îi bătea cu putere și avea obrajii scăldați de lacrimi. Ușa de la dormitor se deschise de perete.

– Stevie, ești bine? Dusty se așeză și o luă în brațe.

Ea tremura. Partenerul ei, Riley, păruse atât de real în coșmarul pe care-l avusese. Până la împușcături. Simțindu-se deodată fără

vlagă, își lăsă capul pe umărul lui Dusty. El o mângâie ușor pe spate, șoptindu-i la ureche cuvinte de alinare până când visul urât trecu.

Vis. Nu, era amintirea îngrozitoare a nopții în care murise Riley, a operațiunii care eșuase. În timpul zilei, dacă era ocupată, putea trece o oră în care să nu se gândească la asta. Dar noaptea... Înmormântarea din dimineața aceea îi amintise totul. Începu din nou să tremure.

– Vrei să-mi povestești? o întrebă Dusty în șoaptă.

– Crede-mă că nu vrei să știi.

– Suport orice. Se sprijini cu spatele de tăblia patului, așezându-și brațul după umerii lui Stevie.

Ea stătea cu bărbia pe pieptul lui cald, puternic și... gol.

Stevie aruncă o privire mai jos. Boxerii pe care-i făcuse celebri îl acopereau, din fericire.

Poate că ar trebui să-i povestească despre Riley. Dusty credea că putea să lase totul baltă și să renunțe la meseria ei. Erau momente în care Stevie nu și-ar fi dorit nimic altceva. Responsabilitatea, pericolul, sentimentul de vinovăție o puteau copleși. Dar să plece ar fi fost un gest de lașitate. Îi era datoare lui Riley, partenerului ei care murise împușcat de un traficant, într-o operațiune privind drogurile care le fusese încredințată. Viitoarea promovare însemna totul pentru ea. Dacă ar putea să diminueze, măcar, traficul de droguri care se practica zi de zi în Houston, poate că atunci lui Riley i-ar fi țărâna mai ușoară.

– L-am visat pe tipul pe care l-am înmormântat astăzi. Riley. Dusty îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte, cu un gest simplu, nesenzual și ea se relaxă în brațele lui.

– Riley avea un caracter aparte, întotdeauna cumpănea „cu înțelepciune“ acțiunile în care eram implicați... flirta. Stevie oftă. Își dădu seama că mâna ei se odihnea pe pieptul lui și și-o trase repede înapoi.

– I-am întins o capcană unui traficant. Eu eram momeala, nenorocitul a intrat în scenă pentru mine. Riley a apărut prea devreme

și a fost împușcat. Suna atât de simplu așa. Nu venea nici un miros de gunoi putrezit de pe aleea din apropiere, nu se auzeau sirenele, nu se simțeau gustul metalic de transpirație și frica, nu se vedeau lacrimile.

– A murit salvându-mă pe mine. Ar fi trebui să mă descurc singură. Trebuia să fi fost pregătită cu propriul meu pistol. Dacă aș fi…

– Încetează. Brațul lui Dusty se încordă în jurul ei. Presupun că tipul ăsta, Riley, era acolo, cum spui tu, ca să te acopere?

– Da.

– Atunci, nu trebuia să te descurci de una singură. Omul își făcea datoria și știa care erau riscurile. N-am dreptate? Se uită la ea, era atât de aproape. Ochii lui erau înconjurați de riduri fine, în ei se citea compasiunea, se vedea că-i păsa de ea. Ca unui prieten. „Dusty, prietenul tău?“, gândi ea. Lui Stevie îi plăcea ideea, mult prea mult.

– Dar…

– Am sau nu dreptate?

– Da, ai dreptate. Amândoi știam ce riscuri ne asumăm. Dar ar fi trebuit să fiu în stare să-i distrag atenția traficantului sau măcar să-l fac să greșească ținta.

– Sună ca și cum ai încerca să-ți imaginezi a doua oară situația. Ca și când eu aș reface o aruncare. Nu poți să-ți rescrii viața. Trebuie doar să dai tot ce ai mai bun și apoi să accepți consecințele.

Stevie privi în sus, dorindu-și să atingă linia încruntată dintre sprâncenele lui.

– Sună filozofic, Dusty. Îl lăsă s-o tragă și mai aproape, simțindu-se și mai relaxată. Era bine, mult prea bine, iar ea era periculos de aproape de a cădea din nou în mrejele lui.

Stevie închise ochii și se gândi iar la noaptea în care Riley fusese ucis. Își imagina pentru a doua oară situația. Da, se pricepea de minune la asta, câteodată era atât de prinsă cu „dacă ar fi“, încât abia dacă adormea noaptea.

Riley fusese o adevărată pacoste, făcea glume cu tentă sexuală și-i plăcea s-o supere. În parte, se simțea vinovată și pentru că ea nu-l

plăcuse niciodată. Dar fusese un polițist bun. Își știuse bine meseria. Și făcuse o greșeală fatală încercând s-o protejeze, înainte ca întăririle să sosească. Stevie își mușcă buza, înfrânându-și un suspin.

– Hei, ai de gând să adormi? Dusty o mișcă ușor.

– Poate că da. Stevie mimă un căscat, ca să-l determine să plece. Mulțumesc. Mi-ai fost de ajutor, să știi.

– Ești îndeajuns de recunoscătoare să mă lași să dorm aici?

Stevie își ridică privirea spre el. Ochii lui scânteiau. O tachina. Dacă ar fi făcut altceva, ar fi stricat totul. Ar fi anulat toată compasiunea și sfaturile bune. Stevie îi zâmbi.

– Înapoi pe canapea, domnule. Îl împinse, iar el se ridică din pat. Studie trupul lui de un metru nouăzeci care-ți tăia respirația cu masculinitatea lui și care-ți topea orice urmă de voință, din care numai cinci la sută era acoperit cu bumbac alb. Se simțea din nou agitată.

– Un sărut de noapte bună? Dusty se aplecă, sprijinindu-se de tăblia patului și-și trecu mâna de-a lungul maxilarului ei.

Stevie simți căldura degetelor lui și-și dădu seama că un sărut ar fi fost riscant. Dar controlul voinței ei se găsea acum undeva la sud de buricul ei. Închise ochii și simți cum buzele lui calde le întâlniră arzătoare și tandre pe ale ei, exlorându-se reciproc fără a se invada, însă. Tremurând, Stevie simți o mică umflătură pe umărul lui neted. Cicatricea de la operație.

Dusty gustă din nou buzele ei întredeschise, trecându-și degetele prin părul ei, înclinându-i capul până când se potriviră… perfect. Era o explozie de căldură, iar Stevie încerca din răsputeri să ignore faptul că întregul ei corp tânjea după mai mult. În cele din urmă, găsi puterea de a-l îndepărta.

– Noapte bună, Stevie. Dintr-o dată, el nu mai era acolo, lăsând-o gâfâind și întrebându-se… simțindu-i încă gustul.

O ceruse în căsătorie. Stevie se forță să-și amintească toate motivele pentru care nu fusese o idee bună.

Dar fiecare motiv părea insuficient de puternic în comparație cu imaginea lui Dusty dormind lângă ea în fiecare noapte și cu perspectiva de a se putea bucura de incredibilul lui corp oricând ar simți ea nevoia. Rațiunea nu mai avu nici o șansă când Stevie își imagină făcând copii blonzi și cu ochi verzi, petrecându-și timpul fiind mămică și soție devotată. Ce era în neregulă cu imaginea asta? Stevie Powell nu se potrivea în peisaj.

Își petrecuse ani întregi devenind din ce în ce mai dură pentru a nu se lăsa doborâtă de toată durerea pe care i-o aducea slujba ei. Nu putea lăsa toată duritatea aceasta doar pentru a-i face un capriciu lui Dusty, nu putea lăsa totul în urmă. Promovarea i-ar putea oferi ocazia de a face cu adevărat ceva. Cum ar putea să aibă propriii ei copii, când existau atâția nenorociți care le făceau rău copiilor altora. Nu avea nici un sens.

În afară de asta, îi plăcea să-i îndepărteze pe răufăcători din calea oamenilor obișnuiți, chiar și atunci când ea însăși era îngrozită. Iar atunci când totul se termina cu bine… nimic nu se putea compara cu sentimentul pe care-l avea.

Se întoarse pe partea cealaltă și dădu cu pumnul în pernă. Dusty n-o înțelegea. Nu o cunoștea. El doar o dorea. Bine, ăsta era un lucru drăguț. Mai mult decât drăguț. Era de-a dreptul seducător. „Treci peste asta. Ești cu el pentru că trebuie să-ți faci meseria, îți amintești?“, își spuse ea. „Dacă ai fi…“

La naiba. Alt „dacă ar fi „. Dusty avea dreptate, era prea târziu pentru a-l salva pe Riley. Dar mai era încă timp pentru a-l salva pe Dusty. Îi spusese că se va descurca totuși cu Bebe și aceasta trebuia să fie preocuparea ei.

Își apăsă stomacul ultrasensibil. Anunțând logodna, Dusty își asumase un risc enorm. Iar ea n-ar fi trebuit să accepte această situație. Fusese prea sigură că-i va face față lui Bebe.

Își puse fața pe pernă, respirând prin țesătura moale și mirosind deliciosul aftershave al lui Dusty . Dacă l-ar pierde și pe el, așa cum

l-a pierdut pe Riley… și simți inima în gât și i se făcu greață. Poate că ar trebui să aducă pe altcineva în locul ei. Cineva care să se concentreze la a-l proteja pe Dusty, în loc de a se juca astfel cu el.

Jocuri? Atinge-mă, nu mă atinge? Dusty n-ar accepta un bărbat bodyguard, iar o femeie care ar avea instincte sexuale cât de slabe, ar întâmpina aceeași problemă de concentrare ca și ea. Gemu și se întoarse pe spate, fixând apoi tavanul.

Nu putea delega pe cineva pentru această sarcină, siguranța lui Dusty era mult prea importantă. „Iar tu nu suporți gândul ca altă femeie să se afle în preajma lui“, auzi o voce înăuntrul ei. O ignoră. În afară de asta, ce ar spune presa? Ah, în sfârșit, un motiv adevărat! Deci, se putea descurca, trebuia doar să se concentreze.

Dar Dusty o dorea. Și atunci când el se hotăra că-și dorea ceva, obținea. Trebuise să se lupte ca naiba cu mâinile ei pentru a putea rezista acelui farmec, acelei lumini care strălucea în ochii lui, acel… totul.

Trebuise să reziste, chiar și atunci când se bucurase în secret că o alesese pe ea, Stephanie Jane Powell cea obișnuită, atunci când se decisese, în sfârșit, să se căsătorească. El plănuise totul. Ar avea grijă de ea, ar pune stăpânire pe ea. Păcat, pentru că ea nu avea de gând să aparțină nimănui.

Nu era de mirare că propunerea lui o făcuse să se învârtă în jurul cozii. Ea era o femeie modernă, independentă, care nu avea nevoie de nimeni, iar Dusty căuta o soție de modă veche.

Traiul cu ea, chiar dacă nu pentru un timp îndelungat, ar trebui să-i deschidă ochii. Trebuia doar să-i arate cât de departe și de diferită era față de vremea în care fusese o adolescentă virgină.

Capitolul 8

Stevie coborî din obișnuitul ei cuib de perne și luă telefonul.

– Alo.

– Stephanie, mă bucur că ești acasă.

– Mamă? Cât este ceasul?

– E trecut de nouă. Trezește-te și vorbește-mi. Sunt atât de emoționată, că abia am putut să dorm. Mama ei râdea. Poți să vii să iei prânzul cu noi? Și să-l aduci și pe Dusty?

Stevie oftă.

– Trebuie să fac asta înainte să-mi beau cafeaua?

– Mai încape vorbă? N-am putut să te întreb de față cu Lucille, dar cum Dumnezeu ai reușit, în sfârșit, să pui mâna pe Dusty Derrick?

– Hei, până la urmă i-a căzut fisa că sora mai mică a lui Mike a crescut. Stevie se ridică și-și îndepărtă părul din ochi.

– Știu că ești încântată. Încă din adolescență tânjeai după el. Ce jenant!

– Mamă! strigă Stevie și se prăbuși în mijlocul mormanului de perne. Nu mi-ai spus niciodată nimic.

– Ce să-ți spun? „Când ești lângă el, închide gura, draga mea, că-i uzi omului pantofii." Bine că măcar Dusty nu și-a dat seama. Mama ei

râse din nou, evident încântată de perspectiva recăsătoririi fiicei ei. Îți dau cuvântul meu că am dormit cu un ochi deschis tot timpul cât am fost în Florida, în primăvara aceea.

Cu un ochi deschis?! Nu chiar. Înainte să se strecoare afară din camera lor, auzise un duet de sforăieli venind din patul părinților ei. Cu toate că mama ei avea ochi și la spate, a doua zi nu observase vinovăția de pe chipul fiicei sale.

– Acum este al meu.

– Ești sigură în privința lui?

– Ai încredere în mine, treaba cu Dusty nu se compară cu eșecul cu Ronnie. Poftim, acum chiar că se dăduse de gol. Stevie închise ochii și număra în gând până la zece. Ajunse numai până la trei când…

– „Treaba“ cu Dusty? Stephanie Jane, sper că vorbești despre o nebunească și pasională poveste de dragoste. Să nu te mulțumești cu mai puțin.

– Hei, l-am iubit dintotdeauna. Știi asta. Numai de n-ar fi știut ea. Stevie ridică privirea și-l văzu pe Dusty chicotind din pragul ușii. Purta blugi, nimic altceva, arăta ca un zeu din mitologia greacă, ținând în mână o ceașcă de cafea pe care i-o întinse. O luă recunoscătoare, cât timp mama ei vorbea plină de entuziasm despre viitorul ei ginere.

– Mamă, n-ar fi mai simplu să-l adoptezi?

– Poartă-te frumos, Stephanie. Acum vreau să aud ce planuri ai. Când ai să renunți la slujba ta? Oh, grozav! I se aducea din nou argumentul munca-în-poliție-e-prea-periculoasă.

– N-o să renunț la ea. Dusty își dă seamă că sunt o femeie modernă, cu o carieră. Dusty se așeză pe pat și vru să-i aranjeze părul peste sâni. Ea mimă că-i aruncă ceașca de cafea în față, așa că el renunță râzând. Își trase așternutul până la gât, chiar dacă purta o cămașă de noapte de flanelă groasă și lipsită de orice aer sexy.

– Dar când o să aveți copii… doar aveți de gând să vă întemeiați o familie, nu? Vreau să fiu bunică, Stevie. Toate prietenele mele…

– Știu, mamă. Mi-ai mai spus de o mie de ori. Stevie sorbi din cafea, concentrându-se la pieptul gol al lui Dusty. Hm. Făcutul copiilor nu trebuia să fie o sarcină. Își luă ochii de la musculatura uimitoare a lui Dusty și se concentră asupra ceștii de cafea.

– Timpul trece, Stevie. Ovarele bătrâne pot crea probleme.

– Poftim?

– M-ai auzit.

– Bătrână?! N-am decât treizeci și patru de ani. Stevie își lăsă cafeaua pe noptiera alăturată pentru a se feri de mâna lui Dusty care încerca să dea la o parte așternutul. Mamă, trebuie să plec. Dusty este aici și…

– L-ai lăsat să te vadă dimineața, înainte să-ți bei cafeaua?! Nu-l speria înainte să te ducă la altar, scumpa mea.

– Nu-ți face probleme, dorm cu o pungă pe cap. Cu respiratul e mai dificil, dar… Dusty îi luă receptorul din mână și se ridică.

– Bună dimineața, doamnă Powell. Aveți o fiică frumoasă, chiar și atunci când poartă o pungă de la patiseria Macy. Chicoti și feri telefonul din calea lui Stevie care se întinsese după el, vorbind în continuare cu mama ei.

– Oh, așa voi face. Evită ca Stevie să-i fure telefonul din mână, întinzând firul de la receptor până când aproape că ieși din cameră. Imediat ce se termină sezonul de baseball, ne vom așeza cu toții în fața calendarului.

Stevie se gândi să scoată telefonul din priză. Dar de ce să se deranjeze? Cu siguranță că mama ei n-avea să dispară. Era doar o soluție temporară, oricum. Dintr-o dată, se simți ca înjunghiată. Era momentul să înfrunte realitatea. Ei jucau teatru aici. Dusty spusese ceea ce trebuia. Mai era o lună până la încheierea sezonului. Iar la meci, soții Derrick afirmaseră cu tărie că nunta unicului lor fiu avea să fie ceva de genul unei producții de proporții majore, care va avea nevoie de un an pentru a putea fi pusă riguros la cale.

Propriii ei părinți se aruncaseră direct la planificarea unei nunți extravagante. Probabil că în ultima vreme neglijaseră MasterCardul, iar afacerile atinseseră apogeul la Powell's Green Thumb Nursery. Prima ei căsătorie nu contase, așa că cea de-a doua plecare de la vatră a lui Stephanie Jane Powell trebuia să fie o știre de primă pagină, cel puțin prima din cele dedicate sportului. Chiar și tatăl ei se amestecase în dezbaterea punci cu șampanie versus bar deschis.

Lucrurile scăpaseră cu totul de sub control. Stevie se sprijni de tăblia patului. Trebuia să meargă mai departe cu toate planurile astea până când Bebe avea să fie prinsă, iar Dusty putea anunța o despărțire.

Apoi, se simți din nou dezmăgită. Oare de câte ori avea nevoie să se lovească de realitate? Dusty asculta iar.

– Nu-ți face griji, mamă. O să fac din ea o femeie cinstită, de îndată ce o să mă lase.

Închise telefonul, arătând mult prea mulțumit de sine.

– O femeie cinstită?! Mamă?! Stevie aruncă o pernă după el. Nu-i așa că ai fost adorabil?!

Dusty prinse perna și o aruncă în spate.

– Adorabil? Am fost adorabil? Se așeză pe marginea patului. Ăsta e un lucru bun? Un lucru masculin? Cățelușii și copiii sunt adorabili, mormăi el și se întinse după ea. Eu cred că sunt mai degrabă periculos.

Stevie îl evită, împingându-i în lături fața pe care se așternuse un zâmbet de toată frumusețea. Masculin, oh, da. Avea obrajii aspri din cauza bărbii de dimineață, iar pieptul lui musculos era presărat foarte atrăgător cu păr care se pierdea undeva sub blugii lui lungi. Periculos. Foarte periculos.

– În cazul acesta, este cu siguranță un lucru rău. Cum poți să spui că o să faci din mine o femeie cinstită, fără ca pe fața ta să se clintească ceva? Tipul ăsta chiar nu putea să-și ia mâinile de pe ea. Stevie se mută în partea îndepărtată a patului, fiind mult prea conștientă că, deși cămașa de noapte din flanelă albastră de pe ea era groasă, era totuși singurul lucru pe care-l purta.

– Chiar vreau să mă căsătoresc cu tine. Ți-am spus asta aseară.

– Dar ceea ce vreau eu nu contează?

Dusty o țintui de tăblia patului, potrivindu-și trupul deasupra ei.

– Bineînțeles că are importanță. Râse răutăcios la ea. Pieptul lui era exact în dreptul sânilor ei. Sfârcurile ei erau încântate de atâta plăcere.

– Tu ce vrei, Stevie? Încetă să mai zâmbească și-i cuprinse în mână bărbia.

„Pe tine“, ar fi vrut ea să spună. Creierul ei se lupta să preia controlul și pierdu când Dusty se așeză mai confortabil, cu o coapsă între picioarele ei. Ah, era fără doar și poate atât de masculin. Mama Natură avea o anume contribuție la strigătele care i se stingeau în gât „Ia-mă! Ia-mă!“. Îi ordonă corpului ei să se abțină și-i împinse pieptul. Asta nu făcu decât să înrăutățească situația. Degetelor ei le plăcu discreta căldură pe care pielea lui o emana, dorindu-și cu ardoare să atingă sfârcurile acelea mici și maronii.

– Dă-te jos! izbuti ea în cele din urmă să rostească, abia putând să respire.

Dusty clătină din cap cu tristețe și se dădu la o parte.

– Știi că n-aș forța niciodată nota cu tine, dar îmi aduc aminte…

– Eu nu, minți ea. Întregul episod este acoperit de negura timpului. Șters. Uitat.

– Nu te cred. Se întinse și-i atinse sânul, trecând ușor cu mâna peste nerăbdătorul ei sfârc.

Stevie strânse nervos din dinți și-i îndepărtă mâna.

– Bine, acum știi. Nu sunt o femeie cinstită, Dusty. Nu trebuie să crezi nimic din tot ce spun. Un polițist care lucrează sub acoperire minte ca să trăiască, iar eu sunt o expertă.

Dusty se dădu jos din pat.

– Și cam ce ai vrea să spui cu asta?

Stevie își stoarse creierul, convinsă că urmărise ceva cu replica aceea.

– Ceea ce vreau să spun este că și așa ai făcut o mare greșeală inventând toată povestea asta pentru reporteri. N-am putea să-i ținem pe părinții noștri la o parte? Oricum, trebuie să ne punem de acord poveștile și să continuăm cu o versiune comună, fără înflorituri la tot pasul. Mai devreme sau mai târziu o să ne dăm de gol.

– Bine. Ține minte doar că verișoara Trish arată palidă în roz.

– Poftim?!

– Mama e sigură că o să vrei să-ți fie domnișoară de onoare. Ea îți sugerează verde sau albastru. Dusty râse, ferindu-se de încă două perne. Ai al naibii de multe perne. Te simți singură?

Stevie își dorea un băț sănătos, o bâtă de baseball, dar și veioza de pe noptieră arăta destul de capabilă.

– Adorabil și glumeț, pe deasupra! Nu te mai suport! Ieși afară din dormitorul meu!

– Într-un minut. Ridică o pernă și și-o așeză în față, pe post de scut. Ai terminat cu istericalele?

– Istericale? Nu vrei să mă vezi când mă apucă istericalele! Stevie se dădu jos din pat, trăgând cămașa de noapte înspre genunchi și apropiindu-se de el. Ieși afară din dormitorul meu!

– Iisuse, nu ești deloc matinală, nu? Se ținu bine pe picioare, chiar și când dreapta ei ateriză pentru prima oară în mijlocul pernei.

– De ce ții neapărat să… Stevie îi smulse perna și o azvârli în pat. El chicoti și ieși afară jubilând.

– Relaxează-te. Bea-ți cafeaua. Apoi îmbracă-te. Trebuie să fac o vizită la Spitalul de Pediatrie, iar după aceea putem să mergem la cumpărături. Îți sunt dator cu o garderobă și cred că ai nevoie urgentă de o ținută de noapte mai sexy.

Stevie îi trânti ușa în față. Nu era o persoană matinală?! Să facă din ea o femeie cinstită?! Ținută de noapte mai sexy?! Tipul ăsta avea păcate cu duiumul! Oare cu cât avea s-o plătească? Nici pe departe cu cât ar trebui pentru o situație atât de gravă.

Dar mersul la cumpărături nu era o idee rea. Dusty avea buzunarele adânci și, la urma urmelor, îi datora o garderobă. Stevie își luă cafeaua călduță și o bău până la fund, deși îi lipseau obișnuitele două pliculețe de zaharină. Dusty ar trebui să plătească pentru că o tulburase. Scump.

***

– Serios, Dusty, hai s-o lăsăm baltă. Pot să merg și singură la cumpărături, cândva. Tu nu trebuie decât să-mi dai cartea ta de credit.

– Sub nici o formă, Stephanie Jane. Mi-e frică să te las singură, nesupravegheată. Înainte de a fi întrerupți, puteam spune că asta o să mă coste, nu glumă.

Dusty zâmbea, dar ea știa că se simțea destul de frustrat. Prețul succesului. Nu trebuise decât să facă un pas într-unul din magazine și o mulțime de fani curioși îl înconjurase. Ochelarii de soare nu-i fuseseră de nici un folos. Iar șapca de baseball care-i ascundea părul nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile.

– Unde putem să mergem, undeva să nu fiu recunoscut?

– În Houston? Nicăieri. Ești principalul atacant al lui Astros din sezonul acesta. Fotografia ta apare aproape în fiecare zi în ziar. Iar astăzi suntem împreună pe toate paginile de sport.

– Da, mama ta mi-a spus despre poza aceea.

– Este oribilă. Mă mir n-au pus ca titlu „ Star baseballist se căsătorește cu o suporteră șașie“. Tu ești de vină, bineînțeles. Mă străduiam să nu devin cu adevărat isterică. Stevie făcea cunoștință cu din ce în ce mai multe aspecte ale celebrității care nu-i plăceau.

– Erai frumoasă, ca de obicei. Acum ajută-mă să mă gândesc la un loc în care să ne putem face cumpărăturile liniștiți.

– Nu se poate. Ești un erou local. Orice puști din Houston, care a pus vreodată mâna pe o minge de baseball, visează să ajungă ca tine.

– Și vrea să-i dau un autograf. Dusty porni mașina și intră în viteză. Poate la Galleria. Acolo vin de obicei oameni din afara orașului.

– Și copii care merg la patinoar. Stevie oftă. Ai o răbdare remarcabilă cu copiii. Cei din ultimul grup erau atât de entuziasmați, încât îmi făcusem griji, dar te-ai descurcat să ieși cu bine de acolo în timp record și i-ai lăsat pe fiecare dintre ei mulțumiți.

– Hei, pe când eu și Mike eram copii, am stat ore în șir la coadă pentru autograful lui Bob Gibson. Ce atacant! Și când să ne vină și nouă rândul, el a plecat. Dusty chicoti, sunetul generos trecând, parcă, prin ea. N-o să-ți vină să crezi ce am făcut atunci.

– Ce? Stevie era vrăjită de strălucirea din ochii lui, de gropițele care apăruseră în obrajii lui bronzați.

– Ne-am dus după Gibson la toaleta bărbaților.

– Oh, nu!

– Oh, ba da. Dusty clătina din cap și râdea. S-a dus într-un grajd. Acum știu de ce.

– Hmm? La naiba cu apele de colonie. Dacă industria cosmetică ar fi putut să îmbutelieze râsul acela, să distileze farmecul lui Dusty Derrick într-un parfum bărbătesc…

– Am întâlnit și eu dobitoci care au încercat să-mi facă poze în timp ce mă ușuram la o toaletă obișnuită. Îți poți imagina așa ceva?! Se uită la ea, iar Stevie simți cum obrajii îi luau foc. Să-și imagineze?! Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi putut s-o facă!

– Și cum a fost până la urmă cu Gibson?

– Am așteptat până când a ieșit și am tăbărât pe el. Tipul a fost un adevărat gentleman. S-a oprit și a semnat pe mănușile unor țânci insistenți. Dusty își drese vocea. N-o să uit niciodată. Încă mai am mănușa aceea.

– Așa că și tu le faci pe plac tuturor țâncilor insistenți. Nu era cinstit. Asta-i mai lipsea ei acum… să-l mai și admire! În curând avea să ia foc singură din cauza căldurii pe care o simțea, ca să nu mai menționeze gândurile fierbinți care nu-i dădeau pace. Drăguț din partea ta, Dusty.

– Mă străduiesc. Acum, hai să plecăm.

– O să ai nevoie de o deghizare, dacă chiar intenționezi să-mi cumperi vreun lucru astăzi.

– Cum spui tu. Dar mai întâi trebuie să ajung la spital. Apoi poți să faci ce știi tu că faci cel mai prost.

Stevie râse.

***

– Așa. Acum n-o să te mai recunoască nimeni, îi spuse Stevie, câteva ore mai târziu.

– Cred că nu. Dusty se încruntă la vederea bărbatul lățos și grizonant din oglindă. Purta o barbă lungă și o mustață asortată. Tocmai m-ai îmbătrânit cu zece ani. De unde ai scos toate astea? Este una din deghizările pe care le-ai folosit în operațiunile sub acoperire?

– Bineînțeles că nu. Le-a uitat un prieten la mine. Stevie evită să-l privească în ochi când îl prinse de bărbie și ridică un creion. Sprâncenele tale ar trebui să fie mai închise. Detaliile sunt importante.

– Un iubit?

Dusty o prinse de talie. Stevie părea atât de dură, de capabilă. În cele din urmă, ea îi întâlni privirea, în ochii ei citindu-se surprinderea. Dusty uită pentru un moment de ce era supărat pe ea. Îi plăceau buzele ei. Aproape că o trase în poala lui.

– Mi-ai spus că nu ești implicată în nici o legătură. Cine ți-a lăst toate lucrurile astea?

Stevie îi desprinse cu abilitate degetele.

– Iar intri în intimități cu ajutorul pe care l-ai angajat, Derrick. Șezi blând și lasă-mă să-mi fac maseria. Trasă cu creionul câteva linii de-a lungul sprâncenelor lui, apoi se întoarse și-i dădu drumul ustensilei într-o trusă mică de machiaj.

Intimități. Dusty își dădea seama că dacă s-ar comporta cu doamna atât de intim pe cât și-ar dori, în momentul acela ar fi goală sub el. Sau

poate deasupra lui, cu sânii atât de aproape de el, încât i-ar putea gusta. Se mişcă nerăbdător, din cauza tendinţei de a visa cu ochii deschişi, pe care o avea în ultima vreme.

– Hm? Ea arăta de parcă s-ar fi presupus ca el să facă ceva anume.

– Am spus să te ridici şi să-ţi scoţi tricoul.

– Aşa mai zic şi eu! Dusty îşi scoase tricoul şi-l azvârli de perete.

– Nu-ţi lua nasul la purtare! Vreau să porţi asta pe dedesubt. Va completa imaginea. O să fie perfect.

Se apropie de el cu o pernă lungă de care erau cusute nişte curele. Când dădu să i-o aşeze, el o trase mai aproape, punându-şi mâinile pe şoldurile ei. Stevie se simţea minunat, sânii ei erau zdrobiţi de pieptul lui.

– Ştiu eu ceva care ar fi perfect acum.

Obrajii ei erau roşii, dar se încruntă şi-l ameninţă din priviri să înceteze s-o mai grăbească.

– Bine, o să fiu cuminte. Dusty îi dădu drumul, sperând că umbra de dezamăgire pe care o văzuse în ochii ei căprui nu fusese doar imaginaţia lui.

– Mulţumesc. Stevie îi recuperă tricoul. Îmbracă-l pe deasupra. Făcu câteva retuşuri, apoi se dădu înapoi. Priveşte!

Dusty intră în baie şi se uită în oglinda mare de pe spatele uşii.

– Doamne Dumnezeule!

– Ai putea merge oriunde în Houston îmbrăcat aşa şi nu s-ar uita nimeni la tine de două ori.

Stevie zâmbea mulţumită; era atât de sexy încât Dusty se luptă din răsputeri cu impulsul de a o duce în dormitor. Curând. Era numai o chestiune de timp. Majoritatea femeilor…

Dar Stevie nu făcea parte din majoritatea femeilor. Era o poliţistă sub acoperire. De ce şi-ar fi dorit cineva să fie aşa ceva, Dusty nu înţelegea. Întâmplarea despre care îi povestise seara trecută fusese de-ajuns ca să-l sperie de moarte. Tot timpul mureau poliţişti la datorie. Mike, acest Riley, partener al ei. S-ar fi crezut că Stevie abia aştepta ocazia să iasă din poliţie.

În ciuda faptului că, pe bună dreptate, era foarte mândră de ceea ce realizase. La naiba, Dusty nu putea înțelege, iar Stevie îl aștepta. Se uită în jos, la talia lui.

– Trebuia să mă faci de vârstă mijlocie, și gras pe deasupra?! Dusty arătă înspre volumul pufos de deasupra curelei sale. Arăt de parcă mi-aș fi petrecut ultimii cincisprezece ani bând bere și urmărind numai, meciuri de baseball.

– Tocmai de aceea este perfect. Stevie zâmbi și-l mângâie pe Ranger, care lătră în semn de aprobare. Arăți destul de bine, totuși, îl liniști ea. Apoi îl întărâtă: Pari mai moale.

– Moale, hm? O prinse de mâini, trecându-și proaspeții favoriți de-a lungul obrajilor ei. Vrei să-ți arăt cât de tare sunt sub toate astea?

Stevie se dădu înapoi, cu o figură temătoare.

– Încetează, Dusty.

El îi dădu drumul fără tragere de inimă. La naiba, Stevie mirosea atât de frumos, se potrivea atât de bine în brațele lui. Trebuia să aibă răbdare cu ea. Cel puțin, știa că merita s-o aștepte.

– Hai să mergem. S-ar putea să fie distractiv să fiu în pielea altcuiva. Seamănă cu ceea ce faci tu de ani de zile. Va trebui să-mi spui mai multe despre circulatul sub acoperire.

– Majoritatea timpului, e destul de plictisitor. Sunt sigură că tu ai povești mai interesante. Cum ar fi aventurile tale cu Madonna. Stevie porni hotărâtă spre ușă. Conduc eu. Mașina ta este prea ușor de recunoscut.

– N-a fost nici o aventură. Iar ideea cu „farfuriile Dusty“ n-a fost a mea. Dusty o urmă în subsolul clădirii, unde era parcarea subterană, admirând-o pe Stevie în blugii aceia albi și mișcarea legănată a șoldurilor ei.

– Lasă-mă să ghicesc! Agentul tău. Sau impresarul tău. Nu-mi vine să cred că te-a sunat de dimineață. Stevie își agită cheile. Urăsc toată atenția aceasta din partea mass-mediei.

Dusty întinse mâna, vrând să-i atingă umărul, când ea se opri în fața unui model nou de Honda Accord.

– A telefonat toată dimineața în legătură cu logodna mea. L-am rugat să domolească ziarele de scandal, nu?

– Da, mulțumesc. Stevie descuie mașina și se urcă, întinzându-se apoi să-i deschidă ușa pasagerului.

Lui Dusty îi atrase atenția bluza ei roșie. Deschise portiera. Stevie era dăruită cu forme voluptuoase. Oare purta sutien pe sub bluza aceea? Sau avea încă sânii la fel de fermi? Își dorea să-și fi amintit cum arătase atunci, în Florida.

Dusty se urcă în mașină, bombănind când își lovi genunchiul de bord. Se săturase să se bazeze pe amintiri de demult și era mai mult decât pregătit să-și facă altele noi.

– Dă-ți scaunul mai în spate. Stevie porni motorul și își puse centura de siguranță. O bretea îngustă de satin roșu îi alunecă pe unul din brațe. Ea o așeză repede și eficient la loc pe umăr, înainte de a se întoarce pentru a scoate mașina din parcare.

Dusty își reglă scaunul și-și puse și el centura de siguranță. Un sutien roșu din satin. Punea pariu că era din dantelă și că avea închizătoarea în față. Era la un pas de a murmura cu voce tare imaginea pe care și-o crease în minte. Dar trebuia s-o ia mai încet. Stevie nu era pregătită. Însă el, da. Atât de al naibii de pregătit, încât aproape că-l durea.

Stevie părea să creadă că dusese o viață desfrânată la Hollywood. Dar, în afara câtorva relații care fuseseră făcute publice, viața lui fusese relativ liniștită și păstrase detaliile personale departe de atenția presei, exact așa cum îi plăcea lui. Dusty deschise gura, vrând să spună ceva ce probabil că l-ar fi pus într-o situație delicată, dar îi sună telefonul mobil.

– Derrick.

– Mi-e dor de tine, Dusty. Când te întorci acasă?

– Bebe? Dusty se uită la Stevie. Ea opri în parcarea unui magazin.

– Sigur, iubitule. Eu sunt. Fana ta numărul unu.

– N-ar fi trebuit să strici hainele acelea, Bebe.

– De ce nu? Femeia aceea n-are ce căuta în casa ta. Acolo este locul meu.

– Ți-am spus că mă simt singur. Întâlnește-te cu mine, hai să bem o cafea undeva. Cum pot să iau legătura cu tine? Îl dureau degetele și realiză că strângea cu putere telefonul. Stevie îi șopti încruntată să aleagă un loc public. Ce zici, ne întâlnim în fața clubului, după meciul de mâine seară?

– Ești nerăbdător, nu? Tipa cea nouă nu te satisface? Bebe râse. Încă nu, Dusty. Poate după meciul de duminică. Atunci o să arunci, nu?

– Așa s-a stabilit. Hai să stabilim o întâlnire. Biletele tale îmi dau de înțeles că știi care sunt preferințele mele. Poate că într-adevăr m-am încurcat cu femeia nepotrivită. Dacă n-ar fi fost atât de încordat, Dusty ar fi zâmbit la expresia de pe fața lui Stevie. La naiba cu această Bebe. În curând, se va vedea nevoit să nu mai răspundă la telefon.

– Oh, Dusty! Aș putea face atâtea lucruri cu tine, pentru tine. Lucruri pe care cățeaua aia nu le-ar putea face. Râse din nou. Doboară duminică recordul lui Nolan Ryan și te voi aștepta după meci.

– Unde? Bebe închisese, așa că Dusty puse telefonul la loc, în buzunar.

– Ce ți-a spus? Stevie îi smulse telefonul. Poți să returnezi un telefon? Nu știu cum de nu m-am gândit la asta până acum!

– Da. Formează 69. Dusty o urmări pe Stevie formând numărul. După câteva clipe fu evident că Bebe nu avea să răspundă.

– Pe ce punem pariu că a sunat de la un alt telefon public?

– Nu pun nici un pariu în legătură cu nebuna aceea. Cu puțin noroc, totul se va termina duminică seara. Dusty își frecă fața. Cred că sunt alergic la adezivul ăsta, Stevie. Hai să ne grăbim și să facem cumpărăturile.

Stevie intră în viteză. Trebuia să se controleze. De fapt, fusese geloasă când îl auzise pe Dusty vorbind cu Bebe. Geloasă pe o infractoare? Îi aruncă o privire scurtă lui Dusty. Chiar și deghizat, era mai mult decât sexy. Nu era de mirare că Bebe se îndrăgostise de el.

Și Bebe nu-l văzuse la secția pentru copii din spitalul de boli canceroase, de dimineață. Văzându-l pe Dusty în acțiune, ca erou al sportului, Stevie simțise o nouă căldură, mai aproape, de această dată, de inima ei. Nu, nu se putea să mai fie încă îndrăgostită de el. Erau prea diferiți. Își doreau lucruri atât de diferite de la viață! El vroia un cămin, o familie. Ea își dorea… un cămin, o familie.

Diferența o făceau detaliile. El s-ar aștepta la o femeie care să stea acasă, nu la o soție care ar controla o campanie antidrog și care ar avea responsabilități uriașe. Stevie încercă să regăsească entuziasmul în legtură cu noua ei slujbă, acela care o înviorase pentru zile întregi. Era emoționată datorită acestui eveniment, la naiba!

Intră în parcarea complexului de magazine. Dusty era sarcina ei. Era normal ca întreaga ei atenție să fie concentrată asupra lui. Dar trebuia să găsescă o cale prin care să ignore atracția aceasta reciprocă. El o dorea. Ochii lui o devorau, o înfierbântau, o făceau să se simtă într-adevăr incredibil de specială și de sexy. Înăuntru, îi arătă un magazin de lenjerie de lux.

– Haide, Stephanie Jane. Bebe ți-a stricat câțiva bikini și ai neapărat nevoie de o altă cămașă de noapte. O luă de mână, iar scânteierea ochilor lui o avertiza pe Stevie că probabil o va face să se simtă jenată în fața unei biete vânzătoare. Simțindu-se deja condamnată și ridicol de flatată, Stevie îl lăsă s-o tragă în magazin.

Capitolul 9

– Ce avem în program astăzi? Stevie învățase repede că Dusty era un om ocupat. În săptămâna care trecuse de când fuseseră împreună la cumpărături, nu mai avusese zile mai libere, în care să aibă timp pentru o baie în piscină. Se simțise ușurată că Dusty nu mai insistase cu ideea de a se căsători. Încheiaseră un fel de armistițiu amical, deși, sub această fațadă, exista o tensiune constantă, de care amândoi erau conștienți.

– Luăm prânzul la Hyatt. Dusty aruncă o minge pentru Ranger. Veterinarul declarase câinele sănătos, dar îi prescrisese picături pentru ochi. Blestemând-o pe Bebe, Dusty avusese grijă să introducă picăturile în programul zilnic.

– Presupun că n-am nici o șansă să fie doar un simplu prânz. Hyatt era un hotel relativ luxos, în centrul orașului. Stevie își privi blugii ei obișnuiți. Jucând rolul logodnicei lui Dusty, pusese la încercare întreaga ei garderobă.

– Clubul Soțiilor Astros găzduiește un dejun în scopul strângerii de fonduri pentru un fast-food Ronald MacDonald în incinta Centrului de Oncologie .

– Și de ce mergi tu la o întrunire a soțiilor? Soțiile din club erau femei tinere și frumoase, ai căror bărbați câștigau milioane ca atleți de profesie. Femei cu manichiuri îngrijite, cu garderobe de firmă și cu coafuri perfecte. Părul ei era de nestăpânit, trecuseră săptămâni întregi de când trebuia tuns din nou. Iar unghiile ei… și le ascunse în buzunarele de la blugi.

– Eu, hm, voi primi un premiu. Dusty se așeză pe vine în fața lui Ranger.

– Un premiu pentru ce?

„Masculul Anului? Prea banal. Cea Mai Fierbinte Atingere? Asta da, s-ar putea. Nu, ceva și mai sexy încă. Bărbatul Cel Mai Potrivit Pentru A Mă Duce În Paradis." se gândi ea. Stevie simțea cum obrajii i se încălzeau. Paradisul o exilase din noaptea aceea de pe Plaja Cocoa. Dacă ar ceda și s-ar culca iarăși cu Dusty, oare s-ar întâmpla din nou? Sau era ceva în neregulă cu ea, așa cum sugerase o dată, subtil, fostul ei soț?

Dusty renunțase s-o mai ceară în căsătorie. Poate că n-o mai vroia. Bine. Doar asta își dorise ea, nu? Atunci, cum se făcea că-i venea să plângă în hohote?

– Îmi fac această onoare pentru colaborarea mea cu copiii de la Sunshine. Se prefăcu ocupat să scoată un scai din blana lui Ranger și nu se uită la Stevie, dar i se înroșise până și ceafa.

– Te referi la copiii din sectorul de cancer? La aceia pe care i-am vizitat zilele trecute?

– Da. Mă dau în vânt după fețele acelea palide și după ochii lor mari. Dusty îl mai mângâie o dată pe Ranger și se ridică. Ar fi bine să mă schimb. Evenimentele de genul acesta durează la nesfârșit, dar sunt sigur că ne putem furișa înaintea inevitabilei parade de modă.

– Așteapă puțin. Am o întrebare. Stevie întinse mâna și-i atinse brațul. El se opri și-și puse palma caldă peste a ei, apoi o mișcă ușor către cot, pe sub mâneca ei. Hm. Glasul trupului ei devenea pe zi ce

trecea mai puternic. Căldură, chimie, sau cum i se spunea, o simțea și uita de orice altceva când era lângă Dusty. Îl dorea cu disperare, și nu numai pentru sex. În ultima vreme, se surprindea din ce în ce mai des visând cu ochii deschiși. La o viață alături de Dusty. O casă a ei și a lui Dusty. O familie cu Dusty.

Orice împreună cu Dusty ar fi fost mai bun decât fără el.

– Îți mulțumesc pentru că ai fost de milioane săptămâna asta! Te-ai obișnuit repede cu rolul de logodnică. Zâmbi și-i strânse ușor mâna. Stevie se simți ca și cum i-ar fi strâns inima.

– Uiți de recepția de la Clubul Petroliștilor? Stevie privi în jos. Mâna lui bronzată care o acoperea pe a ei, mult mai palidă, făcea ca diferențele dintre ei să fie atât de evidente. Masculin versus feminin. Personalitate extrovertită, personalitate introvertită. În fața reflectoarelor, în spatele lor. Stevie se dădu înapoi, simțind nevoia să se distanțeze din mai multe sensuri decât cel evident.

– Se mai întâmplă și accidente. Oricum, n-aveam nevoie de reclama aceea la Exxon.

– Și-au retras oferta? Stevie își ridică privirea. Îl trădară gropițele. Așa, strânge lațul și mai tare, uriașule! Mă întreb ce dezastru pot să provoc la dejunul acesta…

– Fă tot posibilul, Stephanie Jane. Nu a fost vina ta că directorul executiv al companiei petroliere încerca să înghită o bucată de friptură tocmai în momentul în care măslina aceea a dispărut în decolteul tău. Ai salvat ziua cu creația aceea a lui Heimlich. Am fost mândru să spun că erai a mea.

Stevie luă zgarda lui Ranger, simțindu-și deodată genunchii tremurând. Complimentele lui Dusty însemnau mult prea mult pentru ea. Îi era mult prea ușor să-l iubească.

– Să nu spui că nu te-am prevenit! Ce-ai mai făcut acum, în afară de faptul că i-ai vizitat pe copiii aceia, ca să câștigi un premiu? Stevie îi dădu drumul lui Ranger și-l urmă pe Dusty spre ușa din spate.

El deschise ușa, apoi se opri și-i zâmbi timid peste umăr:

– Le-am construit o tabără.

***

Stevie ocupă locul copilotului în Ferrari și-și aranjă fusta. Îi plăcea la nebunie costumul scump pe care-l purta, unul pe care Dusty insistase să-l cumpere când fuseseră la mall. Fusta din mătase albă era puțin cam scurtă, dar Dusty îi admirase picioarele. Bine, trebuia să recunoască, nu era imună la complimente. Mai ales că, probabil, hoardele de fotografi le vor da de urmă astăzi.

Impresarul lui Dusty încercase să rețină ziarele de scandal, dar știrea era prea fierbinte. Ea și Dusty erau vânați ori de câte ori ieșeau în public. Probabil că azi i se vor face fotografii peste fotografii.

– Arăți nemaipomenit, Stevie! Dusty îi zâmbi și conduse mașina afară din cartierul lui, pe șoseaua care ducea înspre centrul Houstonului.

– Mulțumesc. Nici tu nu arăți prea rău. Chiar arăta deosebit de atrăgător în costumul lui gri foarte scump și foarte italienesc. Cravata albastră cu galben și cămașa albă îi scoteau în evidență tenul bronzat și culoarea ochilor. Stevie realiză că-l privea fix. Nu exista oare nici un premiu pentru Cel Mai Frumos Bărbat?

– Unde este tabăra pe care ai construit-o?

– Într-o zonă deluroasă. Aproape de Austin. Are și un lac, cabane, lucrurile obișnuite ale unei tabere, plus un cabinet medical de primă mână.

Stevie calculă în minte cât trebuise să fi costat și fluieră.

– Destul de generos.

– Hei, îmi permit. Își puse ochelarii de soare și-și drese vocea. Și am fost al naibii de norocos toată viața.

Stevie se întinse și-i strânse mâna pe volan.

– Eroul meu.

– Bine, bine. Termină. Acum, lasă-mă să te previn în legătură cu soțiile din clubul Astros.

– Să mă previi?! Sunt periculoase? Stevie își ascunse mâinile în poală. Manichiura franțuzească nu prea reușise să șteargă impresia că se ocupa cu scosul guliilor. Soții periculoase… îi plăcea conceptul.

– Poți s-o iei și așa. Sunt sigur că imediat cum vom ajunge, vor tăbărî pe tine. În cel mai fericit caz, vor încerca să te recruteze pentru comitetele lor. Ca logodnică a mea, vei fi o prospătură pentru ele.

– Grozav! El nu se uita nici în ruptul capului la ea. Poate că-și dădea seama, în cele din urmă, ce făcuse cu anunțul lui. Sau poate că se întreba dacă-l va pune din nou într-o situație jenantă. Stevie se întări, reasigurându-se pe sine că putea face față oricui, mai ales unor femei care, din întâmplare, se căsătoriseră bine.

Dar elanul îi pieri repede. Soțiile erau una, iar părinții alta… părinții lui, părinții ei. Mama lui Dusty sunase de trei ori, cu întrebări despre nuntă. Mama ei îi telefona zilnic. Iar impresarul lui chiar o întrebase dacă nu putea să-i trimită niște poze de-ale ei, fermecătoare preferabil, unele care s-o arate îmbrăcată în rochii cât mai sumare. Fermecătoare, ea nu fusese niciodată. Era atât de evident că nu era potrivită pentru Dusty!

– Nu se termină niciodată, nu? Stevie nu-și putea mișca degetele în pantofii ei cu tocuri înalte. După părerea ei, nu puteau fi folosiți pentru mers, dar trebuia să se adapteze rolului.

– O să te obișnuiești. Dusty părăsi șoseaua și opri la un semafor.

– Mă întreb dacă Bebe va fi acolo.

– Bebe? Mă îndoiesc. Intră în parcarea unui hotel mare. Până acum n-a vrut să mă lase s-o văd. Îmi vine greu să cred că ar vrea să mă abordeze la un eveniment public. Zâmbi cu tristețe. Dacă va proceda așa, atunci fotografii vor avea o zi prolifică.

– Dacă va proceda așa, îi voi pune cătușele cât ai clipi. Stevie spera că nu mințea. Își palpă geanta, demodat de umflată, din cauza pistolului dinăuntru.

– Ai grijă, Stephanie Jane. Am planuri cu tine. Opri în fața intrării și un valet alergă să-i deschidă portiera lui Stevie.

Ea coborî din mașină. Avea din nou fața fierbinte. Planuri? Ce-ar spune de un maraton amoros în uriașul lui pat cu saltea cu apă, cu șampanie și cu tot tacâmul? Își ridică privirea spre hotel. Sau de un apartament nupțial chiar aici?

Înainte ca ea să-i poată opri, Dusty și îndrumătorul plecaseră să parcheze mașina, lăsând-o singură în fața intrării hotelului. Câteva minute mai târziu, Dusty apăru, punându-și cheile și ochelarii de soare în buzunarul de la pantaloni.

– De ce-ai făcut asta? Se presupune că trebuie să fiu cu tine tot timpul. Stevie îl lăsă s-o ia la braț, iar el o conduse în holul imens, decorat în stilul anilor treizeci.

– N-am lipsit nici cinci minute. Și ai văzut fața puștiului acela? Dacă i-aș fi dat lui cheile de la Ferrari, acum ar fi fost deja la jumătatea drumului spre Mexic.

– Să nu-mi mai dispari, da? Stevie afișă un zâmbet și păși alături de el pe scara rulantă. Cu cât scara se apropia de destinație, cu atât stomacul lui Stevie se strângea. Locul ei nu era aici. Mai rău, fotografii îi prinseră la parter. Stevie își păstră zâmbetul strălucitor și se lipi de Dusty.

– Arăți minunat. Vorbesc serios, sunt mândru să spun că ești a mea, îi șopti Dusty.

– Oh, nu mai înflori, nu te forțează nimeni. Stevie îl strânse de antebraț, fiind îmbărbătată de cât de tare îl simți. În curând, fotografii își mutară aparatele spre decolteul demn de știrile de televiziune al unei dame. Părul îmi stă vâlvoi, iar fusta este, clar, mult prea scurtă…

– Îmi place părul tău vâlvoi, iar fustele scurte îți arată picioarele lungi. Am fantezii despre picioarele acestea, știi? O însoți către mesele aranjate în dreptul ușii sălii de festivități. O femeie îmbrăcată într-un costum roz-aprins țopăia în jurul lor, insistând să-i conducă personal la masa din capăt.

Stevie se lăsă purtată de brațul lui, învăluită în ceva ce aducea cu o ceață ușoară, imaginându-și picioarele în tot soiul de poziții interesante. Trebuia să revină pe pământ. Complimentele lui Dusty o afectau mult prea mult.

Femeile se opreau și se zgâiau la frumosul bărbat care-i stătea alături. Iar el le ignora cu desăvârșire, oprindu-se la masă pentru a zâmbi ochilor ei, ochilor obișnuitei Stephanie Jane Powell, cu atâta mândrie și afecțiune, încât îi venea să-l tragă în jos și să-l sărute până când amândoi ar rămâne fără suflare. Era ridicol, dar îi venea să plângă și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Își ocupară locurile, studiind marea de tablouri în timp ce chelnerii tăcuți le umplură paharele cu apă și le aduseră salate sofisticate din ceva ce arăta a ierburi cu mandarine.

– Mulțumesc, Stevie, șopti Dusty. Ești fantastică.

Stevie sorbea, mesteca, apoi sorbea din nou, chinuită de încărcătura emoțională. Îl iubea cu adevărat pe Dusty, iubea bunătatea lui, îi plăcea să-i urmărească mâinile în timp ce încărcau furculița cu salată, apoi cu rulouri crocante cu unt. Iubea felul în care-i străluciseră ochii atunci când zâmibse la comentariile ei despre misteriosul pui care fusese servit apoi. Iubea până și felul în care el își strecurase mâna sub șervetul ei, pentru a-i strânge genunchiul, atunci când maestra de ceremonii începuse să-l prezinte.

Prezentarea fusese o altă revelație. Dusty nu numai că ridicase și mobilase o tabără, dar petrecuse nenumărate ore acolo, în afara sezonului, învățându-i pe copii să joace baseball. Discursul lui de acceptare fusese un amestec perfect de modestie și de îndemnuri pentru mai mulți bani și mai mulți voluntari pentru a ajuta copiii de la centrul Sunshine.

– Plecăm imediat ce îți termini desertul, murmură el când fu anunțată pauza dinaintea începerii paradei de modă. Stevie privi spuma de ciocolată de care abia dacă se atinsese. Își pierduse apetitul odată cu inima. Se simțea amețită și pe punctul de a face ceva foarte important.

– Am terminat. Lasă-mă, doar, să merg mai întâi la toaletă. Stevie puse șervetul pe scaun și-l lăsă pe el s-o ia înainte spre ușa de pe cealaltă parte a sălii de festivități.

– Domnișoară Powell, îmi puteți acorda un minut? Stevie se opri în dreptul unei femei bine îmbrăcate, în jur de treizeci de ani. Sunt Cindy Benson, soția lui Tom. Cel care prinde mingile lui Dusty, știi?

– Bineînțeles. Stevie zâmbi și-i întinse mâna. Mă bucur să te cunosc. Dusty vorbește cu mult entuziasm despre Tom.

– Și viceversa. Ce bine că te întâlnesc în sfârșit! Cindy o luă pe Stevie de braț și o conduse într-un loc gol, lângă ușa care ducea în camera de odihnă. Înăuntru este un rând. Ce-ar fi să-mi acorzi câteva minute să-ți forțez mâna? Cindy zâmbi, de-a dreptul fermecătoare și foarte hotărâtă.

Stevie își retrase brațul râzând.

– Dusty m-a avertizat în legătură cu asta. Nu sunt încă o soție.

Cindy râse și ea.

– Este doar o formalitate. Îți spun, Tom ține doliu pentru burlăcia lui Dusty. Cred că-l delegase să trăiască și pentru el. Am pentru tine un mare respect. Cum l-ai făcut pe tipul acesta să se angajeze într-o relație serioasă?

– Aș putea spune că am fost la locul potivit, la momentul potrivit. Zâmbetul lui Stevie se strânse. Când Dusty a fost gata să se stbilească, am acționat rapid și am fost acolo.

– I-a spus lui Tom că ați fost împreună și în copilărie.

– Cam așa ceva.

– Mi se pare atât de romantic! oftă Cindy, părând pentru un moment visătoare. Acum, înapoi la afaceri. Nu știu ce ți-a spus Dusty despre Clubul Soțiilor Astros, dar noi avem nevoie de tine, Stevie. Lucrăm pentru cauze foarte speciale. Cindy strânse brațul lui Stevie. Centrul pentru copii Sunshine este doar una dintre ele.

– Oh, nu-ți face probleme, Cindy. Știu foarte bine care este rolul meu în viața lui Dusty. Stevie se liniști. Poate că-i va fi de ajutor dacă va continua să-și repete că nu era decât bodyguardul lui. Mai vorbim. Promit. Dar acum chiar trebuie să merg la toaletă. Se aprinseră reflectoarele. Uite, începe spectacolul.

Cindy se îndreptă spre masa din capăt, în timp ce Stevie se grăbi către toaletă, care, din fericire, era goală. Intră într-o cabină și zăvorî ușa. Ah, ce ușurare! Tocmai își trăgea ciorapii, când se auzi o bufnitură în ușa cabinei.

– Ies imediat.

– Nu te mai deranja, domnișorico! Vocea răgușită răsună în încăperea mică și-i era, din nefericie, familiară.

– Bebe? Stevie își trase repede fusta și descuie zăvorul. Încercă să împingă ușa grea de lemn masiv, dar aceasta nu se clinti. La naiba, își uitase geanta agățată de spătarul scaunului ei. Oare unde îi fusese capul? Iat-o, acum, în fața șansei de a pune capăt acestei șarade, fără nici o armă reală, însă. Aruncând cu sulul de hârtie igienică în doamna, nu s-ar putea spune exact că ar descuraja-o.

– Ce se întâmplă, Bebe? Stevie auzi un râs ciudat.

– Chiar nu vrei să-l lași în pace, nu? Te-am avertizat ce o să se întâmple!

Stevie își dădu seama că pereții și ușa cabinei ajungeau până aproape de tavan și până la mai puțin de un cot de gresia de pe podea. Se uită pe sub ușă, dar nu putu să vadă decât niște pantofi roșii fără toc, apoi un coș de gunoi alunecând pe podea. Lovi ușa solidă, încercă să dea chiar și cu piciorul, rupându-și unul dintre tocuri.

– Ce faci, Bebe?

– Am grijă de concurență, scumpo. Stevie mirosi fum.

– E o nebunie. Aici sunt detectoare de fum și sistem automat de stingere.

– Nebunie? Crezi că sunt nebună? Tonul vocii ei se ridică și se auzi o lovitură cu pumnul în ușă. Ține-ți gura și fă-ți rugăciunea. Ușa de la intrarea în toaletă se trânti, iar Stevie își dădu seama că era singură.

– La naiba! Stevie lovi ușa din nou, apoi își scoase pantofii și-și ridică fusta strâmtă până în talie. Fumul se lăsa în jos, făcându-i ochii să lăcrimeze și înecând-o. Tuși și îngenunche, apoi se întoarse pe spate că să încerce să se strecoare pe sub ușă.

Cu un sunet de declanșare, detectoarele de fum prinseră viață, iar stropitoarele o împroșcară pe Stevie cu apă rece. Întoarse capul și începu operațiunea de ieșire, dorindu-și să se fi gândit să-și scoată mai întâi jacheta.

– Stevie! Ușa se trânti de perete și două picioare mari în pantofi negri Gucci se opriră în fața nasului ei. Foc!

Stevie auzi apa curgând, lovituri, pocnituri și blesteme. Ea era ocupată să-și aplatizeze sânii ca să poată încape pe sub ușă. În cele din urmă, reuși să iasă și se aruncă în brațele lui Dusty. Apa continua să țâșnească din stropitoarele din tavan, iar ea își șterse fața. Fumul era abundent, dar se împrăștia, ieșind pe ușa deschisă.

– Dumnezeule, Stevie, ești teafără?

Stevie icni când dădură de aerul relativ proaspăt din haotica sală de festivități. Stropitoarele din tavan, evident în același circuit cu cele din camera de odihnă, burnițau conștiincioase încăperea și pe toți cei care se aflau în ea. Dacă nu s-ar fi simțit atât de rău, atât de furioasă și de rușinată, Stevie ar fi râs la vederea mulțimii de oameni frumoși care-și plângeau nenorocirea de a fi făcuți leoarcă.

Îl îmbrățișă pe Dusty, recuperându-și geanta de pe umărul lui, unde atârna atât de ridicol. Nu putea vorbi, ci doar să respire adânc și să se țină de el.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el deasupra părului ei ud.

– Bebe, izbuti ea să rostească, înainte de a tuși din nou. Cindy apăru și-i oferi lui Stevie un pahar cu apă.

– Nu-mi vine să cred! Cindy plângea. Am auzit că a luat foc coșul de gunoi de la toaletă. Pe cât punem pariu că cineva a fumat acolo? Cindy o bătu ușor pe spate pe Stevie. Ești bine? S-a blocat ușa de la cabina toaletei?

– O duc la doctor, Cindy. Dusty văzu personalul hotelului alergând cu extinctoare în toaleta femeilor. Alarmele de incendiu se opriseră, iar stropitoarele picurau acum.

– Îngrozitor, spuse Cindy, urmându-i înspre ieșire. Sper că nimeni n-o să ceară despăgubiri. La urma urmelor, prânzul a fost servit. Dusty o privi cu admirație pe Cindy. Costumul ei de firmă era ud, coafura de sute de dolari era stricată, iar machiajul îi lăsase picături negre pe obraji. Cu toate acestea, femeia era îngrijorată pentru despăgubiri.

– Amintește-le că scopul este caritabil, Cindy.

– Oh, așa voi face. Și nu te lăsa descurajată, Stevie. Te sun eu săptămâna asta.

Dusty o grăbi pe Stevie, care era neobișnuit de tăcută, și ieșiră din sală pe o ușă laterală.

– Nu-i voi lăsa nici în ruptul capului pe fotografi să ne agaseze, murmură el luând-o pe sus până la mașină. La naiba, el încă mai tremura. Stevie într-o toaletă în flăcări. Niciodată în viața lui nu fusese atât de speriat. Nici măcar atunci când fusese la un pas de a-și pierde brațul cu care arunca, într-un accident nautic din adolescență.

O așeză cu grijă în mașină, dându-i pe spate părul ud de pe fruntea palidă. O angajase să intervină între el și urmărioarea lui, dar nu realizase până acum riscul de viață și de moarte. Începu să vorbească și trebui să-și dreagă vocea.

– Stevie, draga mea, ești bine? Poți să vorbești?

– Da, răspunse cu voce răgușită Stevie. Putem să mergem acasă? Te rog.

– Dar trebuie să te vadă un medic. Tot fumul acela…

Ea își ridică privirea și-i strânse mâna.

– Sunt bine. Te rog. Nu vreau decât să mergem acasă.

Dusty se uită îngrijorat la ea. Părea să respire mai ușor și cu siguranță că era cel mai sexy șoricel înecat pe care-l văzuse el vreodată. Sexy? La naiba cu asta! Dacă ar fi pierdut-o…

– Ești sigură? Ea dădu din cap. Dacă te simți cât de puțin amețită, mergem la spitalul de urgență.

Trânti portiera și făcu înconjurul mașinii pentru a se urca la volan. Stevie își odihni capul pe spătarul scaunului, închizând ochii și ținând strâns geanta în poală. Geanta, cu nenorocitul acela de pistol. Stevie chiar era polițistă. Dusty ura ideea. Trebuia să găsească el o cale să…

Să ce? S-o salveze? Ea nu i-ar fi deloc recunoscătoare pentru asta. Îl anunțase deja că n-avea de gând să renunțe la slujba ei.

– N-ai leșinat, nu?

– Nu. Ea deschise ochii injectați. Nu mă mai dădăci și condu. Te rog.

Nu mai tușea și-i revenise culoarea în obraji.

– Tu câștigi. Conduse, dar vroia răspunsuri. Situația nu mai putea continua. Aproape că i se oprise inima când auzise alarma de incendiu. Stătuse la ușa toaletei pentru femei, așteptând-o pe Stevie pentru a putea pleca mai repede. Văzuse o femeie ieșind și apoi…

Lovi cu pumnul în volan, iar Stevie tresări. Ea îl privi fix cu ochii înroșiți.

– Ce este?

– Am văzut-o pe Bebe.

Capitolul 10

Stevie petrecu mult timp la duș, săpunindu-se și șamponându-se pentru a înlătura mirosul de fum care-i intrase în toți porii. Petrecuse și mai mult timp uscându-și părul, lăsându-se așteptată. Nu putea da ochii cu Dusty. Abia când el bătu pentru a treia oară la ușa încuiată, vrând să se asigure că era bine, îi deschise șovăind.

– Ești în regulă? El era evident îngrijorat.

– O să supraviețuiesc. Era grosolană. Încropi un zâmbet. Mulțumesc că întrebi.

Dusty se încruntă și mai tare.

– Nu vrei să ieși din cameră? Se întoarse și porni pe hol.

– Dusty, trebuie să… Stevie se opri și-și dădu seama că Dusty nu era singur. Ce caută el aici?

– Eu l-am chemat.

– Mă concediezi. Stevie dădu din cap către Mac și se prăbuși în celălalt capăt al canapelei verzi din piele.

– La naiba, bineînțeles că asta fac. Dusty nu se așezase. Se plimba agitat de-a lungul carpetei orientale din fața șemineului, trecându-și mâinile prin păr. Spune-i, Mac.

– Dusty vrea să nu te mai ocupi de cazul lui. Mac arăta de parcă abia se întorsese de la altă înmormântare a unui polițist. Purta uniforma decorată cu ordinul de comandant și cu toate gradele lui. Era evident că nu era prea vesel, iar Stevie știa de ce.

– O merit. L-am dezamăgit complet pe Dusty. Slavă Domnului că Bebe a venit după mine astăzi, și nu după el, pentru că mi-am pierdut total concentrarea.

– Nu vreau să discut despre asta. Strânge-ți odată lucrurile și pleacă de aici. Dusty se întoarse cu spatele și privi în gol către șemineu.

Ochii lui Stevie se umplură de lacrimi. Ar fi vrut să meargă la el, să-i atingă spatele încordat și să-l implore s-o ierte. Dar nu, ea nu merita asta. Îl dezamăgise, îi pusese viața în pericol din cauză că se lăsase purtată de sentimente.

– Cine te va supraveghea?

Dusty se întoarse și o privi fix.

– Mac poate să-mi aducă pe cineva. Pot să tolerez un bărbat pentru o zi, două. Dacă Bebe se ține de cuvânt și se întâlnește cu mine duminică, ar trebui să fim capabili să încheiem totul atunci.

– Un bărbat? Dar tu nu vroiai…

– Renunță, Stevie. Nu vreau să te mai ocupi de caz. Du-te și strânge-ți lucrurile.

Stevie căută tandrețea pe care o vedea de obicei în ochii lui Dusty. Dar nu găsi decât asprime în fălcile lui încleștate și-și dădu seama că era cu adevărat furios. O merita, dar asta n-o împiedica s-o doară. O singură greșeală și ea era de domeniul trecutului? Cum rămânea cu cererea în căsătorie? Se moleși de tot.

– Bine, tu ești șeful.

– Nu, eu sunt șeful, interveni în cele din urmă Mac, aplecându-se în față cu mâinile pe genunchi. Stevie nu pleacă nicăieri.

– Dar, Mac… protestele lui Stevie și ale lui Dusty se împletiră, amândoi uitându-se stupefiați la Mac.

– Stevie, vreau să aud exact ce s-a întâmplat. Mac se uită la Dusty. Ce-ar fi să ne lași singuri să lămurim situația? Dacă Stevie merită o mustrare oficială…

– Nu! Este în concediu, îți amintești? Nu poți folosi asta în dosarul ei. Dusty se așeză pe cadrul metalic din fața șemineului. Nu vreau decât să nu se mai ocupe de caz, atât.

– Lasă-mă să discut cu Mac, Dusty. Astea sunt treburi polițienești. Stevie își dădu părul pe spate și se întoarse pentru a-și înfrunta șeful. Merit o mustrare, o retogradare, un fel de pedeapsă. Am fost la câțiva centimetri de agresoare, Mac, și am lăsat-o să-mi scape. Stevie își împreunase mâinile tremurânde.

– Era atât de aproape de Dusty, încât el chiar a văzut-o. Dumnezeule! Ar fi putut să… Pe Stevie o îneca plânsul.

– Liniștește-te, Stevie. O scoatem noi la capăt până la urmă. Mac își puse mâna pe umărul ei. Dusty, cum arăta? Era tot blondă? Seamănă cu cea din fotografia noastră?

– La naiba, mă uitam după Stevie, nu după cine știe ce nebună. Dusty își masă fruntea. Purta roșu, cred. Înaltă, asemănătoare cu poza dar… Oh, nu știu.

– Ai auzit ce-a spus, Mac? Era în roșu și eu nici măcar n-am observat-o! Stevie sări în picioare. Îmi fac chiar acum bagajul. Nu mai am ce căuta aici sub nici o formă! Nu-i sunt de absolut nici un folos lui Dusty.

– Stai jos, Stevie. Ordinul lui Mac sună hotărât, așa că Stevie se așeză. Simțea numai noduri în stomac. Probabil că Dusty de-abia aștepta să scape de ea. Dar cum rămânea cu cererile în căsătorie? Era prea târziu. În afară de faptul că-l dezamăgise, îl refuzase de fiecare dată. Era normal că se săturase. De ea, de ei.

– Dusty, lasă-ne să discutăm. Singuri, te rog. Du-te și joacă-te cu câinele sau altceva.

Dusty se ridică și-și înghesui mâinile în buzunare. Se schimbase într-o pereche de pantaloni scurți și într-un tricou și cu toate că era

încruntat, arăta atât de bine, încât Stevie mai avea puțin și bufnea în plâns. Și nu într-unul liniștit, care cerea compasiune, ci într-unul cu lacrimi mari și zgomotoase. Se gândi cu amărăciune că acesta era momentul perfect pentru a-și da seama că-l iubea și că ar fi făcut orice ca să fie a lui.

– Mă duc să exersez în sala de întreținere, dar ascultă-mă cu atenție, Mac. Vreau ca Stevie să plece de aici chiar în seara asta. Dacă tu crezi că încă mai am nevoie de cineva, trimite-mi niște gealați, dar Stevie pleacă. Se întoarse pe călcâie și în câteva minute, Stevie auzi ușa din dos trântindu-se, cum el se îndrepta spre sala de întreținere care era atașată garajului.

– Ai închis poarta când ai venit, nu? întrebă cu anxietate Stevie, imaginea lui Bebe cu o torță în mână readucâd-o cu picioarele pe pământ. Oare femeia asta era o piromană? Oare ea și Dusty ar ajunge să fie prăjiți de vii în pat, într-una dintre nopți? Nu, stai puțin! Nu exista nici un „ea și Dusty“. Ea pleca.

– O să fie bine. Am un echipaj chiar în fața porții. Mac zâmbi pentru prima oară de când intrase ea în cameră. Acum dă-mi raportul tău, detectiv Powell. Ce s-a întâmplat mai exact la Hyatt, azi?

Stevie se strădui să-i redea o versiune mai puțin pasională. Dar când termină în cele din urmă, se strânse toată, gândindu-se cu groază la ura pe care Bebe o simțea pentru ea.

– Bebe a fost acolo, Mac. Și eu am lăsat-o să pună stăpânire pe ce era mai bun în mine. Cât timp eu mă luptam să ies, ea ar fi putut să-l rănească pe Dusty, ar putut face orice ar fi vrut, iar eu n-aș fi putut s-o opresc. Își șterse nervoasă o lacrimă. Nu mi-am amintit nici măcar să-mi iau pistolul cu mine la toaletă!

Mac își drese vocea.

– Nu știu, Stevie. N-am fost realiști când ne-am gândit că o singură persoană ar putea avea grijă de Dusty douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. La naiba, orice om are nevoie de o pauză din când în când.

– Tu nu înțelegi! Stevie sări în picioare și-l țintui cu privirea pe Mac. Dusty are dreptate să mă învinovățească. L-am dezamăgit! Am fost atât de absorbită de el, atât de fermecată de persoana lui, încât nu m-am gândit nici măcar o secundă la siguranța lui. N-o să mi-o iert niciodată! Respiră adânc. Chiar dacă Dusty nu mi-ar fi cerut-o, aș fi renunțat singură la cazul acesta.

Un timp îndelungat, Mac clătină din cap.

– Indiferent ce vrea Dusty, e prea târziu să mai chemăm pe altcineva și să recuperăm în timpul scurt care ne-a mai rămas. Va trebui să lași la o parte orice sentimente personale pe care le ai pentru el și să faci asta până la capăt.

– Eu… nu pot, șopti Stevie, prinvind în jos la picioarele ei desculțe. Uitase să-și pună pantofi. Și-i lăsase pe cei cu tocuri înalte într-o cabină din toaleta Hotelului Hyatt. Își pierduse cu desăvârșire controlul. Și totul din cauză că se îndrăgostise de Dusty. Până peste urechi. Se simțea năucită de parcă ar fi căzut în cap, când mai devreme, de fapt, fusese în pericol de a se îneca și de a se sufoca.

– Bine, ți-ai uitat pistolul. Bebe a pus stăpânire pe ce a fost mai bun din tine. Mac se așeză la loc. Ți-ai revenit din situații mult mai grave.

– Nu e vorba despre situație. E… e Dusty. Stevie clipi printre lacrimi.

– Îți face probleme? Nu te simți confortabil în prejma lui? Mac se aplecă în față. Este prietenul meu, dar dacă-ți face ceva…

– Nu! Stevie se prăbuși pe canapea. Îl iubesc!

– Și? Aș spune că era inevitabil, din moment ce ești logodită cu el.

– Mac! Stevie sări din nou. Mi-am pierdut obiectivitatea. Știi că logodna asta este falsă. Așa că spune-mi, cum pot să-l protejez, dacă sunt pe jumătate îndrăgostită nebunește de el?

Mac scoase o batistă pe care i-o oferi lui Stevie.

– La naiba, Stevie. Chiar că te pricepi să complici lucrurile! Stai jos și șterge-ți lacrimile.

Stevie se uită la el. Părea atât de calm. Oare el nu vedea cât de imposibil era totul? Mac bătu din nou ușor locul de lângă el, iar ea se așeză, ștergându-și fața.

– Azi am văzut că Bebe poate fi periculoasă. Am dreptate?

Mac luă un carnețel și-l deschise.

– Așa este. M-a închis în cabina de la toaletă, când eram singură. Ce greșeală de începător! De asta trebuie să mă retrag din toată chestia asta.

– În raportul pe care l-am primit se precizează că ușa de la cabină a fost blocată cu un cuțit de bucătărie. Erai în sala de festivități a unui hotel, alături de sute de femei. A fost un mare noroc că te-a putut surprinde singură. Mac bătea cu pixul în carnețel. Aș spune că a acționat din impuls, nu cred că a fost nimic premeditat.

– Și ce alte impulsuri crezi că o să mai aibă? Stevie își suflă nasul, hotărându-se să se oprească din plâns. Nu mi-am făcut datoria, Mac! Dusty ar trebui să mă concedieze.

– Dusty te concediază doar din cauză că-i este frică să nu pățești ceva.

Stevie strânse uimită batista în dreptul gurii. Bineînțeles că acesta era motivul! De ce nu-și dăduse seama? Doar el credea că o iubea, nu? Numai Dumnezeu știa de ce.

– Dar…

– Nici un „dar“. Bebe a ieșit din toaletă și a trecut chiar prin fața lui, fără să-i facă sau să-i spună nimic. Nu înțelegi, Stevie? Bebe nu repezintă un pericol pentru Dusty, ci pentru tine. Mac o bătu ușor pe umăr. Ai reușit să-i distragi atenția. Dacă tu lași calea liberă, ea se va reorienta din nou spre Dusty. Poate că se va enerva pe el din cine știe ce motiv și va trece la acțiune. S-ar putea, chiar, să se joace cu el de-a șoaricele și pisica, până la sfârșitul sezonului de baseball și poate și după aceea.

– Bine, înțeleg unde bați. Stevie oftă, tremurând, și tuși când plămânii îi amintiră că avusese o zi grea. Dar sentimentele mele…

– Mă bucur că tu și Dusty vă înțelegeți bine împreună. Nu mi-aș fi putut dori o femeie mai potrivită pentru vechiul meu prieten. Și judecând după felul în care te privește, logodna aceasta este la fel de artificială ca și culoarea părului tău.

Stevie simți cum buzele i se destinseră în primul ei zâmbet din decursul ultimelor ore.

– Ai grijă, șefule! Poate că arată natural, dar nu se știe niciodată.

Mac o îmbrățișă scurt.

– Știu, detectiv. Nu te mai chinui singură. Incidentul de astăzi n-a făcut decât să te trezească la realitate. De acum încolo, fii cu ochii în patru când sunteți în public. Mac se ridică și se îndreptă spre ușa din spate. De fapt, detectiv Powell, aș spune că Dusty este cu atât mai în siguranță, cu cât ești mai aproape de el.

– Voi considera acesta drept un ordin, domnule. Stevie îl urmă până la ușă.

– Te las pe tine să-i explici de ce rămâi. Mac se opri și-și puse chipiul pe cap. Mă duc acasă, de-abia aștept să-mi scot costumul ăsta de clovn și să beau o bere rece.

– Altă înmormântare, astăzi? Stevie se întinse și-i strânse nodul de la cravată.

– Nu, slavă Domnului! Doar o întrevedere cu Consiliul Orășenesc. Politică. Îi bătu ușor mâna. Brigada pe care o vei avea în subordine va fi numeroasă. Aștept lucruri mărețe de la tine, Stevie.

– Mulțumesc, șefule. Promit să nu te dezamăgesc. Stevie își șterse încă o lacrimă.

Mac își drese vocea.

– Nu te dezamăgi pe tine însăți, Stevie. Bebe este furioasă pe tine, nu pe Dusty. În fața porții se află un echipaj. De câte ori veți pleca de aici, veți fi urmăriți pentru întăriri. Incendiul provocat de Bebe n-a făcut nici o victimă, dar dovedește tendințe clare spre omucidere. Deschise ușa. Ai grijă de tine, Stevie!

Stevie se așeză pe canapea și-și fixă privirea în tavanul care părea că se învârtește deasupra ei. Încă putea simți fumul, deși costumul ei distrus zăcea acum într-o pungă de gunoi sigilată, în baia ei.

Era epuizată, avea o durere îngrozitoare de cap și se simțea încă tulburată din cauza aventurii de mai devreme. Nu îndrăznea să-i spună lui Dusty , temându-se să nu ajungă la spitalul de urgență. Se sili să se ridice și se îndreptă spre baie cu gândul să ia vreo două aspirine.

– Nu-ți faci nici un bagaj.

Stevie sări, scăpând pe jos flaconul cu medicamente.

– Dumnezeule, m-ai speriat groaznic! Se lăsă pe vine și vru să adune pastilele de pe jos.

– Lasă-le și hai cu mine în cameră. Vreau să știu de ce a plecat Mac, iar tu nu. Dusty o prinse de cot și o conduse în marș forțat până în cameră. O așeză cu grijă pe un scaun. Așteaptă aici. Se întoarse în câteva momente cu o cutie de cola dietetică rece.

– Mulțumesc. De unde ai știut? Stevie bău recunoscătoare.

– Nu ești atât de dură pe cât îți place să pretinzi, Stephanie Jane. Tresari de câte ori înghiți și tot suni ca o femeie. El se așeză vizavi de ea.

– Te porți destul de frumos, având în vedere faptul că tocmai m-ai concediat. Stevie zâmbi și-l privi pe sub gene. Dusty se simți ușurat s-o vadă arătând așa de bine și purtându-se îndrăzneț din nou.

– Mă simt vinovat. Bebe te urăște din cauză că eu mi-am dat drumul la gură.

– Cred că aș putea să spun „Te-am avertizat".

Dusty sări și se ghemui în fața ei. Îi luă cutia de cola și o așeză pe o măsuță alăturată și apoi îi luă mâinile între ale lui.

– Îmi pare rău, Stevie. Eram sigur că știu ce fac și n-am ascultat sfatul cuiva care știa mai bine. Tu.

Ea zâmbi și-i strânse mâinile.

– Cel puțin, ai înțeles ideea. Eu sunt experta în situațiile de genul acesta. Dacă m-ai fi ascultat… Ea se opri și se înroși în obraji. Hei,

n-am nici un drept să-ți țin predici. Experta asta a lăsat infractoarea s-o facă de râs și te-a pus pe tine în pericol. Nu sunt în măsură să te protejez.

– N-am spus asta. Doar că… Dusty o trase mai aproape, odihnindu-și bărbia pe părul ei. La naiba, după atâția ani, încă mai mirosea a căpșune. Își trecu mâinile peste șoldurile ei, aplecându-se mai în față, către sânii ei minunat conturați. Adora s-o simtă pe Stevie. Era atât de feminină! Dusty simțea nevoia să fie numai a lui.

– Iubito, m-ai speriat de moarte. Când am realizat că erai blocată într-o încăpere în flăcări…

– Nu mă poți concedia, Dusty, murmură ea, cuibărindu-se mai aproape și punându-și mâinile pe mijlocul lui.

– Pe naiba, nu pot. Îi luă mâinile de pe el. Misiunea aceasta s-a încheiat. Nu-ți voi mai…

– Ce? se încruntă ea la el. N-o să-mi mai pui viața în pericol? Îmi pare rău, scumpule, dar rămân cu tine până la capăt. Mac ne-a pus la dispoziție întăriri și sunt sigură că duminică se va termina totul.

– Nu-mi place de loc treaba asta, Stevie.

– Fie că-ți place, fie că nu, e o afacere încheiată. Acum, ce-ar fi să găsim o cale să profităm cât putem de ea?

Capitolul 11

– Bebe este neobișnuit de tăcută de când cu incidentul de la Hyatt. Stevie își roti gâtul, tresărind când Dusty se apropie și începu să-i maseze mușchii încordați.

– Și tu la fel. Aseară ai adormit pe canapea, înainte ca eu să pot face vreo mișcare. Mâinile lui Dusty erau magice, risipind încetul cu încetul tensiunea mușchilor gâtului și umerilor ei.

– Mmmm… ești îngrozitor de priceput la asta. Se aplecă în față, lăsând ca mâinile lui să coboare pe spatele ei. Vrei să spui că am ratat mișcarea ta? Presupun că ziua de ieri m-a solicitat mai mult decât credeam.

Erau în camera lui Dusty, Ranger stătea la picioarele lor, după meciul de după-amiaza pe care Astros îl câștigase. Era sâmbătă seara. A doua zi, Dusty avea să arunce și, cu puțin noroc, se întâlnea cu Bebe și totul se sfârșea.

Să nu-l mai vadă niciodată pe Dusty? Nu-și putea imagina așa ceva. Cum ajunsese atât de important pentru ea, într-un timp atât de scurt? Scurt?! Cincisprezece ani însemnau un timp scurt?!

– Te simți mai bine acum? Degetele lui Dusty ajunseră la baza coloanei ei, strecurându-se pe sub betelia pantalonilor ei largi.

– Mai bine? Continuă să mă atingi așa și… Ea gemu ușor când Dusty nimeri o zonă sensibilă.

– Am de gând să te ating în continuare. Peste tot. Respirația lui se lovea de părul lui Stevie, mâinile lui hoinăreau pe stomacul ei.

Stevie fu tentată să-i pună mâinile exact acolo unde-și dorea ea, dar se hotărî că, dacă anticipând, ar pierde jumătate din farmec. Degetul lui mare trecu peste partea inferioară a sânului ei.

– Mmmm. Acela este un loc foarte bun pentru început.

– Am avut răbdare toată săptămâna, nu? rosti el mergând cu degetele și mai sus. O să-mi spui „nu“?

Sfârcurile ei răsăriră nerăbdătoare în sutienul transparent cu imprimeu de lopard pe care Dusty i-l cumpărase când fuseseră împreună la mall. Îl îmbrăcase în după-amiaza aceea, simțindu-se rea și sexy, imaginându-și ce-ar spune Dusty dacă ar vedea cât de bine i se potrivea.

Se săturase să-i spună „nu“. Desigur, era în timpul serviciului, dar aici, totul părea în deplină siguranță… Dusty își trecu buzele peste urechea ei, iar ea începu să tremure. Dumnezeule, cum îl dorea!

– Nu.

– Asta înseamnă „da“? Mâinile lui se ridicară până când degetele lui îi cuprinseră sfârcurile.

Stevie își întoarse capul, lăsând ca buzele lui să se apropie de ale ei.

– Înseamnă să taci din gură și să mă săruți.

– Slavă Domnului! O întoarse spre el și o trase la pieptul lui. Stevie își încleștă brațele în jurul lui, simțindu-i puterea. Dusty o făcea să simtă mică și protejată.

Înnebunită după el, își deschise gura sub buzele lui. Era mai mult decât dorință. Ea știa asta, o simțea în inima ei.

Avea nevoie de Dusty, avea nevoie să-l atingă. Își strecură mâinile pe sub tricoul lui, atingându-i pielea fină și caldă. El îi scoase bluza și o aruncă pe undeva prin cameră, apoi rămase neclintit când îi văzu sutienul.

– Ești atât de fumoasă, Stephanie Jane!

Stevie îi scoase și ea tricoul, trecându-și mâinile peste abdomenul lui.

– Și tu.

Deodată, mâinile amândurora fură cuprinse de febra celuilalt, grăbindu-se să desfacă, să deschidă, până când se prăbușiră pe imensul pat cu saltea cu apă. Dusty o mângâie și o sărută până când îl imploră s-o ia, să pună capăt delicioasei ei agonii de a-l dori… de a avea nevoie de el. O așeză deasupra lui, încurajând-o când ea începu să-l exploreze. Dusty era cu adevărat frumos, neted și musculos.

El sotoci într-un sertar și apoi fură împreună, glorios, potrivindu-se atât de perfect încât Stevie se înfioră din nou de plăcere. Când el începu să se miște, ei îi fu imposibil să mai gândească până în momentul în care ajunse sălbatic, complet, la limită. Se ținu cu putere de Dusty… pentru totdeauna. Se prăbuși deasupra lui și se odihni la pieptul lui neted, ascultând bătăile accelerate ale inimii lui. Stevie respira greu, la fel ca el.

– Îmi pare rău, Stevie.

Stevie ridică uimită capul.

– Îți pare rău?

– Vroiam să dureze mai mult.

Ea se cuibări în brațele lui.

– Dacă ar fi durat mai mult, acum am fi avut nevoie de medici.

Dusty chicoti.

– Cel puțin de data asta te-am văzut. Se rostogoli deasupra ei. Îndepărtându-i părul de pe față, ochii îi străluceau. Apoi se lăsă în jos și-i sărută pe rând sânii. Stevie tremură. Atât de curând? Oare era posibil să-l dorească din nou, atât de curând?

Făcu semn către veioza aprinsă de lângă pat.

– Din câte îmi aduc aminte, prima dată abia dacă am avut lumina lunii. Întotdeauna mi-am dorit să-ți fi văzut fața.

– Doar fața? îl tachină ea.

– Fața și toate celelalte. Dusty se aplecă și-i acapară cu gura unul dintre sfârcuri până când ea gemu de plăcere, lucru care era atât de impropriu ei, încât aproape că-l împinse la o parte.

Stevie își trecu mâinile de-a lungul spatelui lui și al abdomenului. Dusty tresări respirând greu când ea îi atinse părțile laterale.

– Sper că n-ai de gând să mă gâdili iar, nu? Pot să garantez că asta n-o să mă excite.

– Oh? Și ce vă excită, domnule Derrick?

– Femeile-bodyguard înțepate.

El zâmbi cu satisfacție și-i prinse mâinile când ea încercă să-l tortureze din nou.

– Fii cuminte!

– Nu cred că vrei cu adevărat să fiu cuminte, nu-i așa? Răspunsul lui nu se lăsă așteptat, căci începu să depună săruturi mici și delicioase în jurul buricului ei. Stevie închise ochii, gustând din plin momentul. Era pur și simplu copleșită de faptul că bărbatul acesta o dorea cu atâta ardoare!

– Așteaptă puțin! Îl trase de păr până când el își ridică privirea. Nu-ți aduci aminte de prima noastră dată?

Zâmbetul ștrengăresc pe care Dusty îl afișă instantaneu îi dădu palpitații lui Stevie. Era atât de frumos, atât de drag ei!

– Vrei să fiu sincer?

– Da. Stevie se juca încet cu urechea lui, era fermecată de fiecare părticică a lui. Îl simți cutremurându-se și-i zâmbi. Chiar ai făcut totul în somn?

– Ceva de genul ăsta. Luasem calmante pentru umăr. A doua zi nu mi-am adus aminte decât vag de ce se întâmplase. Sper că totul a fost bine pentru tine. Ca virgină, mă refer.

Zâmbetul lui Stevie dispăru.

– Ai fost un iubit minunat, Dusty. Am făcut o ispravă nesăbuită și am fost incredibil de norocoasă…

– Nu. Eu am fost norocosul pentru că m-ai ales pe mine. Dusty îi presără săruturi pe stomac și apoi mai jos. Oh, Dumnezeule, ce tortură delicioasă!

Ea îl imploră fără rușine pentru mai mult, tremurând când el o iubi cu gura lui malefic de pricepută. În cele din urmă, Stevie trebui să alunece în jos pentru a-i arăta cât de pricepută putea fi ea. Iubi fiecare centimetru binecuvântat al trupului lui.

Dusty continuă s-o sărute, gura lui lăsându-i o dâră de căldură oriunde îi simți buzele pe pielea ei. Spatele genunchilor ei, scobitura de la capătul șirei spinării. Locuri imprevizibile, care o făcură să tremure de dorința nestăvilită și să-i strige numele.

O purtă dintr-un cutremurător punct culminant într-altul, amețind-o și tăindu-i respirația.

Trecuseră cincisprezece ani de la Plaja Cocoa. Stevie își dădu seama că cei câțiva bărbați cu care fusese după Dusty nu fuseseră decât amatori. Soțul ei cu siguranță că nu știuse cum s-o atingă acolo și, Dumnezeule, acolo. Suspină ușurată, simțindu-se din nou virgină pentru Dusty…

Razele de soare o treziră. Razele de soare și o mână caldă și puternică ce hoinărea de-a lungul trupului ei. Oftă și se întinse. Dumnezeule, cum îl iubea! Ar trebui să-i spună. Dar apoi, Stevie deschise ochii și-l văzu privind-o fix și cu atâta seriozitate, încât o sperie. Oare la ce se gândea el? O ceruse în căsătorie o dată. Doamne, dacă ar întreba-o acum…

Nu. Nu putea face față unei asemenea propuneri acum. Nu atâta timp cât Bebe era încă în libertate. Când Dusty vru să vorbească, ea îi trase capul în jos, sărutându-l pasional.

***

– Trebuie să vorbim, Stevie.

– După meci, Dusty. După ce o prindem pe Bebe. Stevie evită să-l privească. Era prea ocupată să împacheteze, sigură că aveau să elucideze cazul în seara aceea.

– La naiba! Vrei să termini cu alea? Dusty îi luă din mână bikinii pe care ea se pregătea să-i îndese în valiză.

– N-avem prea mult timp. Ea își recuperă bikinii din mâna lui și-i aruncă în valiză, închizând-o apoi în grabă. Noaptea trecută n-ar fi trebuit să se întâmple. A fost ceva foarte lipsit de profesionalism din partea mea. Am uitat… Dusty o opri, acoperindu-i buzele cu palma.

– Amândoi am uitat. Am uitat despre blestemata asta de situație cu Bebe. Am uitat totul și n-am mai existat decât unul pentru celălalt. Știi de ce?

Stevie clătină din cap, încercând să-și oprească lacrimile pe care Dusty le văzuse deja umplându-i ochii.

– Pentru că ne iubim.

Stevie îl luă de mână și se dădu înapoi.

– Asta e o nebunie. Nu mă poți iubi, Dusty. Tu nu mă cunoști cu adevărat.

Ea tremura. Dusty vru să o atingă, dar ea se dădu în lături, lăsând ca patul să-i distanțeze.

– De ce nu vrei să accepți asta? Poate că instinctul care te-a condus la mine acum cincisprezece ani era menit să ne aducă împreună.

– S-au întâmplat prea multe de atunci, Dusty. Nu aveam decât optsprezece ani. Am acționat în inerția venerației pe care i-o purtam eroului meu. Își suflă nasul și-și șterse lacrimile. Și doar pentru că facem împreună partide grozave de sex nu înseamnă că ne iubim.

– Noaptea trecută n-a fost decât sex? Brațele lui Dusty căzură moi. Se săturase să-i ceară lui Stevie ceva ce era evident că ea nu putea sau nu vroia să-i dea.

– Atunci nu mă mai lăsați să vă rețin, doamnă Powell. Oh, mă scuzați, detectiv Powell, nu-i așa? Sunt așteptat la club. Ne vedem acolo.

Mândru, vru să iasă ca o furtună din cameră.

– Așteaptă!

El se opri și se uită înapoi.

– Mai aveți altceva să-mi spuneți?

– Nu poți pleca fără mine. Datoria mea e să te protejez.

– Aveți dreptate. Îmi pare rău, lucrurile de genul ăsta le scapă câteodată jucătorilor tâmpiți de baseball. Atunci, luați-vă arma și haideți. Doar nu vrem să ne scape Bebe, nu? Cu puțin noroc, elucidați cazul în seara asta și ne putem continua amândoi viețile. Vă mulțumesc pentru tăvăleala din fân, a fost memorabilă. Vă aștept în mașină.

El străbătu holul. Stevie îl auzi ordonându-i lui Ranger să rămână înăuntru și apoi închizând ușa. Memorabilă?! Fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei. Ce făcuse? Ea îl iubea. El spusese că o iubea. De ce nu putea să accepte pur și simplu faptul că aparțineau unul celuilalt? Să accepte și să devină genul de femeie de care Dusty avea nevoie în viața lui? Să se agite în jurul soțiilor din Clubul Astros, să facă fapte bune între curse de mașini și licitații de gogoși?

Își luă geanta a cărei greutate îi aminti că avea într-adevăr pistolul cu ea și că era gata și capabilă să-l folosească. „Oh, Dusty, suntem prea diferiți!“, își spuse ea. Luă un șervețel și-și șterse fața înainte de a da ochii cu el.

***

– Dusty încă nu ți-a cumpărat un inel? Mama lui.

– Vei purta alb? Mama ei.

– Doar trei lovituri și recordul este al lui. Tatăl lui Dusty.

– De ce ești așa de tristă, dovlecel? Tatăl ei.

Stevie se sili să zâmbească.

– Sunt doar îngrijorată pentru Dusty, tată. Recordul ăsta înseamnă atât de mult pentru el!

– Sigur că înseamnă mult. Tatăl lui Dusty o bătu ușor pe umăr, îmbărbătând-o. Să fiu al naibii, Adam, dacă nu sunt perfecți împreună copiii noștri. Îți imaginezi cum vor fi nepoții?

Stevie studie mulțimea, încercând să repereze totul în jurul ei. Oare Bebe era acolo? Poate atât de aproape încât să audă conversația familiei? Cu siguranță că n-ar agrea subiectul! Planuri de nuntă. Nepoți. Stevie își simți inima strânsă. Își dorea toate lucrurile acelea. Și împreună cu Dusty. Dar îi era atât de dificil să-și imagineze cum ar merge. El era un superstar care valora milioane. Ea era o polițistă cu mult prea multe cărți de credit și cu o monstruoasă ipotecă pe apartamentul ei.

Era proastă că nu profita de șansa de a trăi ceea ce majoritatea femeilor ar considera o viață de vis?

Ea și Dusty trebuia să vorbească. După meci. După ce Bebe nu va mai reprezenta o problemă.

Nerăbdătoare să încheie cu cazul acelei fanatice, Stevie se întoarse să studieze din nou mulțimea. Unde era Bebe? Văzu o mare de figuri care stătea în picioare sperând să-l vadă pe Dusty doborând recordul la aruncări. Era imposibil.

Apăru o majoretă dezlănțuită. Ieși un alt jucător. Părinții lor săriră, țipând și fluturând din mâini. Stevie făcu și ea la fel, conștientă de privirea îngrijorată a tatălui ei.

– Hai, Dusty! țipă ea, văzând cum figura lui Dusty se înăsprea pe măsură ce jucătorul se apropia de el. Clătină din cap către cel de la primire, încuviințându-i acestuia că era gată să arunce. Arăta atât de puternic, înalt și invincibil. Stevie trebui să-i amintească inimii ei să bată, dar își ținu respirația. Întreaga mulțime fu în picioare.

– Încă două aruncări. Dacă Dusty reușește să trimită încă de două ori… fornăi domnul Derrick. Sunt al naibii de mândru de băiatul ăsta.

Stevie își șterse obrajii care erau din senin uzi. Tatăl ei îi strecură în pumnul strâns un șervețel.

– Liniștește-te, dovlecel. O să se descurce el.

Imensa mulțime amuți, ținându-și respirația când Dusty dădu drumul mingii. Dar se auzi o pocnitură, bâta de baseball se rupse și zbură într-o direcție, în timp ce mingea se lovi de umărul lui Dusty, ricoșând apoi direct în mănușa celui de la primire. Însă Dusty căzu la pământ.

Mulțimea țipă de groază, de teamă. Jucătorii, antrenorii și asistenții fugiră, înconjurându-l pe Dusty care zăcea nemișcat în noroiul de pe movila aruncătorilor.

– Ce s-a întâmplat? Stevie strânse brațul tatălui lui Dusty, de teamă să nu vomite.

– Bâta s-a rupt. Ai văzut că a zburat în bucăți? Mingea aia l-a lovit pe Dusty ca o blestemată de rachetă. Trebuie să mergem acolo jos.

– Așteaptă! S-a ridicat! Mulțimea ovaționă cu frenezie. Dusty era în picioare și își flutura cu mâna dreaptă casca spre public. Dar brațul lui stâng, brațul lui „de aur“, era bandajat și legat strâns de corp. Doi asistenți îl însoțiră în timp ce el părăsi movila aruncătorilor, îndreptându-se către vestiare.

Mulțimea începu să plângă când deveni evident că un alt atacant își făcea încălzirea și că Dusty părăsea terenul. Un crainic promise să revină cu vești despre starea lui Dusty. Stevie se clătină pe picioare, fiindu-i recunoscătoare tatălui ei pentru că-și ținuse brațul în jurul taliei ei. Suspină și începu să-și croiască prin mulțime drumul către cel mai apropiat coridor.

– Dusty! Stevie și părinții se năpustiră direct către lifturile particulare care duceau jos, la vestiarele jucătorilor. Gărzile îi opriră afară. Acum funcționa securitatea. Stevie vroia să-l vadă pe Dusty, să-l consoleze și să-l strângă în brațe. El era înăuntru cu doctorul echipei, i se făceau raze X, cum le spuse un asistent cu o față solemnă.

Lui Stevie i se făcu rău, era disperată să-l vadă, să-l asigure că… ce? Că-l iubea? Că vroia să fie cu el, să dea naibii toate complicațiile? Ea se plimba neliniștită, tatăl lui blestema, amândouă mamele plângeau. Tatăl lui Stevie le aduse tuturor cafea, iar timpul părea că stă în loc.

După o vreme care, deși păruseră ore întregi, nu fuseseră, de fapt, decât câteva minute, Dusty apăru în pragul ușii. Înainte ca oricine din familie să facă vreo mișcare, fu înconjurat de reporteri care țipau. Stevie se ridică pe vârfuri pentru a-l zări. Arăta obosit, avea brațul legat de gât cu o eșarfă, iar pe fața lui epuizată se vedeau riduri care trădau durere și tensiune.

– Dusty! strigară reporterii. Cât de grav este?

Dusty privi către părinții lui, întâlni privirea tatălui său și clătină din cap. Apoi își drese vocea.

– Mă tem că totul s-a terminat pentru mine. Mingea mi-a rupt din nou ligamentul, iar doctorul m-a avertizat că… Clătină din nou din cap, ridicând mâna sănătoasă pentru a face liniște, căci un nou val de întrebări se ridicase.

– Am terminat. Recordul lui Nolan Ryan poate fi doborât de altcineva. Am avut o carieră impresionantă și-mi pare foarte rău că trebuie să mă retrag și să dezamăgesc astfel echipa, dar vârsta și accidentele pe care le-am suferit m-au dovedit, în cele din urmă. Își masă fruntea cu mâna dreaptă și se uită la Stevie.

– Acum îmi propun să mă concentrez asupra vieții mele personale. Luați legătura cu mine peste câteva săptămâni și poate că voi fi în măsură să vă dau mai multe detalii. Acum trebuie să mă întorc pe teren. Farrell încearcă să salveze meciul acesta pentru mine, ca să-mi pot încheia cariera cu o victorie. Se întoarse pe călcâie și intră din nou înăuntru, ignorând întrebările pe care ziariștii le strigau în continuare.

– Se întoarce? Dar este rănit!

– Sst, Lucille. Tatăl lui Dusty își șterse ochii și-și îndreptă umerii. Îl știi pe Dusty. Este un jucător de echipă, întotdeauna a fost. O să vorbim cu el după ce se termină totul.

Tatăl lui Dusty îi conduse înapoi la lift și urcară în liniște. Stevie se simțea amuțită. Se terminase. Într-o clipă. O carieră pentru care Dusty muncise întreaga viață s-o construiască se încheiase cât ai clipi.

Oare cum va reacționa Bebe la asta? Se va mai întâlni cu el? Dacă da, îl va pedepsi ea oare pentru că o dezamăgise sau îi va oferi compasiunea ei? Stevie își masă fruntea care o durea îngrozitor. Prea mult, prea repede.

Când se așezară la locurile lor, tabela de marcaj afișă veștile de ultimă oră despre retragerea lui Dusty. El ieși din nou pe teren în uralele publicului care se ridicase în picioare. Fanii îl ovaționară, plânseră și iar îl ovaționară până când el se îndreptă, în cele din urmă, spre movila aruncătorilor și-i înmână noului atacant mingea, fluturând apoi casca încă o dată.

– Băiatul acesta are clasă, rosti tatăl lui Stevie după ce ovaționaseră cu toții până ce răgușiseră.

Stevie rezistă să urmărească meciul până la sfârșit, deși capul o durea îngrozitor. Dusty o iubea. Și ea îl iubea pe el. Ar fi o prostie din partea ei să lase câteva divergențe să-i împiedice să se bucure de timpul care le mai rămânea de petrecut împreună, oricât de scurt ar fi el.

O viață, o carieră, totul s-ar putea termina într-o secundă dintr-un capriciu al destinului sau dintr-o lovitură puternică a unei mingi de baseball. Cum fusese și cu Riley. El spunea că într-o zi se va căsători și se va stabili la casa lui. Apoi un traficant de droguri îi luase lui Riley acea „într-o zi“ cu un singur glonț.

Stevie își făcea griji în legătură cu modul în care să-l abordeze pe Dusty. Îl respinsese de atâtea ori, până când se simțise rănit în mândria lui. Trebuia să-i spună că-l iubea, că-l iubise mereu și că ar fi în stare de orice pentru a-și face viața împreună cu el. Cu siguranță că ar asculta-o.

După meci, Cap Hawlsey o trase la o parte, afară din vestiarele jucătorilor.

– Să sperăm că asta n-a întărâtat-o și mai mult, mormăi Cap.

Stevie se uită în jur, asigurându-se că nici unul dintre părinții lor nu trăgea cu urechea.

– Știu. Era atât de încăpățânată în legătură cu recordul ăsta.

– Securitatea de aici este foarte strictă. Dar tu trebuie să mergi cu el acasă și să te asiguri că această cucoană nu-l așteaptă acolo cu vreo surpriză. Ai întăriri?

– Sigur că da. Lui Stevie i se întoarse stomacul pe dos și simți nevoia să-și strângă geanta ca să se asigure că pistolul era înăuntru. Numai să îndrăznească Bebe. Numai să se apropie de Dusty și… Mintea i se golise când, în cele din urmă, apăru el. Părinții lui îl îmbrățișară, vărsând și mai multe lacrimi și agitându-se în jurul lui până când Dusty le spuse că se simțea epuizat.

– Dusty, eu…

– Mă duci acasă, Stevie? Arăta nemilos, cu ochii mohorâți. Stevie făcu greșeala să-l ia de cot pentru a-l sprijini, iar el se smuci, șuierând de durere.

– Nu-mi atinge brațul. Sunt pe punctul de a-mi pierde controlul. Hai să plecăm odată de aici.

– Î-îmi pare rău. Stevie îi deschise ușa, ușurată că gărzile lui Cap interziseseră accesul presei.

Mark îi aștepta afară cu Ferrariul. Murmură câteva cuvinte de compasiune și-l ajută pe Dusty să urce în mașină.

– Mark, am nevoie de întăriri acasă la Dusty. Anunță echipajul că plecăm. Stevie se așeză la volan și-și reglă scaunul mai aproape de pedale.

– S-a făcut. Linda și cu mine vom fi acolo cât de repede vom putea. Crezi că vei avea nevoie de autorități?

– Păi…

– Nu! Nu vreau nici un fel de publicitate! Dusty își puse centura de siguranță, efortul lăsându-i pe față o grimasă.

– Bine, mă ocup eu de tot. Dar, Mark, veniți acolo cât mai repede cu putință. Stevie închise portiera și intră în viteză. Mașina scoase un zgomot ascuțit și se clătină, iar Dusty blestemă.

– Scuze, dar ambreiajul ăsta e…

– Condu, numai, Stevie. Am luat un pumn de calmante și sunt pe cale să leșin. Din moment ce n-am nici un chef să mă târăști în casă, ai face bine să te grăbești.

Stevie își mușcă buza. La ce se așteptase? Să plângă Dusty pe umărul ei? Era normal să se răstească la ea. Avea dureri inimaginabile și ultima dată când vorbiseră, ea îi dăduse de înțeles că faptul că făcuseră dragoste nu însemnase pentru ea mare lucru. Oare va putea s-o ierte vreodată?

Se concentră asupra condusului. Mașina era atât de puternică, încât părea să o conducă ea pe Stevie, dar nu opri decât o singură dată, la un semafor. Până când ajunseră la poarta lui Dusty, el sforăia deja încet, cu capul sprijinit de portieră.

Stevie îl văzu pe Ranger agitându-se în lumina farurilor și observă o camionetă albă necunoscută parcată în drum.

– Oh, Dumnezeule! Bebe este aici!

Capitolul 12

Stevie opri motorul și privi peste umăr. Unde erau polițiștii care trebuia să oprească în spatele ei? Stevie luă telefonul mobil al lui Dusty și formă un număr. Dispecera îi spuse că echipajul fusese reținut din cauza unui cauciuc dezumfalt. Avea nevoie de alte întăriri? Stevie se uită la ceas, calculând în minte cât ar trebui să dureze schimbatul unui cauciuc. Dar n-avea de gând să repete aceleași greșeli.

– Da, trimiteți încă un echipaj. Încheie convorbirea telefonică și privi spre casă. În camera lui Dusty era lumina aprinsă. Dusty dormea adânc. Își scoase pistolul din geantă, scoase cheile din contact și-l încuie înăuntru.

Ranger o aștepta afară, lătrând frenetic și când coborî din mașină, fugi către ușa din spate. Stevie deschise încet ușa, împingând câinele înapoi în curte. Alarma fusese dezactivată, cu toate că îi fusesese schimbat codul de acces chiar cu o zi în urmă. Cum…? Va trebui să descopere asta mai târziu. Acum se târî pe holul întunecat, cercetând colțurile, cu pistolul gata să tragă. Spre mirarea ei, mâna îi tremura.

Se opri și încercă să se calmeze. Elementul surprizei era de partea ei. Stevie porni din nou.

Ușa dormitorului lui Dusty era întredeschisă și o undă de lumină străbătea pe hol prin crăpătură. Stevie se strânse cu groază și împinse ușor ușa cu piciorul. Patul lui Dusty era rupt în bucăți care erau aruncate peste tot prin cameră, pernele erau pe jos. Și mirosea a benzină. Își ținu pistolul aproape, lăsând la o parte pericolul, cu toate că era de-a dreptul îngrozită. Dacă ar trebui să tragă… Camera arăta goală și Stevie intră înăuntru.

– Oof! Ceva se izbi de ea din spate, lovindu-i dosul genunchilor. Căzu la pământ, însă nu dădu drumul pistolului. Altă greșeală de începător. Întotdeauna se verifică după ușă. Adrenalina și furia pulsau în ea. Era furioasă pe Bebe și pe ea însăși. Încercă să se rostogolească, dar o altă lovitură grea o împinse cu fața la covor, julindu-i obrajii. Un călcâi îi strivi încheierura mâinii și Stevie gemu de durere.

– Cățea nenorocită! Ce ești, polițistă? îi urlă în ureche o voce răgușită. Un parfum puternic și greu aproape că acoperea mirosul de benzină, făcând ca stomacul lui Stevie să se revolte. Femeia era al naibii de grea, încât abia putea să respire.

– Ești arestată. Ai dreptul să… rosti Stevie, încercând s-o arunce pe Bebe de pe ea.

– Chiar ești polițistă! Ar fi trebuit să știu că Dusty nu s-ar îndrăgosti niciodată de o asemenea… Bebe o prinse de păr, trăgând până când lui Stevie îi dădură lacrimile. Genunchiul celeilalte femei îi apăsă încheietura mâinii până când Stevie simți că-i amorțește, iar mâna i se deschide, în ciuda eforturilor ei diperate de a o ține strânsă pe pistol.

– Ești în mâinile mele acum. Izbucni în hohote de râs, smucindu-i încă o dată scalpul, apoi îi luă pistolul și se dădu la o parte. Ridică-te!

Gâfâind, Stevie își dădu seama că probabil că mâna era fracturată, având în vedere durerea îngrozitoare de la încheietură. Se târî în genunchi, ajutându-se de mâna stângă pentru a se ridica în picioare. În cele din urmă, se întoarse și o studie pe Bebe. Femeia – la naiba, oare era femeie? – purta o perucă caraghioasă, ușor strâmbă și un machiaj strident, aplicat cu meticulozitate.

– Acum ce mai vrei, Bebe? Stevie își ridică încheietura rănită, calculând mai exact ce ar trebui să facă să-și recupereze arma. Bebe o ținea neclintită, fiind evident obișnuită cu armele de foc. Nu era deloc un semn încurajator. Bebe se uită în oglinda de deasupra dulapului lui Dusty și-și îndreptă peruca. Stevie se hotărî să-și încerce norocul și se aruncă după pistol. Infractoarea reacționă instantaneu, plesnind-o cu putere peste umăr cu mânerul armei.

Încă o durere pentru colecția lui Stevie. O înfruntă gâfâind, decisă să încerce din nou s-o învingă.

– Poartă-te frumos, duduie, sau te împușc pe loc. Probabil că o voi face oricum, dar ar fi mult mai distractiv dacă l-am putea aduce și pe Dusty aici, să vadă totul. Zâmbi, iar buzele ei păreau o parodie în roșu, căci, în timpul luptei, se mânjise cu ruj pe toată fața.

Încercând să-și rețină lacrimile de durere, Stevie își strânse umărul.

– Nu comite o greșeală stupidă, Bebe. Întăririle vor sosi aici din moment în moment. Ucigașii de polițiști primesc pedeapsa cu moartea. Ești dispusă să-ți asumi riscul ăsta?

Bebe se opri și, în sfârșit, pistolul îi tremură ușor.

– Poate că vă voi lua ostatici. Și pe tine, și pe Dusty. Unde este?

– A rămas în mașină, în frig. N-ai văzut că s-a rănit? Stevie studie poziția lui Bebe, felul în care se clătina pe pantofii cu tocuri înalte.

– Am văzut. Am plâns. A fost cumplit. Bebe îi făcu semn să iasă din cameră.

– Și de ce ești aici? De ce ai distrus dormitorul lui Dusty? Credeam că-l iubești.

– Ține-ți gura. Tu ai stricat totul. Mutându-te aici. Distrăgându-i atenția. Nu-i de mirare că n-a doborât recordul.

– Nu eu i-am distras atenția, ci tu. Stevie păși ușor pe hol, căutând cu privirea prin cameră ceva ce ar fi futut folosi pe post de armă.

– Vrei cu tot dinadinsul să-mi dai un motiv să te omor? Bebe o lovi cu pistolul în coloana vertebrală, făcând-o să amețească de durere.

– Nu. Mă întreb, doar, de ce ești furioasă pe mine și nu pe el. Unde erau toți? Din clipă în clipă, ar trebui să audă sirenele, dacă nu chiar să vadă trupe năpustindu-se înăuntru pe ușa din spate.

– Dacă nu te-ai fi amestecat tu, poate că ar fi ajuns să înţeleagă că… Vocea i se curmă şi trase pe nas. Dar acum sunt furioasă pe el. A greşit faţă de mine. Mai avea de dat doar două lovituri. Şi te-a adus aici, cu toate că eu i-am promis că…

– Promisiunile în vânt n-au nici o valoare, Bebe. Eu i-am dat ceva adevărat.

– Ţine-ţi fleanca, târfă! Tu nu ştii nimic, aveam de gând să… Bebe o înghionti în spate cu pistolul şi Stevie se prefăcu că se împiedică. Se prefăcuse? Se simţea ameţită din cauza durerilor insuportabile. Dar trebuia să gândească.

– Aveai? Asta înseamnă că acum îl pot păstra pentru mine pe Dusty? Stevie simţi o nouă lovitură. Un zgomot dinspre fereastră o făcu să se întrebe dacă nu cumva ajunseseră întăririle… Nu, era Ranger, care lătra frenetic şi sărea la fereastră.

– Câinele acela blestemat! Niciodată nu m-a agreat. Pistolul se mută, iar fereastra se împrăştie în mii de bucăţele. Stevie îşi izbi umărul de mijlocul lui Bebe, trântind-o la pământ. Cu mâna teafără, Stevie îi smulse pistolul, apoi sări, îndreptându-l în jos către Bebe. Slavă Domnului că exersase tirul şi cu mâna stângă!

– Dusty n-o să te ierte niciodată dacă i-ai făcut ceva câinelui, spuse Stevie, mulţumindu-i lui Dumnezeu când sirenele se auziră dintr-o dată cu claritate. Spre uşurarea ei, îl auzi şi pe Ranger lătrând.

Se uită cu atenţie la Bebe, a cărei perucă aterizase pe covorul de alături. Ea îşi şterse lacrimile care-i întinseseră rimelul pe obraji.

– Te cunosc. Tu eşti Benny. De la securitate. Nu-i de mirare că ai putut intra în casa lui Dusty după pofta inimii.

– Cât de inteligentă trebuie să fii ca să-ţi dai, până la urmă, seama de asta! zâmbi ironic Benny. Ce pierdere! Dacă Dusty ar fi…

– Poliţia! Nu te mişca! Stevie se lăsă în jos uşurată, când doi poliţişti în uniformă se năpustiră în încăpere. La comandă, dădu drumul armei. Sosirea lui Mark şi o excursie până la maşină fură necesare pentru a-şi recupera insigna şi a pune astfel capăt infernului prin care trecuse.

– Așteptați, vreau să vorbesc cu Benny. Stevie ignoră rugămințile lui Mark de a-l lăsa să cheme o ambulanță. Încheietura o durea îngrozitor, dar putea să aștepte. Ce mai e acum, Benny?

Benny era îmbufnat și arăta aproape comic în salopetă de damă, cu tocuri înalte și cu părul strâns în coadă. Machiajul lui era atât de strident, încât părea un clovn, dar Stevie știa că trebuia să se abțină să nu râdă. Un admirator fanatic care trecuse dincolo de toate porțile era una, dar Benny avea cunoștințe serioase despre sistemele electronice de securitate și despre arme.

– Ce vrei, cucoană? Mai ești încă îngrijorată pentru prețiosul tău iubit? Pentru o fracțiune de secudă, Benny afișă o figură sfidătoare, dar un polițist îl amenință și umerii lui se plecară.

Stevie își ținu respirația. Vroia să se termine odată cu toate, să-i poată spune lui Dusty că…

– Ce naiba se întâmplă aici? Dusty intră clătinându-se în cameră, susținut de Linda și de Mark. Avea ochii încețoșați. Ranger mergea pe lângă el, arătându-și colții și amenințând cu un mârâit imediat ce-l zări pe Benny/ Bebe.

– Dusty, cum ai putut să te dai bătut așa? strigă Benny, luptându-se să se elibereze din strânsoarea celor doi polițiști. Erai atât de aproape de record! Eu te-am iubit! Tânguielile lui de dezamăgire și insultele continuară până când fu târât afară din încăpere. În cele din urmă, se auzi închizându-se portiera mașinii de poliție, iar apoi se făcu liniște.

– Mi s-a părut mie, sau cel pe care tocmai l-au târât din casa mea era una dintre gărzile mele de sex masculin de la compania de securitate? A fost scos de aici în cătușe? Dusty se prăbuși pe canapea, mângâindu-l pe Ranger.

– Bebe era Benny. Povestea s-a încheiat… Stevie clipi și i se păru că toată camera se învârtea în jurul ei. Clătinându-se pe picioare, se așeză pe un scaun, luptându-se cu un nou val de greață și cu durerea care-i înjunghia încheietura mâinii și umărul.

– Stevie! Strigătul îngrijorat al lui Dusty fu ultimul lucru pe care-l auzi înainte de a leșina pentru prima oară în viața ei.

***

– Felicitări, Stevie.

– Îți mulțumesc că ai trecut pe aici. Stevie făcu cu mâna grupului de vechi prieteni care o așteptase în noul ei birou ca să-i ureze succes în prima zi de lucru a noii ei funcții. Treptat, încăperea se goli și Stevie inspectă noul ei loc de muncă, observând biroul pe care se găsea un calculator nou și un teanc impresionant de dosare. Houstonul avea o mare problemă cu traficul de droguri, iar ea era cea de-a cincea persoană care conducea o misiune specială în acest domeniu.

Respiră adânc, încercând să-și înăbușe teama. Era prea mult. Va da greș, la fel cum făcuseră și ceilalți patru comandanți. Își masă fruntea cu mâna sănătoasă și-și dădu seama că transpirase.

– Foarte impresionant, detectiv Powell.

Stevie își ridică privirea și-l văzu pe Dusty, cu brațul bandajat, în pragul ușii.

– Ai ieșit din spital!

– Și tu la fel! El intră în biroul mic și dădu din cap către unul din cele două fotolii. Te superi dacă iau loc? Recunosc că încă mă mai simt puțin slăbit.

– Sigur că nu. Dusty se așeză oftând într-unul dintre fotolii, aranjându-și eșarfa care-i traversa pieptul, apoi o fixă cu ochii aceia incredibil de strălucitori.

– Nu mi-ai răspuns la telefoane, Stephanie Jane.

Stevie își îndreptă uniforma care stătea deja bine.

– Eu… N-ar fi avut nici un rost. Am prins-o pe Bebe. Mi-am făcut datoria. S-a terminat.

– S-a terminat? El se aplecă înainte și Stevie se forță să-i întâlnească privirea. Asta-i tot? Ți-ai făcut datoria? Cum rămâne cu noi?

– Noi? Stevie își puse mâinile în poală, sperând ca Dusty să nu fi văzut că-i tremurau. Știi, doar, că nu există nici un „noi“, Dusty. N-a existat niciodată. N-a fost decât un impuls. Acum…

– Acum? Ce s-a schimbat de duminică? Dusty sări în picioare, repezindu-se la birou. O țintui în scaunul ei, punându-și brațul sănătos pe umărul ei. Vorbește cu mine!

– Să vorbesc? Vrei să ne uităm pe declarațiile lui Benny? Înghiți în sec și-și împinse scaunul în spate până când Dusty nu mai putu ajunge la ea. Cu siguranță că tipul va sta departe pentru o vreme. A mărturisit că a comis acte de vandalism, intrare prin efracție, hărțuire sexuală și atac asupra unui cadru al poliției. Mă tem că nu mai ești iubirea vieții lui.

– Grozav! Dusty se așeză pe un colț al biroului ei, masându-și absent umărul. S-a terminat, a făcut o negociere de pretexte. Adio, Benny. Dar noi…

– Nu există nici un „noi". Te-am dezamăgit, Dusty. Este un miracol că n-ai fost omorât de tipul ăsta. Cât despre indicii, cu siguranță că au fost o mulțime. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

– Vrei să spui că dai vina pe tine pentru ce s-a întâmplat? Dusty se ridică și o prinse de bărbie. Prostuțo, cum ai putea să fii responsabilă pentru totul? Bebe, Benny, sau care naiba e numele lui, este unicul vinovat.

Stevie se dădu în lături.

– Încetează! Știu eu ce știu. Tu ești un civil, nu mă aștept să înțelegi.

– Oh, înțeleg, de acord. Se aplecă înainte până când fața lui se găsi la câțiva centimetri de a ei. Înțeleg că tu cauți motive ca să mă respingi din nou. Nu te mai deranja. Se ridică mândru. Dacă nu mă iubești, atunci nu-ți face probleme, voi pleca în liniște și poți uita că m-ai revăzut vreodată.

Se uită fix la ea, încercând, parcă, să vadă în inima ei. Nici măcar anii de antrenamente nu reușiră să-i oprească lui Stevie lacrimile care-i șiroiau pe obraji, în timp ce studia chipul atât de drag sufletului ei.

– Te rog, nu pleca! Te iubesc! O spusese. Fața lui se lumină și se apropie de ea. Dar trebuie să…

– Taci, Stephanie Jane. Lasă-mă să te strâng în brațe câteva clipe, înainte să începi să vorbești în continuu. O trase cu putere în brațe. Stevie își odihni obrazul la pieptul lui, având grijă se stea pe partea lui dreaptă, departe de brațul lui rănit. Se simțea atât de în siguranță, de iubită. Lacrimile îi curgeau în continuare și se întinse după cutia cu șervețele de pe birou.

– Îmi… îmi pare rău. Doar că…

– Ți-am spus să taci, iubito. Acum ascultă-mă, doar o secundă.

Stevie își șterse obrajii și-și suflă nasul.

– Bine.

– Vreau să te căsătorești cu mine, Stephanie Jane. Te iubesc. Poate c-am început să te iubesc încă de la Three Palms Motor Court.

– Ți-a ieșit, în sfârșit! râse tremurând Stevie.

– Ce? Cererea în căsătorie?

– Nu, numele hotelului. Oh, Dumnezeule, se simțea atât de bine acolo, în brațele lui, înconjurată de dragoste. Dar, Dusty…

– Iar începi! Dusty se lăsă pe spate și-i aranjă părul pe de față. Dar ce?

– Nu sunt sigură că privești lucrurile realist. Cum poți să-ți dorești să te căsătorești cu mine? Sunt o femeie care lucrează, o polițistă care și-a petrecut ani întregi ca să ajungă acolo unde e acum. Nu pot să las, pur și simplu, totul la o parte, să stau acasă și să fiu o „femeie-bibelou". Vocea îi tremură și Stevie știu că era pe punctul de a izbucni în plâns. Majoritatea bărbaților urau lacrimile, le considerau o formă de șantaj emoțional. Trebuia să discute despre asta rațional, înainte de a continua cu planurile de căsătorie, oricât de încântătoare erau acestea.

– Sunt mândru de ceea ce ai devenit. Crezi că nu-mi dau seama cât de mult trebuie să fi muncit ca să fii considerată destul de bună pentru a prelua problema drogurilor a întregului oraș? Dusty îi înclină bărbia. Vreau să am lângă mine o parteneră de viață, nu o „femeie-bibelou". Poți să-ți păstrezi slujba, cu toate că nu pot să spun că-mi pare rău că vei lucra într-un birou, și nu pe teren, având de a face cu alții de genul lui Benny – hărțuitorul travestit.

– Imaginea ta de macho încă mai suferă după asta, nu-i așa, domnule Derrick? Văzându-i fața,Stevie nu-și putu reține un zâmbet. Hei, am ținut totul departe de ochii presei. Fii recunoscător!

– Recunoscător! Bineînțeles. Dar când mă gândesc la tine rostogolindu-te pe podea, fracturându-ți încheietura mâinii…

– Se mai întâmplă. S-ar putea întâmpla din nou, dacă misiunea aceasta eșuează și va trebui să mă întorc pe teren. Stevie îl văzu luând în considerare situația aceea. Ea însăși ura ideea. Încăierarea cu Bebe/Benny îi reînviase amintirile. Teama, valul de adrenalină, apoi căderea. Ca să nu mai vorbească despre pericolul permanent la care-și supunea viața…

– Vom trece și peste asta, când ne vom confrunta cu situația, șopti el, trăgând-o mai aproape. Nu mint când spun că posibilitatea asta mă sperie ca naiba, dar suport orice ar fi, cât timp știu că mă iubești.

– Oh, Dusty. Chiar te iubesc. Bine, poate că-și putea permite o lacrimă-două. În ultima vreme, trecuse printr-un adevărat carusel emoțional, iar acum el se purta atât de minunat cu ea!

– Vreau să avem o familie, Stevie. Ce părere ai?

Stevie realiză că se încordase. Își ridică privirea către el.

– Mi-ar plăcea la nebunie să întemeiem o familie, dar slujba mea…

El zâmbi și-i șterse o altă lacrimă de pe obraz.

– Eu m-am retras, îți amintești? pot să mai aștept cu televiziunea pentru o vreme, sau să găsesc ceva cu jumătate de normă. Ce-ar fi dacă tu ai naște copiii, iar eu aș sta acasă și i-aș crește? Bineînțeles, sub supravegherea mamei, a mamei tale și a lui Ivy, care s-ar îngriji să nu pun scutecele pe dos. Se aplecă și o sărută, căldura buzelor sale persistând pe ale lui Stevie și făcând-o să-și dorească să încuie ușa și să inaugureze biroul într-o manieră foarte originală. Apoi, Dusty își odihni bărbia pe creștetul ei.

– Căsătorește-te cu mine cât mai curând, Stephanie Jane! Timpul trece fără să-ți dai seama.

– Ai plănuit totul dinainte, nu? Ca răspuns la îndemânarea lui, Stevie încercă să încropească o urmă de supărare, dar era mult prea fericită, mult prea pe deplin, delirant de fericită. Dusty. Copii. Propria ei identitate.

Îi trase, cu mâna teafără, fața în jos și-l sărută din nou, cu atâta pasiune, încât îl făcu să tremure. Dusty gemu ușor și o trase mai aproape, cu brațul lui sănătos. Stevie chicoti, iar el o privi.

– Ce este așa de amuzant?

– Noi. Cu doar două mâini sănătoase între noi. Stevie adora felul în care o privea, o combinație de iubire și de dorință care o făcea și pe ea să tremure.

– Ți-a luat cam mult timp, știi, Dusty?

– Poftim? Mama crede că asta este cea mai scurtă periodă de curtat pe care a văzut-o vreodată. Dusty zâmbi. Cât a trecut, o săptămână și jumătate?

– Încearcă, mai bine, cincisprezece ani. Te-am iubit încă de acum cincisprezece ani, domnule Derrick. Aș spune că-mi datorezi o groază de… Se aplecă să-i șoptească la ureche câteva sugestii.

– Hm! Un tip s-ar putea și răni, încercând să-ți facă pe plac. Își vârî mâna în buzunar și-i luă mâna stângă. Îi strecură pe deget un inel cu un diamant imens. Mama ta mi-a dat măsura ta pentru inel, împreună cu o predică. Am de gând să fac din tine o femeie cinstită, Stephanie Jane.

Stevie se uită la superbul diamant, apoi își ridică privirea la superbul bărbat care era iubirea vieții ei.

– Poți să încerci, Dusty. Poți să încerci.

Sfârșit